

MỤC LỤC

Hồi 180 Đào Cốc Lục Tiên đề cử Lệnh Hồ Xung	2
Hồi 181 Nhạc Linh San đả bại cao thủ Thái Sơn và Hành Sơn.....	17
Hồi 182 Nhạc Linh San tỷ kiếm với Lệnh Hồ Xung.....	26
Hồi 183 Mười ba chiêu kiếm phái Tung Sơn	39
Hồi 184 Giết gian manh, thiếu phụ trở tài	51
Hồi 185 Cuộc tỷ đấu giữa Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiên	64
Hồi 186 Nhạc Bất Quần đoạt chức cường môn.....	77
Hồi 187 Lâm Bình Chi nhục đả Dư Thương Hải.....	90
Hồi 188 Lâm Bình Chi tái chiến Dư Thương Hải.....	103
Hồi 189 Nhạc Linh San chán ngấy chàng Bạc Hãnh	115
Hồi 190 Lâm Bình Chi đại chiến Mộc Cao Phong	126
Hồi 191 Lâm Bình Chi nhục mạ hiền thê.....	139
Hồi 192 Giả nhà nông theo dõi bọn lâm, nhạc.....	149
Hồi 193 Lâm Bình Chi dừng chân đứng lại lớn tiếng hỏi:	162
Hồi 194 Lâm Bình Chi thổ lộ ân tình	174

Hồi 180

Đào Cốc Lục Tiên đề cử Lệnh Hồ Xung

Nguyên Tả Lãnh Thiên ngày trước ở trên đỉnh núi Hoa Sơn đã chứng kiến bọn Đào Cốc lục tiên xé xác một tay cao thủ phe kiếm tông của phái này làm bốn mảnh, hắn biết sáu anh em lão tay ăn nói lằng nhằng nhưng có một tuyệt kỹ kinh người.

Hắn thấy bọn Đào Cốc lục tiên chụp được Ngọc Cơ Tử, mỗi người nắm một chân một tay thì lo thay cho lão sẽ bị họa phân thân nên chẳng quản mình đứng địa vị chủ nhân phải vội vã ra tay can thiệp. Tả Lãnh Thiên thấy trường hợp nguy cấp có thể xảy ra trong nháy mắt vội rút gươm chém Đào Chi

Tiên và đâm Đào Căn Tiên. Mục đích của hắn là buộc bọn này phải buông tay để né tránh.

Dè dặt Đào Cốc lục tiên mỗi khi hành động lại phối hợp với nhau như một tấm áo liền không chịu tách rời. Bốn người trong bọn Đào Cốc lục tiên nắm lấy chân tay địch nhân, còn hai người đứng ngoài hộ. Hai chiêu kiếm của Tả Lãnh Thiên phóng tới liền bị Đào Thực Tiên và Đào Hoa Tiên gạt được.

Lúc này tính mạng Ngọc Cơ Tử khác nào sức nặng ngàn cân treo đầu sợi tóc.

Trong thời gian chớp nhoáng này, Tả Lãnh Thiên xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Hắn tính rằng ít ra phải sáu, bảy chiêu mới bức bách Đào Thực Tiên phải lùi lại. Như vậy Ngọc Cơ Tử đã bị xé xác làm bốn mảnh rồi. Hắn liền múa tít thanh trường kiếm. Kiếm phong veo veo, hào quang lấp lánh.

Bỗng nghe Ngọc Cơ Tử rú lên một tiếng khủng khiếp. Đầu và mình lão rớt xuống đất đánh bịch một tiếng.

Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên trong tay mỗi người cầm một cánh tay của Ngọc Cơ Tử bị đứt rồi. Đào Căn Tiên cầm một cái chân cụt, còn Đào Diệp Tiên cầm một cái chân cụt nữa còn dính liền vào người của Ngọc Cơ Tử.

Té ra Tả Lãnh Thiên vừa rồi đã múa kiếm chặt đứt hai cánh tay và một chân của Ngọc Cơ Tử để lão khỏi bị xé xác hầu cứu

được mạng sống cho lão. Tả Lãnh Thiên cũng biết đây là một hạ sách, đành để Ngọc Cơ Tử thành người tàn phế còn hơn là chết. Hắn chắc rằng Đào Cốc lục tiên chẳng có lý nào lại còn hành hung với một kẻ đã cụt chân, cụt tay. Thi hành xong thủ đoạn cứu người một cách thảm khốc, Tả Lãnh Thiên buông tiếng cười lạt rồi lùi ra. Đào Căn Tiên xẵng giọng hỏi:

- Ô hay! Tả Lãnh Thiên! Người đã đút lót vàng bạc cùng mỹ nữ cho Ngọc Cơ Tử để lão hết mình ủng hộ người lên làm chủ môn mà sao người lại chặt cụt chân tay lão? Phải chăng người muốn hạ sát lão để bịt miệng.

Đào Chi Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên có lẽ sợ bọn ta xé xác Ngọc Cơ Tử ra làm bốn mảnh thật, nên hắn ra tay cứu mạng lão bằng cách này. Nhưng hắn đã hiểu lầm tâm ý của bọn ta.

Đào Thực Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên tự đắc là con người thông minh lanh trí. Thật ra hành động của hắn vô cùng ngu xuẩn và tức cười. Mục đích chúng ta nắm lấy Ngọc Cơ Tử chẳng qua là để chơi đùa lão một phen. Chúng ta đã là những bậc anh hùng đại trí thức có lý đâu lại giết càn người vào giữa ngày lành tháng tốt mà lại là ngày hợp phái? Chỉ có những kẻ đại ngu đại mới hành động vô ý thức như vậy.

Đào Hoa Tiên nói:

- Ngọc Cơ Tử có dã tâm giết hại anh em ta để uy hiếp quần hùng không ai dám đưa ý kiến công bằng ra nữa. Nhưng chúng ta bao giờ cũng nghĩ đến tình nghĩa đồng môn khi nào lại hạ sát lão. Chúng ta định bụng tung lão lên không rồi lúc rớt xuống lại đưa tay ra hứng lấy khiến cho lão phải khiếp sợ, đừng tính chuyện lấy thịt đè người nữa mà thôi. Không ngờ Tả Lãnh Thiên lại là con người lỗ mãng đến thế. Hành động của hắn không những ngu xuẩn mà còn tỏ ra tàn nhẫn khôn lường.

Đào Diệp Tiên tay vẫn còn cầm chân Ngọc Cơ Tử lôi đến trước mặt Tả Lãnh Thiên rồi buông tay ra, lắc đầu quầy quậy hỏi:

- Tả Lãnh Thiên! Người động thủ dã man thế này ư? Con người Ngọc Cơ Tử đang lành lặn hẳn hoi mà bây giờ chẳng còn hình thù gì nữa. Lão cụt mất hai tay một chân, chỉ còn một giò thì lão sẽ sống ra làm sao?

Tả Lãnh Thiên tức như vỡ mặt, mắng thẳm:

- Vừa rồi nếu ta ra tay chậm một chút nữa thì Ngọc Cơ Tử đã bị bọn quái vật các ngươi xé ra làm bốn mảnh rồi. Tính mạng lão đã không còn mà ruột gan lênh láng, máu chảy đầy mặt đất. Bây giờ các ngươi còn nói đáo để hoạch sách ta. Khốn nỗi mình không có bằng cứ thì biết giải thích cách nào?

Tả Lãnh Thiên chưa kịp trả lời thì Đào Căn Tiên lại lên tiếng hống hách:

- Tả Lãnh Thiên! Ngươi muốn giết Ngọc Cơ Tử thì chẳng thà đâm lão một kiếm để lão được chết ngay khỏi phải lâm vào tình trạng sống dở chết dở mà lại không được toàn vẹn thân hình thật là tàn nhẫn! Thật là đại bất nhân!

Đào Căn Tiên nói theo:

- Chúng ta đã là bạn đồng môn trong Ngũ nhạc phái thì bất luận là việc trọng đại đến đâu cũng có thể thương lượng. Thế mà ngươi tàn hủy thân thể một người già nua trong môn phái thì còn chi là nghĩa đồng môn?

Bỗng một lão già phái Tung Sơn lên tiếng bênh vực Tả Lãnh Thiên nói:

- Sáu cái quái vật kia! Bọn mi động một tý là xé người ta ra làm bốn mảnh. Tả chương môn phải ra tay kịp thời mới cứu mạng được cho Ngọc Cơ đạo trưởng, thế là Tả chương môn trọn nghĩa với đồng môn, các ngươi đừng nói bậy.

Đào Chi Tiên nói:

- Chúng ta hiển nhiên chỉ muốn đùa giỡn với Ngọc Cơ Tử. Đáng tiếc là Tả Lãnh Thiên ngu xuẩn lại cho là thật. Hắn chẳng biết thị phi, không phân thật giả. Như vậy sao gọi là người trí?

Đào Diệp Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên! Đã là nam tử hán, là đại trượng phu thì mình làm mình chịu. Ngươi tàn hủy thân hình Ngọc Cơ Tử đáng lý tự nhận lỗi mới phải, sao ngươi lại rụt rè e sợ, toan đổ lỗi cho người khác, thì ra ngươi chẳng có chút dũng cảm nào. Bữa nay hàng mấy ngàn anh hùng hảo hán tụ hội trên đỉnh núi Tung Sơn đều nhìn rõ ngươi vung kiếm chặt đứt chân tay Ngọc Cơ Tử. Chẳng lẽ ngươi còn chối được ư?

Đào Hoa Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên! Hành động của người đã tỏ ra là con người bất nhân, bất nghĩa, bất trí, bất dũng.

Thế mà người còn tập tễnh muốn nhảy lên ngôi chưởng môn Ngũ nhạc phái ư? Người đừng nghĩ viễn vông nữa! Cuộc mưu đồ bất chính của người không ăn thua đâu.

Thực ra nếu Tả Lãnh Thiên không dùng kiếm pháp tinh diệu chặt đứt chân tay Ngọc Cơ Tử thì lão mới làm chưởng môn phái Thái Sơn được vài giờ đã bị xé thành bốn mảnh rồi. Đáng lý những tay cao thủ tuyệt đỉnh tụ tập trên đỉnh núi Tung Sơn thấy Tả Lãnh Thiên lanh trí mà cử động thần tốc, ứng biến mau lẹ tất khen ngợi hẳn là nhân vật phi thường. Nhưng Đào Cốc lục tiên thì nhau tìm lời lẽ hợp lý chỉ trích lão, khiến người ngoài khó mà biện bác được. Dù họ có biết Tả Lãnh Thiên bị mạt sát một cách oan uổng cũng chỉ cười thầm trong bụng mà thôi. Nhưng người không hiểu rõ gốc ngọn lại cho rằng nếu cử động của Tả Lãnh Thiên không phải là thô lỗ thì cũng là hung ác đến cực điểm nên lộ vẻ bất mãn.

Lệnh Hồ Xung ở với Đào Cốc lục tiên lâu ngày nên đã biết bọn họ là người thế nào rồi. Chàng nghĩ thầm:

- Những lời Đào Cốc lục tiên nói bữa nay câu nào cũng đánh vào yếu điểm của Tả Lãnh Thiên.

Không biết tại sao bữa nay sáu người lại khôn ngoan như vậy? Chắc có người ngoài chỉ điểm cho họ.

Chàng từ từ đến bên Đào Cốc lục tiên để dò xét xem vị cao nhân nào đứng ẩn thân gần đó, nhưng chàng chỉ thấy sáu người xúm lại một chỗ với nhau, bên cạnh không có ai khác. Năm anh em đang mài miết băng bó cho bả vai Đào Hoa Tiên khỏi chảy máu. Lệnh Hồ Xung bỗng ngoảnh đầu nhìn về phía tây thì bên tai chàng chợt nghe tiếng vo ve như muỗi kêu lọt vào tai:

- Xung lang! Có phải Xung lang muốn kiếm tiểu muội chẳng?

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng không khỏi vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Thanh âm này tuy nhỏ bé nhưng thật rõ ràng. Đúng là tiếng Doanh Doanh. Chàng hơi nghiêng đầu về phía phát ra thanh âm thì thấy một đại hán râu quặp mập thù lù đứng bên phiến đá lớn đang giơ tay lên gãi đầu. Kể ra bữa nay trên đỉnh núi Tung Sơn ít ra là có đến mấy trăm đại hán râu ria giống thế nên chẳng ai để ý đến y.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần chú ý nhìn đại hán thì thấy đại hán mỉm cười một cách rất quyến rũ lại có vẻ giảo hoạt.

Chàng mừng quá liền cất bước tiến lại.

Doanh Doanh liền dùng phép truyền âm bảo chàng:

- Dừng lại đây. Làm như vậy lộ chuyện mất.

Thanh âm này cũng nhỏ bé như từ đằng xa vọng lại lọt vào tai.

Lệnh Hồ Xung liền dừng bước nghĩ bụng:

- Té ra nàng có công phu truyền âm tuyệt diệu đến thế này. Đây chắc là một bí truyền nàng đã học ở phụ thân nàng.

Trong thời gian chớp nhoáng này Lệnh Hồ Xung chợt hiểu ngay, chàng lắm bả:

- Té ra những lời lẽ của Đào Cốc lục tiên nói ra là do Doanh Doanh đã dạy cho họ. Thảo nào sáu con người thô lỗ kia trình bày Tả Lãnh Thiên chạm vào những điều bất nhân, bất nghĩa, bất trí, bất dũng một cách rành mạch như vậy.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng chỉ mừng thầm trong bụng chứ không tiết lộ ra ngoài. Chàng còn lớn tiếng:

- Đào Cốc thất tiên! Các vị nói vậy thật là có lý. Tại hạ tưởng chỉ có Đào Cốc lục tiên dè dặt còn

một vị nữa vừa thông vừa xinh đẹp tức là Thất tiên nữ Trịnh Ngạc tiên tử. Quần hùng thấy Lệnh Hồ Xung đột nhiên lên tiếng lại thốt ra những lời chẳng ăn nhập vào đâu thì rất đổi ngạc nhiên.

Doanh Doanh vội dùng phép truyền âm nói:

- Việc này quan trọng vô cùng mà Xung ca lại là chương môn phái Hằng Sơn, không nên nói nhăng nói càn. Lúc này Tả Lãnh Thiên đang xuống thế vô cùng, Xung ca chính là người có cơ hội tốt để lên làm chương môn Ngũ nhạc phái.

Lệnh Hồ Xung trong lòng run lên bụng bảo dạ:

- Doanh Doanh cải trang lần mò đến núi Tung Sơn té ra vì mục đích định giúp ta lên làm chương môn Ngũ nhạc phái. Nàng là con gái giáo chủ Triêu Dương thần giáo, tức là kẻ thù của các môn hạ chính giáo nơi đây, nếu nàng bị phát giác thì thật nguy

hiếm không biết đến đâu mà nói. Nàng đã dấn thân vào nơi đầm rồng hang cọp để cố ý giúp ta nổi tiếng lớn trong võ lâm. Đối với mối thâm tình này ta biết lấy chi đền đáp?

Bỗng nghe Đào Căn Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư là một bậc cao nhân tiến bối như vậy mà các vị còn không muốn tôn lên làm chủ võ môn thì Ngọc Cơ Tử đã cụt tay què chân. Tả Lãnh Thiên bất nhân, bất nghĩa dĩ nhiên không có thể lên làm chủ võ môn được rồi. Vậy bọn Đào mỗ lại tiến cử một vị anh hùng thiếu niên đệ nhất đương thời tinh thông kiếm thuật lên làm chủ võ môn Ngũ nhạc phái. Nếu ai không phục thì đến lãnh giáo kiếm pháp của vị thiếu niên anh hùng này.

Y nói tới đây bỗng dơ tay trái lên trở về phía Lệnh Hồ Xung.

Đào Căn Tiên nói tiếp:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp nguyên trước đã làm chủ võ môn phái Hằng Sơn lại có quan hệ sâu xa với Nhạc tiên sinh ở phái Hoa Sơn. Chàng còn là một vị hảo bằng hữu của Mạc Đại tiên sinh ở phái Hành Sơn. Vậy trong Ngũ nhạc kiếm phái đã có ba phái nhất định ủng hộ chàng. Đào Căn Tiên nói theo:

- Các vị đạo hữu phái Thái Sơn nào phải hạ hờ hững, dĩ nhiên số người ủng hộ y rất nhiều, có chăng chỉ một số ít phản đối.

Đào Diệp Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên! Nếu người không phục thì lại tỷ thí kiếm pháp với Lệnh Hồ chủ võ môn. Ai thắng sẽ lên làm chủ võ môn Ngũ nhạc phái. Vụ này kêu bằng tỉ võ để đoạt soái ấn. Quần hùng chuyển này lên núi Tung Sơn, ngoại trừ những môn hạ trong Ngũ nhạc kiếm phái cùng Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng là những người quan tâm đến công cuộc hợp phái, còn đại đa số là đi coi náo nhiệt mà thôi.

Lúc này ai cũng biết việc hợp nhất năm phái đã thành nhất định mà chỉ còn cuộc tranh giành chức chủ võ môn. Bọn hào khách giang hồ nóng ruột nhất là những vụ cãi vã giằng dai. Vừa rồi Đào Cốc lục

tiên giằng co hoài với Tả Lãnh Thiên may ở chỗ họ lý luận thú vị nên không đến nổi chán nản. Còn như Nhạc Bất Quần miệng đưa ra những thiên nhân nghĩa trường giang đại hải thì

đến tối cũng không hết chuyện, sẽ khiến cho người ta phải chán ngấy.

Vì thế mà Đào Diệp Tiên vừa đưa ra bốn chữ "Tỷ võ đoạt soái" lập tức tiếng hoan hô nổi lên vang động cả góc trời. Bao nhiêu anh hùng hảo hán lên núi chỉ mong được coi nhiều tay cao thủ tỷ đấu đao thương thực sự. Họ mới được coi hai tấm thảm kịch kinh tâm động phách là Thiên Môn đạo nhân tự hủy mình để giết địch và Tả Lãnh Thiền chặt chân tay Ngọc Cơ Tử đã cho là chuyến đi này không đến nỗi vô ích. Nếu bây giờ được coi những tay cao thủ Ngũ nhạc kiếm phái vì chuyện tranh chấp chương môn mà xảy một trường đại chiến thì lại càng thú vị không biết đến thế nào mà nói. Vì thế mà quần hùng từ lúc lên Phong thiền đài tụ hội bàng quang đến giờ, lần này họ hoan hô nhiệt liệt nhất.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ta đã hứa lời với Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng sẽ hết sức cản trở không để Tả Lãnh Thiền lên làm chương môn Ngũ nhạc phái để tránh hậu họa cho võ lâm,. Ta chỉ cầu sao cho sư phụ được lên giữ chức chương môn là ổn hơn hết. Lão nhân gia là một nhân vật chí công vô tư, ai ai cũng kính phục. Ngoài lão nhân gia trong Ngũ nhạc phái chẳng còn người nào xứng đáng với trọng nhiệm đó nữa.

Chàng nghĩ vậy liền đồng dạc lên tiếng:

- Hiện nay ở trước mắt chúng ta có một vị tiên bối đầy đủ tư cách làm chương môn Ngũ nhạc phái mà sao các vị lại bỏ quên không nhắc tới? Thử hỏi chức chương môn Ngũ nhạc phái nếu không do Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh đảm nhiệm thì liệu còn tìm đâu ra được nhân vật nào xứng đáng nữa không? Nhạc tiên sinh đã võ công cao thâm, kiến thức lại siêu việt. Lão nhân gia còn là người nhân nghĩa ai ai cũng biết. Nếu không thế thì sao lại được võ lâm tặng cho ba chữ ngoại hiệu là Quân tử kiếm? Quần đệ tử phái Hằng Sơn của tại hạ đều chân thành đề cử Nhạc tiên sinh lên làm chương môn Ngũ nhạc phái.

Lệnh Hồ Xung nói tới đây thì quần đệ tử phái Hoa Sơn liền lớn tiếng hoan hô như sấm dậy.

Trong phái Tung Sơn liền có người lên tiếng:

- Nhạc tiên sinh tuy xứng đáng song so với Tả chương môn còn có phần sút kém.

Lại có người nói tiếp:

- Theo thiên kiến của tại hạ thì chức chương môn Ngũ nhạc phải phải đương nhiên do Tả chương môn đảm đương. Ngoài ra nên đặt bốn vị phó chương môn để Nhạc tiên sinh, Mạc Đại tiên sinh, Lệnh Hồ thiếu hiệp và Ngọc... Ngọc Khánh Tử hoặc Ngọc Âm Tử chia nhau đảm nhiệm. Thế là ổn thỏa hơn hết.

Đào Chi Tiên la lên:

- Ngọc Cơ Tử đã chết đâu. Lão bị cụt một chân, hai tay, các người chẳng cần dùng đến lão nữa phải không?

Đào Thực Tiên hô:

- Tỷ võ đoạt soái! Tỷ võ đoạt soái! Ai võ công cao thâm thì người ấy lên làm chương môn. Thế là xong chuyện.

Trên một ngàn hào sĩ giang hồ đồng thanh phụ họa:

- Phải lắm! Phải lắm! Tỷ võ đoạt soái! Tỷ võ đoạt soái!

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Cui cục diện bửu nay cần phải đà đảo Tả Lãnh Thiên cho bằng được để trừ mối tham vọng của mọi người phái Tung Sơn, không thì sư phụ ta vĩnh viễn không trèo lên chức chương môn Ngũ nhạc phải được.

Chàng liền chống kiếm bước ra hô:

- Tả tiên sinh! Toàn thể anh hùng thiên hạ tới đây đã chứng khẩu đồng từ yêu cầu chúng ta tỷ võ đoạt soái vậy tại hạ cùng tiên sinh hãy qua lại mấy chiêu để cổ võ dũng khí cho các bậc hào kiệt nên chăng?

Rồi chàng lại nghĩ thầm:

- Chương lực âm hàn của Tả Lãnh Thiên cực kỳ lợi hại, có khi mình không địch nổi hắn. Còn về kiếm pháp thì mình quyết chẳng chịu thua hắn. Thắng Tả Lãnh Thiên rồi mình sẽ nhường lại cho sư phụ thật là danh chính ngôn thuận chẳng còn ai dị nghị được nữa. Tỷ dụ Mạc Đại tiên sinh có muốn tranh chấp thì vị tất lão đã thắng được sư phụ. Phái Thái Sơn có hai tay đại cao thủ thì đã một chết một bị thương rồi. Ngoài ra không còn tay hảo thủ nào khác. Dù kiếm pháp mình có không phải là đối thủ của Tả Lãnh Thiên đi chăng nữa thì cũng cầm cự được ngoài ngàn chiêu mới chịu thất bại, đủ khiến cho hắn phải hao tổn phần lớn về nội lực.

Sư phụ mình có phải đấu với hắn trận sau cũng nhiều hy vọng thắng hắn.

Tính vậy rồi chàng vung trường kiếm lên không hai cái nói tiếp:

- Tả tiên sinh! Chúng ta nguyên là môn hạ Ngũ nhạc kiếm phái ai cũng từng quen sử kiếm. Vậy chúng ta dùng kiếm để phân thắng bại.

Chàng nói vậy là có ý bịt miệng Tả Lãnh Thiên trước để hắn khỏi đưa đề nghị tỷ đấu quyền cước hay đấu chưởng pháp.

Quần hùng lại đua nhau reo hò. Người thì nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp quả là người nhanh chân lẹ miệng... Vậy cứ đấu kiếm để phân thắng bại.

Người thì hô:

- Được làm chưởng môn, thua là đệ tử. Thế là công bằng! Thế là tuyệt diệu!

Có người lại giục:

- Tả tiên sinh! Vào trường tỷ kiếm đi! Cần chi phải úy kỵ? Sợ thua chẳng?

Có người nói:

- Lý thuyết suông hàng nửa ngày trời có được việc cóc gì không? Phải động thủ tỷ đấu mới giải quyết xong vụ này.

Trên đỉnh núi Tung Sơn tiếng la hét, tiếng hoan hô mỗi lúc một thêm vang dội. Nên biết số người đã đông đảo mà phần lớn lại tác động tinh thần khiến cao trào bộc phát dữ dội. Cả những bậc lão thành trì trọng cũng không nhịn được đều nổi reo hò, la ó. Đây là những tân khách được Tả Lãnh Thiên mời đến dự kiến lễ. Bất luận việc quyết định lập chưởng môn theo phương thức nào hay ai lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái cũng chẳng quen hệ gì đến họ, kể ra họ bất tất phải dúng miệng vào làm chi nhưng vì phong trào được đẩy mạnh thì khách lán quyền chủ. Họ làm như việc chọn chưởng môn Ngũ nhạc phái ngoài phương pháp tỷ võ không còn đường lối nào khác để quyết định được.

Lệnh Hồ Xung thấy mọi người đều phụ họa với ý kiến của mình càng phấn khởi tinh thần hô lớn:

- Tả tiên sinh! Nếu tiên sinh không muốn tử kiếm với tại hạ thì nên tuyên bố trước mặt quần hùng là không làm chương môn Ngũ nhạc phái cũng được.

Quần hùng lại lớn tiếng la:

- Tử kiếm! Tử kiếm! Không dám tử kiếm là hèn nhất, phi anh hùng.

Giữa những tiếng la rùm, một thanh âm trong trẻo đồng dạng cất lên:

- Toàn thể quý vị đã muốn có một cuộc tử võ để quyết định chức chương môn cho Ngũ nhạc phái thì dĩ nhiên bọn tại hạ không thể đối nghịch với mỹ ý của quý vị được.

Người nói câu này chính là Nhạc Bất Quần.

Quần hùng liền đồng thanh:

- Nhạc tiên sinh nói phải lắm! Tử võ đoạt soái! Tử võ đoạt soái!

Nhạc Bất Quần nói:

- Tả võ đoạt soái là một phương pháp lựa chọn hợp lý, nhưng Ngũ nhạc kiếm phái mà hợp nhất là vì mục đích giảm bớt những cuộc phân tranh trong môn hộ, ngõ hầu đem lại sự hòa mục và thân ái giữa đồng đạo võ lâm. Vì vậy cuộc tử võ chỉ điểm tới là thôi. Một khi đã phân thắng bại, hai bên dừng tay ngay để khỏi tổn thương tính mạng hoặc thành tàn phế. Vừa rồi hai vị Thiên Môn đạo nhân và Ngọc Cơ đạo huynh đã một chết một bị thương, khiến cho người ta phải xót dạ. Thế là trái với tôn chỉ việc hợp phái.

Mọi người nghe lão nói câu nào cũng vào đạo lý nên liền yên lặng cả lại, lắng tai nghe.

Lão vừa dứt lời, liền có một đại hán lên tiếng:

- Điểm tới thì thôi cố nhiên là việc hay nhất. Nhưng đao thương không mất dễ gì tránh nạn tử thương. Nếu xảy chuyện chết người cũng đánh chứ biết trách ai được?

Lại một người khác nói:

- Đã sợ chết và sợ bị thương thì sao không chui rúc ở nhà bông bế con cái còn đến đây tranh đoạt chức chương môn Ngũ nhạc phái làm chi?

Quần hùng nghe nói vậy đều cười ồ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Dù sao cũng ráng giữ cho khỏi tổn thương hòa khí là tuyệt diệu. Tại hạ có chút ý kiến nông nổi xin trình bày để liệt vị tham khảo.

Mấy người la lên:

- Động thủ đi thôi! Còn nói gì lảm thế?

Lại có người bảo:

- Đừng nhắm mắt nói quàng. Hãy nghe Nhạc tiên sinh có ý kiến gì đã!

Người nói trước liền cãi:

- Ai nhắm mắt nói quàng. Người về mà hỏi em gái người xem...

Bên kia liền thóa mạ lại. Rồi hai bên tuôn ra những lời thô tục.

Nhạc Bất Quần nói:

- Nên có một quy điều về tư cách tham dự cuộc tỷ võ đoạt soái.

Lão lớn tiếng nói câu này để lấn át những lời ô uế.

Nhạc Bất Quần lại nói tiếp:

- Tỷ võ đoạt soái đã đành. Nhưng đây chỉ là chức soái cho Ngũ nhạc phái. Vì thế mà ai không phải là môn hạ phái này thì bất luận có bản lãnh nghiêng trời cũng không thể thấy cuộc đấu khai đìn mà ngứa chân ngứa tay xông vào trường. Nếu không giữ như vậy sẽ thành ra cuộc tranh đấu để đoạt lấy tiếng là võ công đệ nhất thiên hạ chứ chẳng phải là cuộc đấu để quyết định chức chưởng môn cho

Ngũ nhạc phái.

Quần hùng đồng thanh hô:

- Phải lắm! Phải lắm! Ai không phải môn hạ Ngũ nhạc phái dĩ nhiên không được xuống trường để tỷ đấu.

Cũng có người nói:

- Cứ đánh loạn xà ngầu đi. Dù có mang danh cuộc đấu để giành giựt lấy chức võ công đệ nhất thiên hạ cũng không sao.

Nhưng người nói câu này hiển nhiên là nói ẩu nên chẳng ai thêm để ý. Nhạc Bất Quần lại nói:

- Còn như cách tử võ thế nào để tránh khỏi tàn sát nhân mạng và khỏi tổn thương hòa khí giữa đồng môn chúng ta thì xin Tả tiên sinh cho nghe lời cao luận.

Tả Lãnh Thiên hững hờ đáp:

- Đã xảy cuộc động thủ tử võ thì nhất định không tránh khỏi xảy chuyện tàn hại mạng người và gây ra tổn thương hòa khí cho đồng môn được. Về điểm này tại hạ thấy khó quá mất thôi. Chẳng hiểu

Nhạc tiên sinh còn có phương sách nào chăng?

Nhạc Bất Quần nói:

- Theo thiển kiến của tại hạ thì hay hơn hết là thỉnh Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Cái Bang bang chủ, Dư quán chủ ở phái Thanh Thành là những vị tiền bối đức cao vọng trọng trong võ lâm đứng ra làm trọng tài. Ai thắng ai bại là do các vị này bình luận và quyết định. Có thế mới tránh khỏi những cuộc tử võ giằng dai không bao giờ chấm dứt. Chúng ta chỉ phân cao thấp chứ không quyết đấu sinh tử.

Phương Chứng đại sư niệm Phật rồi nói:

- Phúc đức thay! Phúc đức thay!

Rồi đại sư nói tiếp:

- Tám chữ "Chỉ phân cao thấp, Không quyết sống chết" là tiêu giải được tai nạn máu chảy, thân phơi. Bần tăng xin nhiệt liệt hưởng ứng, nhưng chưa hiểu ý kiến của Tả tiên sinh thế nào?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nguyên trước chúng ta có năm phái thì mỗi phái chỉ nên cử một người tham dự cuộc tử võ đoạt soái. Nếu không thế thì mỗi phái mấy trăm người cùng ra tham dự thì cuộc tử đấu này sẽ kéo dài chưa biết đến năm nào, tháng nào mới kết thúc. Đó là ý kiến riêng của tại hạ còn chờ sự định đoạt của quý vị. Quần hùng thấy mỗi phái trong Ngũ nhạc phái chỉ cử một người ra tử võ đoạt soái thì cho là kém vẻ hào hứng. Hơn nữa những người ra tay tử đấu là

chưởng môn nhân thì người trong bản phái quyết chẳng ai khiêu chiến với họ.

Lại nghe mấy trăm người phái Tung Sơn lớn tiếng phụ họa "Dĩ nhiên người ngoài không ai dị nghị".

Đào Chi Tiên bỗng cất tiếng hỏi:

- Chưởng môn phái Thái Sơn là Ngọc Cơ Tử. Chẳng lẽ phái này ai đưa lão mũi trâu què chân cụt tay đó ra tỷ võ đoạt soái?

Đào Diệp Tiên nói:

- Sao y lại không tham dự cuộc tỷ võ được? Y mới cụt hai tay một chân vậy hãy còn một chân để đánh đòn độc cước chứ?

Quần hùng nghe nói đều cười ồ cả lên.

Ngọc Âm Tử ở phái Thái Sơn tức giận nói:

- Sáu cái quái vật kia! Các ngươi làm cho Ngọc Cơ sư huynh ta thành người tàn phế bây giờ còn nói giỡn nữa ư? Rồi đây sẽ có một ngày các ngươi đều bị cụt tay què chân. Nếu các ngươi có giỏi thì hãy ra đây cùng đạo gia tỷ đấu bằng cách lấy một chọi một.

Lão nói rồi chống kiếm tiến ra đứng giữa không trường.

Ngọc Âm Tử thân hình cao ngệu, khí vũ hiên ngang coi rất oai phong. Gió thổi áo đạo bào bay phất phới coi càng thêm vẻ thù dật. Số đông quần hào coi bộ dạng lão đều lớn tiếng khen ngợi.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Phải chăng người là người của phái Thái Sơn đứng ra tỷ võ đoạt soái?

Đào Diệp Tiên cũng hỏi:

- Ngươi được toàn thể phái đề cử hay tự ý nhảy ra?

Ngọc Âm Tử hỏi lại:

- Cái đó có liên can gì đến các ngươi?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Đương nhiên là có liên can và mối liên can rất quan hệ. Nếu quả ngươi được phái Thái Sơn đề cử thì sau khi ngươi thất bại rồi phái đó không thể đưa người thứ hai ra tỷ võ được nữa.

Ngọc Âm Tử hỏi:

- Không được đưa người thứ hai ra tỷ võ thì làm sao?

Đột nhiên trong phái Thái Sơn có người lên tiếng:

- Chúng ta không ưng thuận việc mỗi phái chỉ cử một người. Nếu Ngọc Âm Tử sư đệ mà thất bại thì phái Thái Sơn sẽ phái tay cao thủ khác ra tỷ đấu.

Người nói câu này chính là Ngọc Khánh Tử.

Đào Hoa Tiên cười ha hả nói:

- Tay cao thủ khác chắc là chỉ có các hạ.

Ngọc Khánh Tử nói:

- Đúng thế. Có lẽ đạo gia đó.

Đào Diệp Tiên la lên:

- Xin các vị hãy coi đó: phái Thái Sơn lại xảy cuộc tranh chấp nội bộ. Thiên Môn đạo nhân chết rồi. Ngọc Cơ đạo nhân bị thương. Bây giờ hai lão Ngọc Khánh, Ngọc Âm lại tranh nhau làm chủ môn phái Thái Sơn.

Hai câu này nói trúng vào gan ruột Ngọc Khánh và Ngọc Âm.

Ngọc Âm Tử nói:

- Các người lại nói nhăng rồi.

Còn Ngọc Khánh Tử chỉ cười lạt lên mấy tiếng chứ không nói gì.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Hãy nói rõ: Trong phái Thái Sơn ai là người đứng ra tỷ võ đoạt soái?

Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử đồng thanh đáp:

- Là ta đây!

Đào Căn Tiên nói:

- Được lắm! Anh em các người hãy đấu với nhau một keo để coi ai hơn ai kém. Lời nói không biết đâu mà căn cứ. Phải tỷ đấu để định hơn thua.

Ngọc Khánh Tử rẽ mọi người tiến ra xua tay bảo Ngọc Âm Tử:

- Sư đệ! Người hãy lui ra! Đừng làm ầu để người ngoài cười cho.

Ngọc Âm Tử cãi lại:

- Làm gì mà để người ngoài cười cho. Ngọc Cơ sư huynh đã bị trọng thương, vậy tiểu đệ phải báo thù rửa hận cho y.

Ngọc Khánh Tử hỏi vặn:

- Người ra báo thù rửa hận hay là tỷ võ đoạt soái?

Ngọc Âm Tử đáp:

- Chúng ta bản lãnh kém cỏi mà hòng làm chương môn Ngũ nhạc phái được ư? Nói vậy khác nào người ngậy mơ tưởng hảo huyền. Toàn thể phái Thái Sơn ta từ trên xuống dưới đã đồng tâm nhất trí thỉnh Tả minh chủ phái Tung Sơn làm chương môn Ngũ nhạc phái thì anh em ta còn giở trò xấu xa làm chi?

Ngọc Khánh Tử nói:

- Đã vậy thì người hãy lùi lại. Hiện giờ ta là tôn trưởng ở Thái Sơn.

Ngọc Âm Tử cười lạt hỏi:

- Chà! Tuy lão huynh là tôn trưởng nhưng những hành vi của lão huynh liệu có khiến cho người ta khâm phục được chăng? Từ trên xuống dưới mọi người có nghe lời lão huynh không?

Ngọc Khánh Tử biến sắc lớn tiếng:

- Người nói vậy thì ra không kể gì đến bậc tôn ty nữa. Người có biết khi sư diệt tổ, mục vô tôn trưởng là phạm đến điều thứ nhất trong môn quy không?

Ngọc Âm Tử cười khẩy đáp:

- Đừng quên rằng chúng ta nay đã gia nhập vào môn hạ Ngũ nhạc phái cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng giờ là đồng đều như nhau hết, không còn bậc tôn ty nữa. Còn môn quy của Ngũ nhạc phái thì chưa soạn thảo xong làm gì đã có điều thứ nhất, điều thứ hai... Người đừng động một tý là giở đến môn quy của phái Thái Sơn ra để lấn át người. Đáng tiếc là hiện nay chỉ có Ngũ nhạc phái chứ không còn phái Thái Sơn nào nữa. Ngọc Khánh Tử bị Ngọc Âm Tử vặn cho không biết đường nào mà trả lời. Lão tức quá đưa ngón tay bên trái chỉ vào mũi Ngọc Âm Tử áp ứng:

- Người... người...

Hồi 181

Nhạc Linh San đả bại cao thủ Thái Sơn và Hành Sơn

Trên một ngàn hán tử đồng thanh lớn tiếng la:

- Ra mà đấu đi! Ai bản lĩnh cao cường chỉ đấu một hiệp là biết ngay.

Ngọc Khánh Tử tay cầm trường kiếm vung lên không ngớt, nhưng không dám tiến ra. Nguyên lão là sư huynh nhưng ngày thường ham mê tửu sắc, về võ công cũng như về kiếm pháp lão đều thua kém Ngọc Âm Tử rất nhiều.

Từ nay Ngũ nhạc kiếm phái hợp nhất nhưng người trong năm phái dĩ nhiên vẫn chia ra ở năm trái núi và mỗi trái núi và tất có một người đứng đầu. Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử đều tự biết mình bản lĩnh không bằng Tả Lãnh Thiên chẳng hy vọng gì đến chương môn Ngũ nhạc phái nhưng rất muốn lúc trở về bản sơn được làm người đứng đầu ở núi Thái Sơn.

Lúc này hai anh em lão bị quần hùng thúc đẩy tất phải đi đến chỗ so gươm. Sự thực Ngọc Khánh Tử không dám mạo hiểm động thủ, nhưng trước mặt anh hùng thiên hạ mà phải khuất phục với Ngọc Âm Tử thì lão chẳng can tâm nên trong lúc nhất thời, lão ở vào tình thế dùng giằng bắt quyết.

Bỗng trong đám quần hùng có thanh âm the thé cất lên:

- Tại hạ xem chừng cả hai lão chưa hay sờ được đến chỗ tinh túy về võ công của phái Thái Sơn mà lão chỉ có bộ mặt đầy tranh chấp gây lộn với nhau thì làm mất thì giờ quý báu của anh hùng thiên hạ mà thôi.

Mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm xem ai nói câu đó thì thấy một chàng thanh niên cao lớn, phong tư tuấn mỹ, tướng mạo hiên ngang. Có điều nước da xanh lét. Khóe miệng chàng khê lộ một nụ cười chế diễu. Gã chính là Lâm Bình Chi ở phái Hoa Sơn.

Có người biết tên gã la lên:

- Đây là chú rể mới của Nhạc tiên sinh ở phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung run lên nghĩ thâm trong bụng:

- Trước nay Lâm sư đệ là người rất thận trọng, ít lời. Không ngờ mới xa cách ít ngày đã trở nên ngao nhêu coi người bằng nửa con mắt, dám buông lời mạt sát hai vị đạo nhân trước mặt anh hùng thiên hạ.

Vừa rồi hai lão đạo Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử đã phụ họa với Ngọc Cơ Tử làm kẻ gian đồ, bức tử Thiên Môn đạo nhân, chưởng môn phái Thái Sơn, để tấu công Tả Lãnh Thiên.

Lệnh Hồ Xung trong lòng cực kỳ bất mãn với hai lão đạo này nên nghe Lâm Bình Chi nhục mạ họ chàng rất lấy làm khoan khoái.

Ngọc Âm Tử hỏi lại:

- Ta không mò được đến chỗ tinh túy về võ công của phái Thái Sơn, dễ thường các hạ đã mò tới rồi chăng? Nếu vậy mời các hạ ra đây thi triển mấy chiêu thức về võ công của phái Thái Sơn để anh hùng thiên hạ được mở rộng tầm mắt.

Lão đặc biệt nhấn mạnh ba chữ phái Thái Sơn bằng thanh âm cực kỳ ngụ ý mạt sát: "Người là đệ tử phái Hoa Sơn thì bản lãnh có cao cường cũng chỉ biết võ công phái Hoa Sơn, quyết không luyện được võ công phái Thái Sơn nhà ta thì đừng có hèn."

Không ngờ Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Võ công phái Thái Sơn đã tinh thâm vô cùng lại mệnh mông bát ngát thì những hạng người nhận giặc làm cha, tàn hại đồng môn linh hội làm sao được?...

Gã chưa dứt lời thì Nhạc Bất Quần đã quát lên:

- Bình nhi! Ngọc Âm Tử đạo trưởng là bậc tiền bối. Người không được vô lễ.

Lâm Bình Chi đáp:

- Xin vâng!

Ngọc Âm Tử tức giận nói:

- Nhạc tiên sinh! Tiên sinh giáo huấn đồ đệ cùng ngũ tể giỏi quá! Gã dám nói những nói càn đến cả võ công của phái Thái Sơn.

Đột nhiên thanh âm một cô gái cất lên hỏi:

- Sao các hạ biết là y nói những nói càn?

Bỗng thấy một thiếu phụ dong nhan tươi đẹp vượt qua mặt mọi người tiến ra. Thiếu phụ mặc quần dài thậm thượt quét đất, vạt áo tung bay phất phơ trước gió. Bên mái tóc cài một bông hoa hồng nhỏ bé. Nàng chính là Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San lưng đeo trường kiếm. Nàng xoay lại nắm lấy chuôi kiếm tiếp:

- Tiện nữ muốn dùng kiếm pháp phái Thái Sơn để lãnh giáo mấy cao chiêu của lão trượng.

Ngọc Âm Tử biết nàng là con gái Nhạc Bất Quần, đồng thời lão cũng rõ vụ Nhạc tiên sinh đã nhận lễ trọng hậu của Tả Lãnh Thiên tán thành việc hợp phái và được Tả lão coi trọng vọng, nên lão không dám nặng lời với nàng, chỉ mỉm cười hỏi mát:

- Ngày Nhạc cô nương có việc đại hỷ, bản đạo không đến chúc hạ và kiếm chén rượu mừng. Chẳng lẽ cô nương vì vụ đó mà giận bản đạo chăng? Kiếm pháp của quý phái tinh diệu vô cùng, bản đạo vẫn lấy làm kính phục. Nhưng việc người phái Hoa Sơn mà biết xử dụng kiếm pháp phái Thái Sơn thì bữa nay bản đạo mới nghe cô nương nói là lần đầu.

Nhạc Linh San dương cặp lông mày xinh đẹp lên nói:

- Gia phụ muốn làm chương môn Ngũ nhạc phái, dĩ nhiên phải nghiên cứu kiếm pháp của tất cả năm phái. Nếu không thế thì lão nhân gia tuy có thắng được chương môn bốn phái kia cũng chỉ là một nhân vật đứng đầu phái Hoa Sơn chứ không xứng đáng làm chương môn chân chính trong Ngũ nhạc phái. Nàng vừa nói câu này, quần hùng nhao nhao cả lên. Có người lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ Nhạc tiên sinh hiểu cả võ công bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn và Hằng Sơn ư?

Nhạc Bất Quần đồng dạc đáp:

- Đó là tiểu nữ huên hoang mà thôi. Lời nói của con nít, các vị chẳng nên kinh ngạc.

Nhạc Linh San lại nói:

- Thừa Tả sư bá ở Tung Sơn! Nếu sư bá có thể dùng kiếm pháp của bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn để phân biệt đả bại những tay hảo thủ từng phái một thì hết thầy quần đệ tử cả bốn phái tự nhiên phải bội phục và tôn sư bá lên làm Ngũ nhạc phái. Nếu không thế thì dù kiếm pháp phái Tung

Sơn có cao nhứt thiên hạ cũng chỉ là kiếm pháp của phái Tung Sơn cao thâm mà thôi.

Quần hùng nghe Nhạc Linh San nói vậy đều bụng bảo dạ:

- Cô này nói thế mà đúng. Nếu quả có người tinh thông kiếm pháp của Ngũ nhạc kiếm phái mà lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái thì chẳng còn ai xứng đáng hơn được. Nhưng kiếm pháp mỗi phái trong Ngũ nhạc đều đã sáng lập ra mấy trăm năm nay. Nó làm hao tổn không biết bao nhiêu là công phu, tâm huyết và thời gian của những tay cao thủ riêng từng phái một. Dù có được danh sư truyền thụ thì trải qua mấy chục năm rèn luyện vất vả để đi đến chỗ tinh thâm về kiếm pháp của bản phái cũng chưa chắc đã được. Còn nói về nghiên luyện tinh thông kiếm pháp cả năm phái thì chẳng qua là chuyện huênh hoang khoác lác, nói không biết ngượng miệng mà thôi.

Nhưng Tả Lãnh Thiên nghĩ thầm:

- Tại sao con gái Nhạc Bất Quần lại nói vậy? Hiển nhiên thị có dụng ý gì? Chẳng lẽ Nhạc Bất Quần quả đã biến thành mê muội muốn tranh đoạt chức chủ môn Ngũ nhạc phái với ta ư?

Bồng nghe Ngọc Âm Tử nói:

- Té ra Nhạc tiên sinh đã tinh thông kiếm pháp cả năm phái. Có thể nói là một công cuộc vĩ đại chưa từng thấy kể từ đời Bàn Cổ khai thiên lập địa đến giờ chưa ai làm được. Bần đạo muốn nhờ Nhạc cô nương chỉ điểm về kiếm pháp của phái Thái Sơn. Lão nói câu này đã tưởng Nhạc Bất Quần tất nhiên đứng ra ngăn trở con gái y. Dù có muốn động thủ thì trong phái Hoa Sơn chỉ có vợ chồng Nhạc Bất Quần là dám so gươm với lão.

Dè dặt Nhạc Linh San đáp ngay:

- Hay lắm!

Đồng thời nàng rút thanh kiếm cài ở sau lưng ra khỏi vỏ đánh "soạt" một tiếng.

Ngọc Âm Tử tức giận mắng thầm:

- Đối với phụ thân mi ta cũng còn là bề trên một bậc mà con lỏi này dám rút kiếm tỷ đấu với ra thì ra thị chẳng biết sợ trời sợ đất là gì.

Bây giờ Nhạc Bất Quần mới khẽ lắc đầu thở dài nói:

- Con nhỏ này thật là lớn mật! Ngọc Âm cùng Ngọc Khánh đạo trưởng là những tay hảo thủ bậc nhất phái Thái Sơn mà người dám dùng kiếm pháp của phái Thái Sơn để qua chiêu với các vị há chẳng tự rước lấy cái khổ đau vào mình ư?

Ngọc Âm Tử liếc mắt thấy Nhạc Linh San cầm kiếm tay mặt trở chênh chếch xuống phía dưới.

Nàng lại dùng năm ngón tay trái để đếm nhẩm từ một cho đến năm, đoạn nắm tay lại dùng quyền. Tiếp theo nàng lại bắt đầu xòe từng ngón một ra cho tới khi hết cả năm ngón. Sau lão lại thấy nàng quặp ngón tay cái rồi đến ngón trỏ, ngón giữa. Lão giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Sao con lỏi này lại biết cả chiêu "Đại tôn như hà" mới thật là kỳ. Nguyên Đại tôn như hà là một chiêu thức cao thâm nhất trong kiếm pháp của phái Thái Sơn. Mấu chốt chiêu thức này không phải ở kiếm chiêu bên tay mặt mà ở chỗ nhẩm đếm ở tay trái. Đây là cách tính toán xem kẻ địch ở phương vị nào, thân hình cao bao nhiêu, binh khí lớn hay nhỏ. Nó còn đi đến chỗ tính ánh mặt trời chiếu mức độ cao thấp.. Thực là một bài toán cực kỳ phức tạp, nhưng một khi đã tính đúng thì chiêu kiếm phóng ra nhất định trúng đích. Ngọc Âm Tử cũng đã được sư phụ chỉ điểm về yếu quyết trong chiêu "Đại tôn như hà", nhưng trong lúc thăng thốt này mà muốn tính ra được những con số cần thiết thì lão tự biết không đủ bản lĩnh. Vì lúc sư phụ lão truyền dạy, lão cũng chỉ nghe qua rồi bỏ đó.

Chính sư phụ lão cũng chưa được tinh thông về yếu quyết của cao chiêu này. Đồng thời lão nhớ lại câu nói của sư phụ: "Chiêu Đại tôn như hà sử dụng rất khó khăn tựa hồ như không thực hiện mà thật ra nó có uy lực vô cùng. Nay người đã không muốn nghiên cứu cho đến nơi tức là vô duyên với chiêu này, vậy hãy tạm thời gác lại. Có điều đáng tiếc là một chiêu tinh thâm bát ngát của bản phái trên đời ít ai bì kịp mà từ đây sẽ bị thất truyền". Khi đó Ngọc Âm Tử thấy sư phụ không bắt buộc phải cố gắng rèn luyện, tính toán chiêu "Đại tôn như hà" thì mừng thầm trong bụng là qua khỏi được cuộc gian nan. Về sau cũng không thấy ai ở phái Thái Sơn rèn luyện chiêu đó nữa. Không ngờ sự việc này đã cách đây mấy chục năm mà nay người đem chiêu Đại tôn như hà ra mà sử dụng lại là một thiếu phụ nhỏ tuổi là Nhạc Linh San.

Ngọc Âm Tử thấy Nhạc Linh San thi triển chiêu Đại tôn như hà thì trán toát mồ hôi lạnh ngắt.

Lão lâm bẩm:

- Mình chưa được sư phụ truyền dạy cách đối phó với chiêu thức này lại cho rằng đến mình còn không luyện nổi thì kẻ khác d gì sử dụng đến nó nên chẳng cần để tâm đến cách hóa giải. Ngờ đâu trên đời lại xảy những chuyện kỳ lạ ngoài sức tưởng tượng của con người.

Trong lúc cấp bách, Ngọc Âm Tử nảy ra một ý nghĩ:

- Ta phải luôn luôn thay đổi phương vị cùng nhô lên thụp xuống thì đối phương chắc là không thể tính đúng được.

"Vèo" một tiếng! Nàng xoay tay chém Ngọc Âm Tử.

Ngọc Khánh Tử hô:

- Thạch quan hồi mã.

Nhạc Linh San khen:

- Những tên kiếm chiêu hiện lão nhớ được khá nhiều nhỉ!

Nàng lại vung trường kiếm đánh ra ba chiêu veo veo.

Bỗng nghe Ngọc Âm Tử rú lên một tiếng:

- Úi chao!

Cổ tay mặt hấn đã bị trúng kiếm.

Ngọc Khánh Tử cũng loạng choạng người đi. Chân phải co lại khụy xuống. Hấn vội chống kiếm xuống đất, nhưng luồng lực đạo quá mạnh mũi kiếm lại chống lên mỏm đá rắn. Một tiếng chát vang lên!

Thanh trường kiếm gãy làm hai đoạn. Miệng lão còn hô lớn:

- Khoái hoạt tam.

Nhạc Linh San bật tiếng cười lại rồi tra kiếm vào vỏ cài ở sau lưng. Quần hùng đứng ngoài bàng quang nổi lên tiếng hoan hô vang động một góc trời. Một nàng thiếu phụ xinh đẹp nhỏ tuổi mà đã bại hai tay cao thủ phái Thái Sơn bằng kiếm thuật phái này trong một cái cất tay nhắc chân thì quả là chuyện hiếm có ở đời. Kiếm pháp của nàng huyền diệu đến chỗ khiến cho người coi phải mê hoảng tâm thần. Tiếng hoan hô vang dội trong vùng sơn cốc

hồi lâu không ngớt thì Tả Lãnh Thiền cùng mấy tay cao thủ phái Tung Sơn đưa mắt nhìn nhau ra chiều rất lo nghĩ, họ tính thầm:

- Kiếm pháp con nhỏ này vừa sử dụng đúng là kiếm pháp của phái Thái Sơn mà kiếm chiêu kỳ diệu trước nay chưa từng thấy qua. Tuy kiếm pháp chưa được thuần túy hầy còn nhiều chỗ phức tạp nhưng chiêu thức lợi hại không phải thị tự luyện lấy mà được. Nhất định Nhạc Bất Quần đã ngấm ngấm truyền thụ cho thị. Không hiểu lão ta phải tốn mất bao nhiêu ngày giờ mới rèn luyện được kiếm pháp cho con gái đến trình độ này? Xem thế đủ rõ lão là người tâm cơ khôn lường, thật khiến cho người ta phải sợ hãi.

Lệnh Hồ Xung thấy Nhạc Linh San dùng mấy chiêu kiếm đó để phá địch lòng chàng cũng đâm ra bâng khuâng nghĩ ngợi. Bỗng nghe sau lưng có người khẽ hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Phải chăng những chiêu kiếm đó công tử đã dạy cho y?

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy người hỏi mình là Điền Bá Quang. Chàng liền lắc đầu để đáp lại.

Điền Bá Quang mỉm cười nói:

- Ngày trước ở đỉnh núi Hoa Sơn, công tử cùng Điền mỗ động thủ, Điền mỗ còn nhớ công tử sử chiêu Hạc Thanh gì gì đó nhưng khi ấy công tử hầy còn chưa sử được thuần thục.

Lệnh Hồ Xung vẻ mặt ngẩn ngơ như người chẳng nghe thấy gì.

Lúc Nhạc Linh San vừa ra chiêu chàng đã nhận thấy ngay là nàng sử chiêu pháp phá giải kiếm chiêu của phái Thái Sơn đã khắc ở vách đá hậu động trên ngọn núi Sám hối phái Hoa Sơn. Những chiêu kiếm đó uy lực cực kỳ mãnh liệt. Rồi chàng tự hỏi:

- Những điều ta phát hiện trên vách đá ở hậu động chưa từng nói với ai. Ngày đó khi ta rời khỏi núi sám hối còn nhớ rõ đã bịt kín cửa động thì Nhạc Linh San phát giác ra làm sao được?

Nhưng rồi chàng lại tự nhủ:

- Mình đã phát giác ra hậu động thì đương nhiên tiểu sư muội cũng phát giác ra được. Huống chi trong khi vô tình ta đã mở được cửa động thì tiểu sư muội tìm thấy lối vào hậu động càng dễ hơn ta nhiều.

Ngày Lệnh Hồ Xung ở hậu động trên ngọn núi Hoa Sơn, chàng đã xem những điều tinh yếu về kiếm pháp của Ngũ nhạc kiếm phái cùng những phép phá giải mọi kiếm pháp của những trưởng lão ma giáo khắc trên vách đá. Tuy chàng nhớ được chiêu số thi triển thế nào nhưng về danh tự thì chàng hoàn toàn chẳng biết chi hết.

Chàng vừa thấy Nhạc Linh San phóng ra ba chiêu kiếm tối hậu lệ làng như nước chảy mây trôi mà chóng vánh như ngựa quen đường cũ. Với ba chiêu kiếm đó nàng đã đả thương được hai tay cao thủ phái Thái Sơn. Những kiếm chiêu trên vách đá được nàng phát huy một cách rất lâm ly, khiến lòng chàng ngấm ngấm thán phục.

Khi chàng nghe Ngọc Khánh Tử nói đến ba chữ "Khoái hoạt tam" liền nghĩ ngay tới trước chàng đã theo sư phụ đến động Thủy Liêm núi Thái Sơn phải qua một triền núi dốc thoải kêu bằng Khoái hoạt tam. Sở dĩ sườn núi này gọi là Khoái hoạt tam vì ba dặm triền núi dốc thoải thoải, thuận chiều đi xuống rất dễ chịu. Chàng không ngờ ba chiêu kiếm liên hoàn đó lại nhận địa thế dốc núi này mà sáng chế ra.

Bỗng thấy một lão già gầy khẳng gầy kheo từ từ bước ra nói:

- Nhạc tiên sinh tinh thâm kiếm pháp của Ngũ nhạc kiếm phái là một việc ít có trong võ lâm. Lão phụ chỉ để tâm nghiên cứu về kiếm pháp của bản phái mà cũng còn nhiều chỗ chưa hiểu rõ. Vậy bữa nay mong Nhạc tiên sinh chỉ giáo cho.

Lão này tay trái cầm cây hồ cầm dát ngọc bóng loáng, tay mặt từ từ rút một thanh kiếm ngắn và nhỏ ở trong cây đàn ra. Lão chính là Mạc Đại tiên sinh, chưởng môn phái Hành Sơn. Mạc Đại tiên sinh tuy vẻ mặt hiền hòa nhưng oai danh lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Quần hùng vừa nghe Tả Lãnh Thiên nói Đại tung dương thủ Phí Bân, một tay hảo thủ phái Tung Sơn đã chết về lưỡi kiếm của Mạc Đại tiên sinh. Bây giờ Mạc Đại tiên sinh khiêu chiến tự hỏi:

- Nhạc Linh San đã dùng Thái Sơn kiếm pháp để đả thương hai cao thủ phái Thái Sơn, chẳng lẽ nàng lại có thể dùng Hành Sơn kiếm pháp để đối địch với Mạc Đại tiên sinh?

Nhạc Linh San khom lưng đáp:

- Xin Mạc sư bá nhẹ lời cho! Diệt nữ có học lõm được mấy chiêu về Hành Sơn kiếm pháp. Nay mong Mạc sư bá chỉ điểm thêm.

Mạc Đại tiên sinh vừa nói câu: "Bữa nay mong Nhạc tiên sinh chỉ giáo cho" là lão có ý muốn khiêu chiến với Nhạc Bất Quần, không ngờ Nhạc Linh San lại hứng lấy. Nàng còn nói rõ là dùng kiếm pháp phái Hành Sơn để tỷ đấu.

Mạc Đại tiên sinh liền mỉm cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm!

Nhạc Linh San nói:

- Nếu diệt nữ không địch nổi sư bá thì rồi phụ gia sẽ xuống trường.

Mạc Đại tiên sinh mỉm cười:

- Địch nổi hản chứ! Địch nổi hản chứ!

Lão từ từ đưa thanh đoản kiếm ra lần đầu tiên vung lên không đánh vù một cái.

Tiếp theo lại hai tiếng veo véo rít lên.

Nhạc Linh San vung kiếm đón đỡ.

Thanh đoản kiếm của Mạc Đại tiên sinh thật là xuất quỷ nhập thần. Chợt ở đằng trước, chợt quay sau lưng Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San vội xoay mình lại thì bên tai lại nghe tiếng veo véo rít lên. Một mớ tóc bay qua trước mặt nàng. Mái tóc rớt xuống đã bị thanh kiếm của Mạc Đại tiên sinh hót đứt một mảng.

Trong lòng nóng nảy, nàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau:

- Đây là Mạc sư bá đã cố ý lưu tình nếu không thì nhát kiếm này sư bá đã giết chết mình rồi. Sư bá đã không có ý giết ta, vậy ta cứ vững tâm mà tấn công.

Rồi nàng chẳng cần để ý đến trường kiếm của đối phương. Kiếm phong rít lên hai tiếng veo véo nhằm đâm vào bụng dưới và trên đầu Mạc Đại tiên sinh.

Mạc Đại tiên sinh cũng hơi kinh hãi nghĩ thầm:

- Hai chiêu "Toàn Minh Phù Dù" và "Hạc Tường Tử Cái" này...

Hồi 182

Nhạc Linh San tử kiếm với Lệnh Hồ Xung

Nguyên Thiên Trụ kiếm pháp của phái Hành Sơn chủ chốt ở chỗ biến hóa như trong đám mây mù huyền ảo phương hướng hoạt động vô địch nên không ai biết đâu mà mò.

Trong bảy mươi hai chiêu Thiên Trụ kiếm pháp, Mạc Đại tiên sinh mới học được năm mươi chiêu mà Nhạc Linh San lại dùng thế "Nhất chiêu bao nhất lộ" để phát huy tất cả bảy mươi hai chiêu trong kiếm pháp này thì dù lão không đến nỗi mất mạng ngay đương trường, tất cũng bị lộ những chỗ thất bại của mình ra.

Đừng tưởng Mạc Đại tiên sinh hành động một cách cổ quái. Thật ra lão là người rất thận trọng.

Trước nay lão vẫn dự mưu rồi mới hành động. Lão nghe Nhạc Linh San nói là phụ thân nàng tinh thông cả kiếm pháp năm phái, rồi lại thấy nàng dùng kiếm pháp Thái Sơn để đả thương Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử, lão nghĩ bụng:

- Con nhỏ này có biết sử kiếm pháp phái Hành Sơn hay không mình phải ra tay tử thí mới biết được. Chắc thị còn nhỏ tuổi thì dù có biết sử dụng kiếm pháp phái Hành Sơn cũng chưa được mấy thành hỏa hậu. Nếu Nhạc Bất Quần ra tay tử thí thì thật nguy hiểm vô cùng.

Vừa xuống trường tử đấu lão chiếm được thiên cơ ngay. Ngờ đâu lão hạ thủ hãy còn nể nang để bị thừa cơ đánh ra những kỳ chiêu cơ hồ không chống được.

Đến lúc nửa chiêu tối hậu "Thiên Tự vận khí" của Nhạc Linh San vừa phóng ra, Mạc Đại tiên sinh cơ trí mau lẹ, lão không đón đỡ mà bỏ đi luôn. Tuy nói là không đón đỡ bỏ đi luôn cho có vẻ dễ nghe, nhưng kỳ thực là đánh không nổi phải trốn chạy. Có điều kiếm pháp của lão biến hóa rất phức tạp. Lão vừa chạy trốn vừa đâm đông chém tây làm hoa mắt những kẻ bàng quang nên không ai hiểu lão đã thực hành câu tục ngữ "Ba mươi sáu chước, chước chạy là thượng sách".

Mạc Đại tiên sinh biết trong năm môn Ngũ đại thần kiếm của phái Hành Sơn thì ngoài năm chiêu "Toàn minh phù dung", "Hạc Tường Tử Cái", "Thạch Lẫm Thư Thanh", "Thiên Trụ vân khí" còn chiêu "Nhạn hồi Chúc Dung" là lợi hại nhất. Năm ngọn núi cao trong dãy Hành Sơn thì ngọn Chúc Dung cao hơn hết. "Nhạn hồi Chúc Dung" cũng là một chiêu tinh thâm nhất trong Ngũ đại thần kiếm.

Ngày trước Mạc Đại tiên sinh chỉ nghe các bậc sư trưởng nói sự tích Ngũ đại thần kiếm của phái Hành Sơn có những chỗ thần kỳ không biết đến thế nào mà kể, nhưng sự thực những kiếm chiêu thế nào thì chưa ai thấy qua. Các vị sư trưởng còn nói nghĩa lý về "Nhất chiêu bao nhất lộ" lại càng ghê gớm!

Tỷ như những Thạch Lẫm kiếm pháp, Thiên Trụ kiếm pháp đem ra luyện tập từng chiêu đã thấy phức tạp vô cùng chẳng tài nào đến được chỗ tinh thực. Thế mà đem bao nhiêu chiêu số biến hóa kỳ diệu thành một chiêu thì e rằng đó là một thuyến không tưởng, trên đời làm gì có chuyện lạ thế? Không ngờ Nhạc Linh San vừa giao thủ đã đem kiếm thuật thần kỳ nhất là "Nhất chiêu bao nhất lộ" ra sử dụng khiến lão kinh hãi vô cùng.

Mạc Đại tiên sinh tuy trong lòng kinh hãi nhưng lão là người lịch duyệt giang hồ vẫn trấn tĩnh như thường. Lão biết Nhạc Linh San đã gặp kỳ tích nên học được mấy đường kiếm pháp thần diệu. Có điều chắc chắn là nàng chưa đến chỗ tinh thâm nếu không thì những kỳ chiêu đã phát ra dù lão có trốn cũng không thoát được. Lão phóng chân né tránh, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ:

- Tuy thị học được kỳ chiêu mà sử ra hãy còn ngờ nghệch, không hiểu tùy cơ ứng biến. Ta đành mạo hiểm chiết giải một phen, nếu không thế thì cái tên Mạc Đại tiên sinh từ nay trở đi sẽ không còn tồn tại trên chốn giang hồ.

Lão thấy Nhạc Linh San chân bước dần dờ một chút thì hiểu ngay là nàng chưa quyết định được chủ ý có nên rượt theo hay không.

Bất giác lão la thầm:

- Thật là đáng thẹn! Dù sao người trẻ tuổi vẫn không đủ kiến thức.

Nhạc Linh San thấy chiêu "Thiên Trụ vân khí", bức bách được Mạc Đại tiên sinh phải xoay mình chạy trốn, tuy lão tài giầu

giếm tựa hồ chưa rõ tình trạng thất bại nhưng những kẻ sĩ cao minh cũng nhận thấy là lão không địch nổi phải lúng túng bỏ chạy. Giả tử nàng nổi lên tròng cười ha hả nói: "Mạc sư bá! Đa tạ sư bá có lòng nhân nhượng" thì cuộc thắng bại tưởng đã phân rõ rồi.

Mạc Đại tiên sinh là một nhân vật có địa vị tôn cao trong võ lâm khi nào thất bại một chiêu lại còn quay lại chiến đấu giằng dai với một đứa con gái vào hạng hậu bối nữa. Nhưng nổi do dự của Nhạc Linh San đã là một cơ hội rất tốt cho Mạc Đại tiên sinh nắm lấy.

Lão thấy Nhạc Linh San vừa bật tiếng cười, máy môi mấy lần toan lên tiếng thì thanh đoản kiếm trong tay tiên sinh đã rít lên veo veo nhằm đâm thẳng vào người nàng. Trước tình trạng cấp chiến này, Mạc Đại tiên sinh đã đề tụ công lực đến độ cao chót cho kiếm phong rít lên, kiếm quang vi vút.

Chỉ trong chớp mắt toàn thân Nhạc Linh San đã bị luồng kiếm quang chụp xuống. Nàng bật tiếng la hoảng rồi lùi lại mấy bước. Nhưng Mạc Đại tiên sinh đã bị cái thất bại vừa rồi, có lý nào còn trùng trình để nàng thi triển "Nhạn hồi Chúc Dung"?

Thanh đoản kiếm trong tay lão phóng ra mau lẹ hơn. Ngay đến những tay cao thủ bậc nhất cũng không thể nhìn rõ được kiếm thế của lão đánh về phía nào.

Quần hùng lo thay cho Nhạc Linh San và thần phục kiếm pháp cao minh của Mạc Đại tiên sinh.

Kiểm pháp của chương môn phái Hành Sơn thật là thần diệu khôn lường! Cao thâm mạc trắc.

Thực ra "Vân vụ ảo kiếm" của Mạc Đại tiên sinh uy lực hãy còn thua xa những chiêu "Toàn minh Phù Dung", "Hạc Tường tử cái" của Nhạc Linh San, nhưng lão sử dụng rất thành thực lại đem hết tiềm lực để phát huy kiếm pháp nên lợi hại phi thường! Còn Nhạc Linh San tuy học được môn kiếm pháp thượng thặng nhưng mới ở ngoài da, chưa vào sâu đến tinh túy. Hơn nữa "Vân vụ ảo kiếm" lúc sử dụng như mây mù dày đặc, những chỗ tinh yếu lộ cả ra ngoài khiến người bàng quang hoa cả mắt rồi không nghĩ đến chỗ Mạc Đại tiên sinh lấy lớn hiếp nhỏ, nam hiếp nữ, đều nổi tiếng hoan hô vang dội.

Giữa lúc Nhạc Linh San sử dụng chiêu "Toàn minh phủ dung", Lệnh Hồ Xung không còn nghi ngờ những đường kiếm pháp của nàng nữa và biết đích nàng đã học được ở trên vách đá hậu động trên ngọn núi sám hối. Chàng tự hỏi:

- Tại sao tiểu sư muội lên ngọn sám hối? Sư phụ cùng sư nương thương yêu nàng, dĩ nhiên không phạt nàng lên đó tĩnh tọa để ăn năn. Dù nàng có phạm lỗi lầm đến đâu thì sư phụ cùng sư nương cũng không nghiêm trị, trách phạt nặng đến thế. Ngọn sám hối lại cách ngọn chủ phong núi Hoa Sơn khá xa mà địa thế cực kỳ hiểm trở. Đừng nói nàng là ái nữ của sư phụ mà chỉ là một cô gái thông thường cũng không nên đẩy dọa đến thế. Hay là Lâm sư đệ bị trách phạt cầm tù trên núi sám hối rồi tiểu sư muội hàng ngày đưa cơm nước lên cũng như nàng đối với ta ngày trước?

Chàng nghĩ tới đây bất giác trong lòng rạo rực. Rồi chàng tự nhủ:

- Lâm sư đệ là kẻ ít lời, tính tình trầm mặc, hành động quy củ có vẻ một vị "Tiểu quân tử kiếm". Vì thế mà gã được sư phụ, sư nương cùng tiểu sư muội đem lòng thương mến thì có lý đâu gã lại phạm tội nặng để bị cầm chân trên núi sám hối! Không phải! Nhất định không phải!

Rồi như sực nhớ ra điều gì chàng lẩm bẩm:

- Hay là tiểu sư muội... tiểu sư muội...

Lòng chàng đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, nhưng có vẻ quá hoang đường vừa hiển hiện trong đầu óc chàng đã tiêu tan ngay. Trong lúc nhất thời tâm thần hoảng hốt chàng nảy ra một ý nghĩ hồ đồ, chính chàng cũng không hiểu rõ. Bỗng một hán tử râu quặp chậm chạp tiến đến bên chàng. Cặp mắt trong suốt nhìn thẳng vào mặt chàng khẽ hỏi:

- Xung ca! Xung ca nghĩ gì mà thờ người ra thế?

Lệnh Hồ Xung giật mình tỉnh táo lại, bất giác mặt thẹn đỏ bừng, chàng ấp úng đáp:

- Tiểu huynh... tiểu huynh...

Giữa lúc ấy bỗng nghe Nhạc Linh San bật tiếng la hoảng:

- Ủi chao!

Thanh trường kiếm trong tay nàng bay vọt lên không, chân trái nàng xoạc một cái, té ngựa xuống đất.

Mạc Đại tiên sinh tay cầm đoản kiếm nói:

- Diệt nữ dậy đi! Bất tất phải hoang mang.

Đột nhiên nghe một tiếng rắc vang lên. Thanh đoản kiếm trong tay Mạc Đại tiên sinh bị gãy đôi.

Nhạc Linh San đã lượm hai viên đá tròn ở dưới đất lên. Tay trái nàng cầm viên đá đập vào thanh kiếm của tiên sinh. Thanh đoản kiếm này rất nhỏ chỉ đụng vào một cái là gãy làm hai đoạn ngay.

Tiếp theo viên đá trong tay phải nàng vội liệng ra ngoài. Mạc Đại tiên sinh thấy kiếm gãy giật mình kinh hãi, lại thấy nàng liệng một viên đá ra thì rất lấy làm kỳ! Chẳng hiểu ra sao.

Bỗng nghe đánh bịch một cái. Tiếp theo là mấy tiếng "rắc rắc" viên đá kia đã bay trở lại đập vào trước ngực Mạc Đại tiên sinh khiến cho lão bị gãy mấy rё xương sườn. Lão há miệng phun máu tươi ra ồ ồ ộc.

Những diễn biến kỳ ảo này thật không ai có thể lường được. Động tác của Nhạc Linh San lại cực kỳ thần tốc khiến mọi người ngẩn mặt ra.

Chỉ thấy kiếm quang lấp loáng! Thanh trường kiếm của Nhạc Linh San từ trên không rớt xuống cắm phập vào chỗ đất chỉ cách Mạc Đại tiên sinh chừng một thước.

Mạc Đại tiên sinh đã bị trọng thương nên không biết đường né tránh.

Thanh kiếm cắm ngập sâu xuống đất vẫn còn rung động hoài. Giả tử nó xê xích đi thêm chừng hơn thước thì đã xuyên qua người Mạc Đại tiên sinh rồi. Đó là một điều ai cũng thấy rõ. Mạc Đại tiên sinh lúc chiếm được tiên cơ lão không nỡ hạ sát mà chỉ bảo Nhạc Linh San: "Diệt nữ dậy đi! Bất tất phải hoang mang". Đó nguyên là thái độ của bậc tôn trưởng đối với hàng vãn bối sau khi chiếm được phần thắng.

Nhưng Nhạc Linh San lại lượm lấy hai viên đá tròn và sử hai chiêu. Thật là những chiêu biến hóa khôn lường.

Chỉ có mình Lệnh Hồ Xung là hiểu rõ Nhạc Linh San đã học được hai chiêu này trên vách đá hậu động. Có điều ngày trước viên trưởng lão Ma giáo khắc tuyệt chiêu để phá giải kiếm pháp phái Hằng Sơn thì hình người sử cặp đồng chùy. Nhạc Linh San dùng

viên đá tròn để thay đồng chùy trong lúc bất ngờ thì được, nếu dùng nó để chiến đấu hay chiết chiêu trong một thời gian khá lâu thì không xong. Nàng đã luyện được phép vận nội lực thì sử dụng viên đá tròn cũng mãnh liệt chẳng kém gì cây chùy đồng.

Nhạc Bất Quần vọt vào trường đấu tát đánh bốp một cái vào mặt Nhạc Linh San, đồng thời lớn tiếng quát mắng:

- Hiên nhiên Mạc sư bá đã nhường nhịn cho mi mà sao mi lại dám hỗn xược với lão nhân gia?

Đoạn lão cúi xuống nâng đỡ Mạc Đại tiên sinh dậy xin lỗi:

- Mạc huynh! Tiểu nữ ngu dại, tiểu đệ thật vô cùng áy náy.

Mạc Đại tiên sinh nhăn nhó cười đáp:

- Hồ nữ nhà tướng quả nhiên không phải tầm thường.

Lão vừa nói dứt hai câu lại ọe một cái, hộc máu tươi ra.

Hai tên đệ tử phái Hành Sơn chạy tới nâng đỡ Mạc Đại tiên sinh lui về.

Nhạc Bất Quần trợn mắt lên nhìn con gái ra chiều tức giận. Lão cũng lùi lại đứng một bên. Lệnh Hồ Xung thấy má bên trái Nhạc Linh San sưng vù lên và còn in vết năm ngón tay. Hiên nhiên phụ thân nàng đã đánh một cái tát khá mạnh. Nhạc Linh San nước mắt đầm đìa mà khóc, môi cong cớn lộ ra thái độ quật cường. Lệnh Hồ Xung đột nhiên bụng bảo dạ:

- Ngày trước ta cùng nàng ở trên núi Hoa Sơn, có lúc nàng bướng bỉnh, bị sư phụ, sư nương quở trách, trong lòng nàng thường tủi cực thì lại có thái độ đáng thương và đáng yêu như thế này. Khi đó ta tìm trăm phương ngàn kế dỗ nàng, khiến nàng phải vui cười. Nàng không có điều gì sung sướng cho bằng tỷ kiếm với ta mà nàng đắc thắng, nhưng ta phải giả vờ cho khéo hết như sơ hở thật để nàng chiếm được tiên cơ, chứ không phải nhường nàng.

Nghĩ tới đây, đầu óc chàng lại nảy ra một ý niệm băng khuâng mơ hồ rồi chàng tự hỏi:

- Tại sao nàng lại thường lên núi sám hối? Chắc nàng lên vào những dịp trước và sau hôn lễ để nghĩ lại mối thâm tình giữa ta với nàng ngày trước. Vì thế mà nàng lên núi một mình để ôn lại chuyện xưa. Cửa vào hậu động ta đã dùng những phiến đá chồng lên để bít lại, nếu không ở trên núi hồi lâu thì không tài nào phát

giác ra được. Như vậy tức là nàng lưu lại trên núi không phải một thời gian ngắn ngủi và cũng không phải chỉ có một lần.

Chàng quay lại ngó Lâm Bình Chi một cái rồi tự hỏi:

- Lâm sư đệ cùng Nhạc sư muội hiện đang ở vào thời kỳ tân hôn, đáng lý cả hai người cùng vui vẻ tươi cười, nét hân hoan ra lộ ngoài mặt mới phải mà sao thủy chung gã vẫn lộ vẻ buồn rầu? Tiểu sư muội bị phụ thân đánh cho một tát, gã làm trượng phu đã chẳng đến an ủi lại cũng chẳng tỏ vẻ quan tâm thì thật là con người bất cận nhân tình.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ tới Nhạc Linh San vì nhớ chàng mà lên núi sám hối để truy lại những điều trước xưa. Rồi trong đầu óc chàng tưởng tượng ra hình bóng Nhạc Linh San trèo lên núi nước mắt tầm tã như mưa, mà nàng lấy làm bực bỏ lăm gặp phải Lâm Bình Chi. Nào nàng vô cùng hối hận đã phụ mối thâm tình của chàng! Chàng ngoảnh đầu nhìn lại thấy Nhạc Linh San đang cúi xuống lượm kiếm giọt nước mắt nhỏ xuống lá cỏ xanh khiến cho nó phải cong lại thì trong lòng chàng rất xúc động, miệng lẩm bẩm:

- Ta phải gạt nàng để nàng hết khóc thành cười mới được.

Trong con mắt chàng lúc này thì bên cạnh Thiên đài trên ngọn tuyết đỉnh núi Tung Sơn đã biến thành Ngọc Nữ phong trên núi Hoa Sơn. Máy ngàn hảo hán giang hồ chàng cũng chỉ coi như là những cây trong rừng chẳng có tâm linh chi hết. Chàng chỉ nghĩ đến người ý trung nhân mà chàng vẫn ghi tâm khắc cốt. Nàng vừa bị phụ thân trách mắng đánh đòn. Trong đời chàng đã lừa dối nàng không biết bao nhiêu lần để đem lại niềm vui, thì có lý đâu bữa nay chàng lại làm ngơ?

Lệnh Hồ Xung quyết định rồi rảo bước tiến lại ngập ngừng:

- Tiểu sư... tiểu sư...

Rồi chàng cho rằng muốn lừa dối làm nàng thích thú thì phải đánh trúng vào yếu điểm của nàng.

Trống ngực đánh thình thình, chàng hỏi:

- Tiểu sư muội đã thắng được chương môn hai phái Thái Sơn và Hành Sơn thì kiếm pháp ghê gớm lắm rồi, nhưng phái Hằng Sơn ta không phục. Vậy tiểu sư muội lại dùng kiếm pháp phái Hành Sơn tỷ đấu với ta được chăng?

Nhạc Linh San rút kiếm cầm tay, từ từ xoay mình lại nhưng chưa ngưng đầu đường như có điều chi ngấm ngấm. Sau một lúc nàng mới ngừng mặt lên lộ hai má ửng hồng.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Dù bản lãnh Nhạc tiên sinh có cao thâm đến đâu thì ta cũng khó mà tin được lão nhân gia lại tinh thông kiếm pháp của cả năm phái.

Nhạc Linh San ngừng đầu lên hỏi lại:

- Thế thì đại sư ca không ở phái Hằng Sơn mà sao cũng tinh thông kiếm pháp phái này?

Lệnh Hồ Xung từ ngày bị đuổi ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn chàng đã gặp Nhạc Linh San nhiều lần mà chỉ có bữa nay là lần đầu nàng mới tỏ thái độ hòa hoãn. Đột nhiên trong bụng mừng thầm, chàng bụng bảo dạ:

- Ta nhất định giả vờ cho thật giống, không để nàng nhìn ra chỗ dụng tâm nhường nhịn.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Hai chữ tinh thông thì không giám, nhưng tiểu huynh ở trên núi Hằng Sơn lâu ngày, thường thường luyện tập Hằng Sơn kiếm pháp nên cũng biết được sơ qua và bây giờ có thể dùng kiếm pháp phái này để lĩnh giáo những cao chiêu của tiểu sư muội. Tiểu sư muội cũng nên lấy kiếm pháp phái Hằng Sơn để chiết giải. Nếu kiếm pháp sử dụng không phải của phái Hằng Sơn thì bất cứ là ai thắng cũng thành bại.

Vậy tiểu sư muội nghĩ sao?

Miệng chàng nói mấy câu này bụng đã định sẵn:

- Kiếm pháp của ta so với nàng còn cao thâm hơn nhiều, đó là một điều ai cũng biết. Nếu giả vờ thất bại thì cố nhiên người ngoài nhìn thấy ngay mà chính Nhạc sư muội cũng chẳng đem lòng tin tưởng.

Vậy ta chiến đấu một lúc rồi đột nhiên trong khi vô ý dùng một chiêu Độc Cô cửu kiếm hoặc một chiêu kiếm pháp phái Hoa Sơn để đả bại nàng. Như vậy ta tuy thắng mà thành bại, không còn ai nghi ngờ gì nữa.

Bỗng nghe Nhạc Linh San đáp:

- Hay lắm! Chúng ta cứ tỷ đấu như vậy!

Dứt lời nàng vạch thanh trường kiếm lên không trung lướt đi nửa vòng rồi chệnh chếch đâm sang Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn bật tiếng reo hò:

- Ủi chà!

Trong đám quần hùng có người không hiểu kiếm pháp phái Hằng Sơn nhưng nghe tiếng reo hò của quần nữ đệ tử phái này chứa đầy vẻ khâm phục thì cũng biết chiêu thức của Nhạc Linh San đúng là kiếm pháp phái Hằng Sơn mà là chiêu thức không phải tầm thường.

Nguyên nàng sử chiêu đó chính là một chiêu thức ở hậu động núi sám hồi. Chiêu thức này Lệnh Hồ Xung đã truyền lại cho quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn. Kiếm pháp phái Hằng Sơn lấy tròn trĩnh làm hình thức, sở trường về chỗ kín đáo đầy khít. Chiêu nào cũng hàm chứa nội lực âm nhu. Khi cùng người đối địch, thường thường trong mười chiêu có đến chín thuộc về thế thủ. Chỉ một chiêu là thừa chỗ sơ hở đột kích.

Nên biết mấy trăm năm nay đệ tử phái Hằng Sơn toàn là nữ nên kiếm pháp của họ so với phái ngoài thật khác xa nhau. Bất cứ là ai cũng chỉ coi mấy chiêu là nhận ra được ngay. Lệnh Hồ Xung ở với đệ tử phái Hằng Sơn đã lâu, chàng mắt thấy cả những tay cao thủ phái này là ba vị sư thái Định Nhân, Định Tĩnh, Định Dật đã sử những chiêu kiếm pháp rất tròn trĩnh và nhận thức đến cả về chỗ tinh thần và kiếm pháp phái Hằng Sơn.

Bọn Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Bang chúa Cái Bang, Tả Lãnh Thiên đều quen thuộc với kiếm pháp phái Hằng Sơn đã lâu, thấy Lệnh Hồ Xung không phải xuất thân ở phái Hằng Sơn mà sử dụng kiếm pháp phái này rất quý củ. Trong chiêu thức bình thường cũng ngấm ngấm chứa thế mãnh liệt rất hợp với võ công của phái Hằng Sơn lấy "Miên lý tàng tâm" làm yếu quyết nên ai cũng tán phục.

Yếu quyết "Miên lý tàng tâm" là thế nào?

Nên biết môn hạ phái Hằng Sơn đã trải bao đời đều đứng đầu bằng một vị nữ ni mà người xuất gia dĩ nhiên lấy từ bi làm gốc. Hơn nữa bọn nữ lưu không nên thường thường vọng động gươm đao. Họ học võ chẳng qua là để phòng thân. Yếu quyết "miên lý tàng tâm" là nói trong đám bông mềm nhũn có dấu ngấm một

mũi cương trâm. Người ngoài đứng có xúc phạm vào. Nắm bông mềm nhũn không làm cho ai đau đớn, nhưng kẻ nào dùng sức mà bóp bẹp là bị mũi kim đâm vào tay. Mũi cương trâm đâm vào sâu hay nông không phải tự nó mà là tùy ở kẻ nắm bóp mạnh hay yếu. Kẻ dùng sức ít thì bị thương nhẹ mà người dùng sức nhiều thì bị trọng thương.

Yếu quyết võ công này lấy ở thuyết nhân quả báo ứng, nghiệt duyên tự làm mà nên của nhà phật làm căn bản. Thiện ác do tự lòng mình mà ra.

Lệnh Hồ Xung sau khi học Độc Cô cửu kiếm rồi thì bao nhiêu ý niệm về chiêu thức võ công chàng đều hiểu rõ. Kiếm pháp mà chàng sử dụng chú trọng về ý chí chứ không chú trọng về chiêu thức. Lúc này chàng sử dụng kiếm pháp phái Hằng Sơn, về phương vị biến hóa có chỗ khác biệt với chiêu thức nguồn gốc, nhưng ý kiếm pháp Hằng Sơn lại nổi lên rất rõ ràng.

Những tay cao thủ các phái tuy biết Hằng Sơn kiếm pháp nhưng cũng chỉ biết được đại khái mà thôi, còn những chỗ khúc chiết nhỏ bé thì hiểu làm sao được? Vì thế họ vừa nhìn thấy kiếm của Lệnh Hồ Xung liền nhủ thầm:

- Chàng thiếu niên này làm chương môn phái Hằng Sơn quả nhiều không phải là sự ngẫu nhiên mà được. Chính ra chàng đã được chân truyền của Định Nhân, Định Tĩnh, Định Dật sư thái.

Trong hàng môn hạ phái Hằng Sơn chỉ có bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh là nhận ra được Lệnh Hồ Xung đã sử dụng những chiêu thức không giống hết như sư phụ. Tuy chiêu thức có khác song ý kiếm của bản môn lại thể hiện một cách rất sâu xa.

Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San cả hai người cùng thi triển những kiếm chiêu của phái Hằng Sơn và toàn là chiêu số học được ở hậu động núi sám hối. Có điều chính Lệnh Hồ Xung mang một căn bản kiếm pháp tinh diệu hơn Nhạc Linh San nhiều. Hơn nữa chàng đã ở với thầy trò phái Hằng Sơn lâu ngày thì dĩ nhiên về kiếm pháp của phái này Nhạc Linh San không thể bì kịp. Nếu hai người tranh thủ hơn thua một cuộc thành thực, Lệnh Hồ Xung không có ý nhường cho sư muội thì chỉ trong mấy chiêu đầu là chàng đã hạ đối phương rồi.

Sau khi hai bên qua lại ngoài ba chục chiêu, những thế kiếm mà Nhạc Linh San học được trên vách đá hậu động đã sử gần hết rồi không biết làm thế nào nàng đành bắt đầu trở lại.

May ở chỗ những chiêu kiếm pháp này đã cực kỳ tinh diệu lại biến ảo khôn lường, lúc sử dụng chiêu số đầy khít, chuyển biến liên miên bất tuyệt, từ chiêu nọ đến chiêu kia dính liền vào nhau tuyệt không sơ hở chút nào, nên dù có sử đi sử lại cũng không vấp vấp và không ai nhìn rõ ngoại trừ một mình Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Linh San đưa ra những chiêu rất thân mật thì Lệnh Hồ Xung cũng theo phép hóa giải bằng những chiêu thức tương tự. Hai người cùng học kiếm pháp ở một nơi lại toàn là võ công tinh tuyệt về kiếm pháp phái Hằng Sơn. Hai bên đối thủ cực kỳ ăn khớp người ngoài trông vào rất là ngoạn mục.

Quần hùng được coi trận đấu vô cùng hào hứng, không nhịn được vỗ tay như pháo nổ, trầm trồ khen ngợi.

Có người nói:

- Lệnh Hồ chứng môn mà sử dụng kiếm pháp phái Hằng Sơn một cách thuần thục cũng chẳng lấy chi làm lạ, song cô nương họ Nhạc kia hiển nhiên là người phái Hoa Sơn mà thi triển kiếm pháp phái Hằng Sơn một cách tinh diệu đến thế mới thật là kỳ.

Lại có người nói:

- Lệnh Hồ Xung là cao đồ của phái Hoa Sơn. Nếu y không được chính tay Nhạc tiên sinh truyền dạy thì hai người giao đấu làm sao lại ngoạn mục đến thế?

Một người khác lại nói:

- Nhạc tiên sinh đã tinh thâm kiếm pháp của bốn phái Hoa Sơn, Thái Sơn, Hằng Sơn và Hằng Sơn thì chắc kiếm pháp của phái Tung Sơn tiên sinh cũng thuộc lòng. Vậy chúc chương môn Ngũ nhạc phái tất sẽ do tiên sinh đảm nhiệm không còn ai tranh giành được nữa.

Bỗng có người phản đối:

- Cái đó chưa chắc đâu! Kiếm pháp của Tả chương môn phái Tung Sơn còn tinh thâm hơn Nhạc tiên sinh nhiều. Kiếm pháp quý ở chỗ tinh thần chứ không phải ở chỗ biết nhiều. Vậy ai dù hiểu biết hết các môn võ học trong thiên hạ mà biết một cách phiến diện thì có làm gì? Chỉ bằng một chiêu kiếm pháp phái Tung

Sơn mà Tả chương môn muốn sử đến chỗ tinh diệu vô song cũng đủ đề bệ Nhạc tiên sinh, mặc dù lão kiêm tri cả kiếm pháp bốn phái kia.

Người nói trước không chịu cãi lại:

- Sao người biết rõ thế? Hay người chỉ nói khoác không biết ngượng?

Người kia cũng tức mình thách thức:

- Thế nào là nói khoác không biết ngượng? Người có giỏi hãy cùng ta đánh cuộc năm chục lạng bạc.

Người này đáp:

- Có gì mà giỏi với không giỏi. Ta dám đánh cuộc cả trăm lạng. Kẻ nào ăn gian nói dối sẽ làm môn hạ phái Hằng Sơn.

Người kia hỏi:

- Đánh cuộc trăm lạng càng hay nhưng sao lại nói dối thì phải làm môn hạ phái Hằng Sơn?

Người này giải thích:

- Ta muốn bảo: Ai ăn gian nói dối thì phải làm ni cô.

Người kia phì một cái rồi nhổ một bãi nước miếng xuống đất.

Lúc này Nhạc Linh San ra chiêu lại càng mau lẹ. Lệnh Hồ Xung thấy bóng nàng tha thướt liền nhớ lại ngày trước cùng nàng luyện kiếm tử võ ở trên núi Hoa Sơn. Hình ảnh đó đang chập chờn trước mắt khiến lòng chàng không khỏi băng khuâng, mê mẩn tâm hồn, bất giác đứng ngây người ra. Hễ thấy Nhạc Linh San phóng tới một chiêu, chàng lại thuận tay trả lại một chiêu, chẳng buồn nghĩ đến chiêu thức của mình hay đối phương có phải là Hằng Sơn kiếm pháp.

Nhạc Linh San không khỏi hoang mang, khẽ bật tiếng hô:

- Thanh mai như đậu.

Rồi nàng trả lại một chiêu, quét vào trán Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra một chút, chàng khẽ hô:

- Liễu diệp tự mi!

Hai người vẫn dùng kiếm pháp của phái Hằng Sơn giao đấu với nhau song chỉ biết ra chiêu chứ không biết rõ tên. Thực ra hai

chiêu vừa rồi đâu có phải kiếm pháp phái Hằng Sơn mà là của hai người đã sáng chế ra lúc cùng nhau luyện kiếm ở núi Hoa Sơn. Hai người đã đặt tên cho nó "Xung Linh kiếm pháp". Xung là Lệnh Hồ Xung còn Linh lấy ở tên Nhạc Linh San. Ngày trước hai người thấy thế kiếm hay rồi cùng nhau sáng tạo ra. Thế kiếm này tuy danh của hai người cùng sáng tạo chung mà thực ra trong đó có tám phần mười là của Lệnh Hồ Xung đã nghĩ ra.

Khi đó võ công hai người còn thấp kém, thế kiếm này chẳng có chi lợi hại cho lắm. Nhưng sau khi hai người chuyên môn luyện kiếm ở chỗ vắng người rồi thuần thục phi thường.

Bữa nay Lệnh Hồ Xung trong lúc tâm thần lơ đãng bất giác phóng ra chiêu "Thanh mai như đậu" thì Nhạc Linh San liền trả lại bằng chiêu "Liễu diệp tự mi". Thật ra hai người cũng chẳng có ý riêng thâm kín gì mà bỗng nhiên cả hai cùng đỏ mặt lên.

Lệnh Hồ Xung lại thuận tay đưa ra chiêu "Vu trung sơ kiến", Nhạc Linh San liền thuận tay trả lại chiêu "Vũ hậu sư sạ phùng".

Thế kiếm này hai người đã luyện ở trên núi Hoa Sơn không biết tới bao nhiêu lần, nhưng vẫn sợ để Nhạc tiên sinh và Nhạc phu nhân biết ra tất bị quở mắng, nên chẳng bao giờ chàng và nàng tiết lộ ra những thế kiếm đó với bất cứ một ai. Vì lúc này không nhìn nổi mỗi tình dĩ vãng nên đã hờ hênh đem ra sử dụng trước mặt biết bao nhiêu anh hùng thiên hạ.

Về điểm này ta không nên trách Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San đang giao thủ với nhau bằng Hằng Sơn kiếm pháp mà lại cho ra một thứ kiếm pháp khác vì lúc này hai người đang mơ hồ chuyện dĩ vãng họ không còn biết đến hiện tại là gì nữa.

Hồi 183

Mười ba chiêu kiếm phái Tung Sơn

Lần này hai người đối thủ mới trong khoảnh khắc đã qua lại mười mấy chiêu. Chẳng những Lệnh Hồ Xung đã đưa mình vào tình trạng trong lúc luyện kiếm ngày trước ở trên núi Hoa Sơn mà cả Nhạc

Linh San cũng dần dần quên lãng đi là lúc này mình ở vào tình trạng một cô gái đã đi lấy chồng và hiện đang đứng trước mặt mấy ngàn giang hồ hảo hán động thủ ra chiêu để khoa trương danh dự cho phụ thân.

Trước mặt nàng chỉ còn thấy một chàng đại sư ca đầy vẻ phong lưu phóng đãng đang cùng mình rèn luyện môn kiếm pháp do hai người sáng tạo ra.

Lệnh Hồ Xung ngó thấy nét mặt nàng mỗi lúc một thêm hòa dịu, mắt nàng chiếu ra những tia sáng vui mừng. Hiển nhiên nàng đã quên nỗi đau khổ gây ra bởi cái tát tai của phụ thân. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Bữa nay ta thấy vẻ mặt sâu bi, dung nhan tiêu tụy, nhưng bây giờ nàng đã vui tươi trở lại. Hỡi ơi!

Ta chỉ mong môn Xung Linh kiếm pháp này có cả hàng ngàn hàng vạn chiêu số suốt đời không bao giờ sử dụng hết thì niềm vui của nàng sẽ kéo dài vô cùng tận.

Từ ngày chàng được nghe Nhạc Linh San hát những tiểu khúc về địa phương Phúc Kiến ở trên ngọn núi sám hối, mãi đến bây giờ chàng mới lại được tiểu sư muội tỏ vẻ hân hoan đối với chàng như trước, bất giác chàng cũng vui mừng khôn tả.

Hai bên lại chiết giải ngoài hai chục chiêu. Thanh trường kiếm của Nhạc Linh San bỗng nhằm hót vào đùi bên trái Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung liền phóng chân trái đá thanh kiếm của nàng.

Nhạc Linh San liền hạ thấp thanh kiếm xuống rồi tiện đà chém vào bàn chân chàng.

Lệnh Hồ Xung vội vung trường kiếm chém ngang lưng mé bên phải Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San vội xoay mũi kiếm chênh chếch lên đỡ.

Choang một tiếng vang lên! Hai thanh kiếm đụng nhau và đều chấn động.

Hai người đồng thời phóng kiếm về phía trước nhằm đâm vào huyệt đối phương. Cả hai cùng ra tay mau lẹ phi thường.

Mọi người thấy thế phóng quá lẹ đều cho là không còn cách nào cứu vãn được thảm cảnh cả hai bên cùng chết.

Quần hùng không nhìn được nữa bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Bỗng nghe một tiếng keng nhè nhẹ nổi lên. Hai đầu mũi kiếm dừng lại trên không thì những tia lửa bắn ra tung tóe. Hai thanh trường kiếm đều bị cong lại như hình cánh cung.

Tiếp theo hai người đẩy tay mạnh về phía trước để mượn đà lùi lại. Biến diễn nay thật không ai nghĩ tới là vì đà kiếm đang đi nhanh như vậy mà hai kiếm lại đụng vào nhau một cách tuyệt hảo đến thế. Quần hùng đã coi đến hàng ngàn hàng vạn lần tỷ kiếm cũng chưa từng gặp một lần như bữa nay.

Hai người cách cái chết chỉ chừng sợi tóc mà mũi kiếm ở trên không đâm trúng vào nhau thành ra vô sự, mọi người cho là một chuyện hữu hạn trên đời. Song thực ra hai người đã luyện đến hàng ngàn hàng vạn lần và đã thành thuộc lòng rồi.

Muốn sử chiêu kiếm pháp này thì phải hai người cùng sử và phải tính toán rất đúng phương vị cùng luồng lựa đạo lúc ra chiêu không sai một mảy may mới thành tựu được.

Chiêu kiếm này đối với người ngoài chẳng có phần nào mang lại kết quả để khắc địch chế thắng, nhưng đối với Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San thì nó lại là một trò chơi rất gian nan và thú vị.

Sau khi hai người luyện thành chiêu số rồi liền tiến thêm bước nữa cho mũi kiếm đụng vào nhau để tia lửa bắn ra tung tóe.

Hai người ở trên núi Hoa Sơn luyện thành chiêu số này rồi Nhạc Linh San đã hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Chiêu số này tên là gì?

Khi đó Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó tùy sư muội muốn kêu nói bằng gì cũng được.

Nhạc Linh San liền cười hỏi:

- Tiểu muội chỉ nghĩ rằng hai thanh kiếm phóng ra thật lẹ không còn nghĩ gì đến tính mạng thì kêu bằng "Đồng quy ư tận" nên chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu đồng quy ư tận thì ra giữa tiểu huynh và sư muội dường như có mối thù chẳng đội trời chung, chỉ bằng đặt cho nó cái tên "Nhi tử ngã hoạt".

Nhạc Linh San bĩu môi nói:

- Tại sao tiểu muội lại chết cho đại sư ca sống? Đại ca chết tiểu muội sống mới phải.

Lệnh Hồ Xung cãi:

- Tiểu huynh đã bảo là nhi tử ngã hoạt rồi mà.

Nhạc Linh San nói:

- Chúng ta hà tất phải loanh quanh giải thích mãi về hai chữ giữa người với ta rồi vẫn chẳng đi tới đâu. Chiêu này chẳng đâm chết ai hết, hay là chết cả đôi, vậy kêu nó bằng "Đồng sinh cộng tử" quách.

Lệnh Hồ Xung liền vỗ tay khen:

- Hay quá! Hay quá!

Nhưng Nhạc Linh San chợt nhớ ra bốn chữ "Đồng sinh cộng tử" có thân mật thái quá, nàng liền buông kiếm cầm đầu chạy mất. Quần hùng đứng bàng quang thấy hai người thoát chết trong lòng còn kinh hãi vô cùng ai nấy bàn tay ướt đầm mồ hôi. Họ ở vào tình trạng hoảng đến nỗi quên cả hoan hô.

Bữa trước ở trong chùa Thiếu Lâm, Nhạc Bất Quần động thủ cùng Lệnh Hồ Xung vì muốn khuyên can chàng trở về phái Hoa Sơn, lão sử mấy chiêu về Xung Linh kiếm pháp thật nhưng lúc lão rồi công đâu mà luyện cái chiêu "đồng sinh cộng tử" vô dụng này làm chi?

Còn bọn Phương Chứng đại sư, Xung Hư, Tả Lãnh Thiên thấy chiêu này đều giật mình kinh hãi, nhất là Doanh Doanh

trong lòng càng hồi hộp hơn. Sau thấy hai người lướt mình nhảy ra, trên môi còn lộ ra một nụ cười, nét mặt dường như bao phủ một làn gió xuân cực kỳ khoan khoái thì không khỏi lấy làm kỳ.

Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San lại chống kiếm tiến lên tiếp diễn cuộc tỷ đấu.

Hồi ở trên núi Hoa Sơn hai người sáng chế ra Xung Linh kiếm pháp vào giữa lúc tình sư huynh, sư muội cực kỳ đắm thắm lại cùng nhau hợp tâm đấu, vì thế mà những kiếm chiêu đó du dương khoan hòa nhiều hơn còn ý tứ sát phạt rất ít.

Lúc này hai người đối kiếm bất giác đều hồi tưởng đến tình trạng ngày trước tay kiếm đưa ra hơi hột khoan thai. Đầu mày cuối mắt hai người dần dần lộ vẻ đắm đuối ôn nhu.

Đột nhiên trong đám đông có tiếng cười bật lên.

Nhạc Linh San giật mình. Nàng nghe biết là tiếng cười của Lâm Bình Chi, trượng phu nàng thì không khỏi chột dạ nghĩ thầm:

- Ta đang tỷ đấu với đại sư ca ta thế này thì có điều gì không phải chăng?

Thanh trường kiếm của nàng đang đưa vòng từ dưới chên chéch lên rồi phóng ra. Thế kiếm đã mau lẹ, lực đạo lại mạnh mẽ, tư thế cực kỳ mỹ diệu. Đây là một chiêu thức thuộc "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung cũng nghe rõ tiếng cười lạt của Lâm Bình Chi. Chàng thấy tiếng cười vừa dứt,

Nhạc Linh San lập tức biến chiêu. Thế kiếm nàng phóng tới không còn nể nang gì nữa, khác hẳn vừa rồi nàng đã sử Xung Linh kiếm pháp đầy vẻ trù mên.

Bỗng lòng chàng se lại, bao nhiêu chuyện cũ chỉ trong nháy mắt đã hiển hiện lên đầu óc chàng. Chàng nhớ tới ngày bị sư phụ trách phạt phải lên ngọn Sám hối quay mặt vào vách để ăn năn tội lỗi. Hàng ngày chàng được tiểu sư muội đưa cơm nước lên một lần. Một hôm trời mưa tuyết dữ, sư muội ở lại sơn động với chàng một đêm. Sau đó tiểu sư muội mắc bệnh rồi hai người cách mặt lâu ngày và cùng ôm mối tương tư đau khổ. Trong thời gian này không hiểu Lâm Bình Chi đã làm thế nào mà vánh cạnh được tấm lòng ưa thích của nàng. Từ đó trở đi hai người bị tấm màn ngăn cách,

càng ngày càng thâm trọng. Lệnh Hồ Xung nhớ tới hôm đó tiểu sư muội sau khi được sư nương truyền thụ cho môn "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức", nàng lại lên núi để cùng chàng qua chiêu tử thí. Lúc đó lòng chàng đau khổ nên ra tay không nhân nhượng chút nào.

Bao nhiêu ý niệm diễn ra trong đầu óc chàng chỉ một nháy mắt rồi lướt qua.

Giữa lúc ấy Nhạc Linh San hơi kiếm đánh tới.

Lệnh Hồ Xung đầu óc bối rối, vội vươn tay trái dùng ngón giữa bặt đánh keng một tiếng trúng vào thanh trường kiếm của nàng.

Nhạc Linh San cầm chuôi kiếm không chắc, thanh trường kiếm tuột tay bay đi vọt thẳng lên trời. Lệnh Hồ Xung thấy thế bất giác la thâm:

- Hồngбет rồi!

Chàng thấy Nhạc Linh San lộ vẻ cay đắng và dường như cố ý cười gượng mà không ra tiếng.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày trước cũng một cái búng tay mà hất thanh Bích Hòa kiếm rất quý báu của nàng rớt xuống vực thẳm, vì thế mà hai người cay cú nhau. Không ngờ bữa nay việc xưa tái diễn. Nhiều lúc trong lúc đêm khuya tĩnh mịch chàng nhớ lại mình đã búng văng thanh bảo kiếm của

Nhạc Linh San thực ra là tại chàng đem lòng ghen tức với Lâm Bình Chi không dần lòng được và chàng vẫn tự trách mình về ý nghĩ đê hèn này.

Ngờ đâu bữa nay chàng vừa nghe đến tiếng Lâm Bình Chi cười lạt lại thấy Nhạc Linh San biến đổi thái độ nên bệnh cũ của chàng lại phát ra.

Ngày trước ở trên núi sám hối chàng đã dùng một ngón tay búng trúng trường kiếm của Nhạc Linh San hất văng đi thì hiện giờ nội lực chàng so với ngày trước còn cao thâm hơn không biết đến đâu mà kể nên thanh trường kiếm bắn vọt lên trời cao tít chưa rớt xuống ngay. Chàng tự trách mình:

- Bản tâm ta muốn chịu thua về tay tiểu sư muội để gặt nàng hoan hỉ, thế mà bây giờ lại búng thanh trường kiếm ở trong tay nàng hất văng đi thì có khác gì ta cố ý làm cho nàng phải mất mặt

trước quần hùng thiên hạ. Chẳng lẽ ta lại có thủ đoạn dê hèn đến thế ư? Và để đền đáp mối tình nghĩa của tiểu sư muội đối với ta?

Chàng ngược mắt trông lên thấy thanh trường kiếm đang từ trên không rớt xuống. Chàng lạng người một cái la lên:

- Hằng Sơn kiếm pháp tuyệt diệu.

Chàng làm như người cố sức né tránh mà thực ra chàng đã đưa mình vào để đón lấy mũi kiếm. Bỗng một tiếng "chát" vang lên. Thanh trường kiếm xuyên trúng bả vai Lệnh Hồ Xung.

Chàng oai mình đi một cái. Thanh trường kiếm cắm người chàng xuống đất như đóng đinh. Biến cố xảy ra một cách quá đột ngột khiến quần hùng bật tiếng la hoảng rồi đứng thộn mặt ra.

Nhạc Linh San kinh hãi la thất thanh:

- Đại sư ca! Đại sư ca!...

Bỗng thấy một hán tử râu quạp chạy lại rút thanh trường kiếm ôm Lệnh Hồ Xung lên. Vết thương trên vai Lệnh Hồ Xung máu tươi phun ra như suối. Hán tử kia ôm chàng lui sang một bên thì đã mười mấy cô nữ đệ tử phái Hằng Sơn bu quanh lại thi nhau rịt thương bôi thuốc.

Nhạc Linh San không hiểu Lệnh Hồ Xung sống chết thế nào toan chạy lại thì đột nhiên kiếm quang chuyển động. Hai thanh trường kiếm vung ra chẹn đường.

Bỗng nghe tiếng một ni cô quát lớn:

- Con đàn bà tâm địa lang sói này.

Nhạc Linh San ngăn người ra lùi lại một bước. Trong lúc hoang mang nàng không biết làm thế nào cho phải. Bỗng nghe Nhạc Bất Quần nổi lên một tràng cười lớn rồi đồng dục nói:

- San nhi! Người đã dùng kiếm pháp ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, và Hằng Sơn đã bại ba vị chưởng môn những phái đó thật đáng kể là một việc hiếm có.

Chiêu tối hậu của Nhạc Linh San nàng để trường kiếm tuột khỏi tay, bắn tung lên là một điều mà quần hùng đã trông rõ do ngón tay của Lệnh Hồ Xung búng hất ra. Nhưng Lệnh Hồ Xung bị thanh trường kiếm của nàng đâm thành ra trọng thương cũng là sự thực không chối cãi được. Còn chiêu này có phải là kiếm pháp của phái Hằng Sơn hay không thì chẳng thấy một ai nói ra.

Kỳ thực hai người lúc tỷ đấu Xung Linh kiếm pháp, người ngoài đứng coi đã chẳng biết đâu mà mò. Đến chiêu sau cùng biến cố xảy ra bất ngờ nên mọi người liền bị kết quả đột ngột làm cho chần động tâm thần, không nghĩ đến chiêu thức có phải là kiếm pháp phái Hằng Sơn hay không nữa.

Khi nghe Nhạc Bất Quần ca ngợi con gái đã dùng kiếm pháp của ba phái để đả bại bị vị chưởng môn, số đông đều cho là chiêu "Trường không lạc kiếm" đó nhất định là của phái Hằng Sơn.

Kể ra cũng có người trong lòng hồ nghi vì thấy mấy chiêu thức sau kiếm ý khác hẳn với kiếm pháp của phái Hằng Sơn nhưng cũng không bày tỏ được gốc ngọn thành ra không dám công nhiên đưa ý kiến phản đối Nhạc Bất Quần.

Nhạc Linh San cúi xuống lượm kiếm ở dưới đất lên, thấy kiếm còn dính máu đỏ tươi thì trống ngực đánh thình thình. Nàng tự hỏi:

- Không hiểu tính mạng chàng ra sao? ta chỉ mong sao cho chàng không đến nỗi uống mạng, rồi ta sẽ... ta sẽ... "Ta sẽ làm sao?" Nàng không dám nghĩ nữa.

Mọi người thấy sắc mặt lợt lạt, người nàng lão đảo cơ hồ đứng không vững đều cho là một cô gái mảnh dẻ đả bại ba vị chưởng môn, hao tổn nội lực rất nhiều nên bây giờ nàng không chống nổi cũng là sự thường chẳng lấy chi làm lạ.

Bỗng nghe thanh âm oang oang cất lên:

- Nhạc tiên sinh ở phái Hoa Sơn đã nghiên cứu tinh thâm kiếm pháp của bản phái. Ngoài ra kiếm pháp những phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn chẳng những tiên sinh thông hiểu mà còn đi đến chỗ kỳ tuyệt nữa. Đó là điều hiếm có, thật khiến cho người ta phải ca ngợi. Vậy chúc chưởng môn Ngũ nhạc phái nếu không được tiên sinh đảm nhiệm tương khắp thiên hạ khó lòng kiếm ra nhân vật thứ hai.

Người nói câu này mái tóc bạc phơ chính là bang chúa Cái Bang. Cái Bang là một bang hội rất lớn, tiềm tàng lực lượng hùng mạnh vô cùng mà Cái Bang chúa tuyên bố như vậy thì người ngoài còn xì xầm dám nghị gì nữa?

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo nổi lên:

- Nhạc cô nương tinh thông kiếm pháp ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn thật là một điều đáng quý hiếm thấy trên đời. Nếu cô lại dùng kiếm pháp phái Tung Sơn để đánh bại được thanh trường kiếm trong tay tại hạ thì toàn thể phái Tung Sơn rất vui lòng tôn Nhạc tiên sinh lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái.

Người nói câu này chính là Tả Lãnh Thiên.

Hắn vừa nói câu này vừa tiến vào giữa trường đấu. Tay trái hắn ấn vào vỏ kiếm. Bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Thanh trường kiếm ở trong vỏ bay vọt lên. ánh thanh quang lấp lánh. Thanh trường kiếm đang bay lên, Tả Lãnh Thiên vươn tay mặt ra nắm lấy đốc kiếm. Thủ pháp rất ngoạn mục.

Hắn ấn tay trái vào vỏ kiếm mà dùng nội lực đẩy thanh trường kiếm lên được thì nội công thâm hậu đến trình độ hiếm có mà cũng ít khi nghe thấy ở đời. Quân đệ tử phái Tung Sơn cố nhiên lớn tiếng hoan hô. Quân hùng các phái cũng nổi tiếng như sấm dậy.

Nhạc Linh San cất giọng run run nói:

- Diệt nữ... diệt nữ chỉ sử mười ba chiêu... nếu trong mười ba chiêu mà không thắng được Tả sư bá...

Tả Lãnh Thiên trong lòng tức giận vô cùng, mắng thầm:

- Con nhãi này dám công nhiên đấu kiếm với ta đã là to gan lớn mật mà thị còn dám hạn định trong mười ba chiêu thì thật coi Tả mỗ không ra cái gì.

Hắn xẵng giọng hỏi:

- Nếu trong vòng mười ba chiêu mà ngươi không lấy được cái đầu trên cổ Tả mỗ thì ngươi tính sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Diệt nữ... diệt nữ đâu có phải là đối thủ của Tả sư bá? Diệt nữ bất quá chỉ học được có mười ba chiêu kiếm pháp của phái Tung Sơn. Mười ba chiêu này do gia gia diệt nữ thân hành truyền thụ. Bây giờ diệt nữ muốn đem ra để ấn chứng Tả sư bá mà thôi.

Tả Lãnh Thiên hắng dặng một tiếng chưa kịp trả lời thì Nhạc Linh San lại nói tiếp:

- Theo lời gia phụ thì mười ba chiêu kiếm pháp phái Tung Sơn này tuy là những chiêu số rất cao minh, nhưng tiểu nữ e rằng

mới ra một chiêu đã bị Tả sư bá hất tung trường kiếm đi rồi, muốn ra chiêu thứ hai cũng khó lắm thay.

Tả Lãnh Thiên lại hừ một tiếng chứ không nói gì.

Lúc Nhạc Linh San bắt đầu lên tiếng, giọng nói run run, không hiểu vì nàng sau khi chiến đấu không đủ khí lực hay vì đứng đối diện với một nhân vật lừng danh võ lâm mà lòng nàng đâm ra khiếp đảm. Nhưng lúc này thanh âm nàng dần dần bình tĩnh lại. Nàng nói tiếp:

- Gia phụ còn bảo: Tả sư bá là tay cao thủ đệ nhất phái Tung Sơn, đó là một điều đúng cả trăm phần trăm không còn nghi ngờ gì nữa nhưng vị tất Tả sư bá là tay cao thủ đệ nhất trong Ngũ nhạc kiếm phái. Dù Tả sư bá võ công cao cường đến đâu, diệt nữ cũng nghĩ rằng chưa chắc sư bá đã tinh thông được hết kiếm pháp cả năm phái.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Gia phụ lại bảo diệt nữ: "Hai chữ tinh thông há phải chuyện dễ dàng như ta đây bất quá mới biết được một chút ngoài vỏ mà thôi. Nếu người không tin thì rồi đây đem mấy môn sở học mèo què mới luyện được về kiếm pháp của phái Tung Sơn ra mà đón đỡ với nhân vật lừng danh thiên hạ về kiếm pháp phái Tung Sơn là Tả sư bá, nếu người chỉ đỡ được mười ba chiêu là ta đã đủ khen người là đứa con gái ngoan rồi".

Tả Lãnh Thiên thấy Nhạc Linh San bây giờ ăn nói có lẽ độ tuy đã bớt giận nhưng vẫn chưa nguôi. Hắn cười lạt nói:

- Nếu trong vòng mười ba chiêu mà người đánh bại được Tả mỗ thì chắc Nhạc tiên sinh lại càng cứng hơn nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Kiếm pháp của Tả sư bá đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần xứng đáng là một bậc kỳ tài của phái Tung Sơn và là một ngôi sao sáng trong võ lâm. Còn tiểu diệt nữ trong mấy năm gần đây mới được gia phụ truyền cho hơn chục chiêu kiếm pháp của phái Tung Sơn thì khi nào dám mơ tưởng hão huyền như vậy? Có điều gia phụ bảo tiểu diệt nữ ráng mà đón đỡ lấy mười ba chiêu của Tả sư bá thì diệt nữ mong muốn đi xa hơn thế là đón tiếp mười ba chiêu mà mình đã học được. Hy vọng của diệt nữ chỉ có vậy còn chưa chắc đã được như nguyện. Dám đâu nghĩ đến chuyện đả bại Tả sư bá.

Tả Lãnh Thiên lẩm bẩm:

- Tả mỗ mà để cho mi đỡ nổi mười ba chiêu cũng đủ mất mặt với thiên hạ rồi.

Nghĩ vậy hắn dùng ba ngón tay trái cầm đầu mũi kiếm giơ lên rồi buông lỏng tay mặt ra. Thanh trường kiếm liên bật chuôi ra phía trước. Chuôi kiếm rung động không ngớt.

Tả Lãnh Thiên cất tiếng giục:

- Tiến chiêu đi!

Tả Lãnh Thiên đưa ra thủ pháp tuyệt xảo này khiến quần hùng có vẻ xôn xao. Vì tay trái xử kiếm không thuận tiện, thế mà đây hắn lại dùng ba ngón tay trái cầm đầu mũi kiếm, đưa chuôi ra để đối địch mới thật là kỳ. Bản lãnh này so với kiếm đấu tay không chống lại binh khí hầy còn khó khăn hơn nhiều.

Nên biết lấy đầu ngón tay cầm mũi kiếm thì trong khi giao đấu, thanh kiếm chỉ bị chấn động một chút cũng đủ làm cho mấy ngón tay cầm mũi kiếm bị thương rồi thì còn chiến đấu thế nào được.

Tả Lãnh Thiên phô trương thủ pháp này cố nhiên để tỏ ra khinh khi Nhạc Linh San là đứa con nít. Đồng thời đây cũng là một cách để tiết bớt nổi tức giận đầy ruột. Ngoài ra hắn còn có dụng ý dùng môn thần công kỳ lạ này để trấn áp quần hùng và giữ oai danh lẫm liệt.

Nhạc Linh San thấy cách cầm kiếm của Tả Lãnh Thiên như vậy, quả nhiên trong lòng có ý khiếp sợ, nàng tự hỏi:

- Đây là môn võ công gì? Sao gia gia lại chưa dạy mình?

Thật ra oai danh của Tả Lãnh Thiên khét tiếng thiên hạ đã làm cho cô gái nhỏ tuổi vào hàng hậu bối nảy lòng lo ngại.

Nhưng rồi nàng tự nhủ:

- Việc đã xảy ra đến thế này dù mình lo sợ cũng chẳng ích gì!

Nhạc Linh San tâm tính bối rối mà mắt vẫn đưa nhìn về phía bọn đệ tử phái Hằng Sơn vì nàng vẫn lo ngay ngáy về tính mạng của Lệnh Hồ Xung. Lúc này quần đệ tử phái Hằng Sơn đang xúi xít bu quang Lệnh Hồ Xung nhưng không ai bật tiếng khóc. Nhạc Linh San hiểu ngay dù chàng có bị trọng thương cũng chưa nguy đến tính mạng, nên nàng cũng yên tâm được phần nào.

Nhạc Linh San cũng cầm thẳng thanh trường kiếm giờ cao quá đỉnh đầu, cúi khom lưng xuống. Đây là chiêu "Vạn Nhạc Triều Tôn", một chiêu kiếm chính tông của phái Tung Sơn để tỏ ý cung kính đối với người mình sắp giao thủ.

Quần đệ tử phái Tung Sơn thấy thế reo hò tỏ vẻ thỏa mãn.

Nguyên bọn đệ tử môn hạ phái Tung Sơn mỗi khi qua chiêu với bậc trưởng bối trong bản phái trước tiên phải thi triển chiêu thức này để tỏ ý kiến:

- Vãn bối không dám đối thủ với lão tiền bối, chỉ xin lão tiền bối chỉ giáo cho mà thôi.

Tả Lãnh Thiên cũng vừa lòng khê tự nhủ:

- Té ra con nhãi này cũng biết kính lễ bắt đầu bằng chiêu Vạn Nhạc Triều Tôn. Thị đã khôn ngoan như vậy ầu là ta cũng vì thể lệ của bản phái mà không đối xử cặn tầu ráo máng với thị.

Nhạc Linh San trình bày chiêu "Vạn Nhạc Triều Tôn" rồi, đột nhiên kiếm quang lóe ra thành một luồng cầu vồng trắng bạc nhằm đâm vào Tả Lãnh Thiên.

Đây cũng là một chiêu rất cao minh gồm những phân tinh túy của kiếm pháp Tung Sơn. Dù Tả Lãnh Thiên đã không hiểu hết các chiêu số về kiếm pháp phái Tung Sơn như "Nội Bát lộ", "Ngoại Cửu lộ", "Trương Đoản thập lộ" và các lộ song đơn kiếm mà vẫn chưa từng thấy qua chiêu thức này nên hấn không khỏi chấn động tâm thần, tự hỏi:

- Chiêu thức này là chiêu số gì? Cả 17 đường trong kiếm pháp tuyệt diệu của phái Tung Sơn hiện nay tựa hồ không có chiêu thức nào sánh kịp mới thật là kỳ.

Tả Lãnh Thiên chẳng những là tôn sư của phái Tung Sơn, hấn còn là một tay đại gia võ học đương thời mà nay được thấy một chiêu thức kỳ tuyệt của bản phái dĩ nhiên hấn phải cố coi cho rõ. Hấn thấy thế kiếm của Nhạc Linh San đâm tới nội lực chẳng lấy chi làm hùng mạnh thì lắm bầm:

- Kiểu này ta cứ để cho lưỡi kiếm đâm tới còn cách chừng bảy tám tấc sẽ vung tay ra búng cũng đủ làm cho trường kiếm của đối phương phải bay đi, chẳng có chi đáng ngại.

Thế rồi hấn đứng yên để xem chiêu này còn có biến hóa gì quái lạ không.

Thế kiếm của Nhạc Linh San đâm tới ngực Tả Lãnh Thiên còn cách chừng một thước, bỗng nàng rút trở lại rồi nghiêng mình xoay vòng thanh kiếm nhằm đâm vào vai bên trái hắn.

Kiếm chiêu này tựa hồ như "Thiên Cổ nhân long" trong kiếm pháp phái Tung Sơn. Nhưng chiêu "Thiên Cổ nhân long" có vẻ thanh thoát hơn mà kém về đường cổ kính. Nó lại hao hao giống chiêu "Điệp Thúy thù thanh" song chiêu "Điệp Thúy thù thanh" còn kém mau lẹ và hào hùng hơn. Nó lại hết chiêu "Ngọc Tĩnh Thiên Tri" nhưng không oai nghiêm bằng.

Một cô gái trẻ tuổi như Nhạc Linh San mà sử dụng chiêu này càng thêm vẻ đoan trang diễm lệ.

Cặp mắt Tả Lãnh Thiên tinh nhuệ vô cùng. Hắn lại suốt đời rèn luyện kiếm pháp phái Tung Sơn thì đối với những chỗ tinh tú, tuyệt diệu của các kiếm chiêu dù cho là ngoắt ngoéo phức tạp đến đâu hắn cũng chỉ trông qua là thuộc. Bây giờ hắn thấy Nhạc Linh San cho ra chiêu thức cao minh này hàm chứa nhiều chỗ sở trường của mấy chiêu kiếm tuyệt diệu trong Tung Sơn kiếm pháp. Hơn nữa dường như nó còn có thể bổ túc cho những chỗ sơ hở về tuyệt chiêu nên hắn vừa kinh dị vừa mừng rỡ như bắt được bửu bối từ trên trời rớt xuống, bàn tay hắn không khỏi nóng bỏng.

Hồi 184

Giết gian manh, thiếu phụ trở tài

Tả Lãnh Thiên năm 24 tuổi đã học được mười lăm đường kiếm pháp của phái Tung Sơn. Sau đó 5 năm tức là thời hấn 29 tuổi hấn mới học thêm được một đường nữa. Còn đường thứ 17 thì sau khi sư phụ hấn qua đời hấn mới căn cứ vào kiếm phổ mà tự luyện lấy. Tóm lại Tả Lãnh Thiên đã phí bao nhiêu tâm cơ trong mấy chục năm trời để nghiên cứu Tung Sơn kiếm pháp, giữ phần tinh yếu, bỏ chỗ tầm thường để sửa chữa, mài dũa cho ra đường kiếm đến chỗ tận thiện, tận mỹ.

Tả Lãnh Thiên tuy không sáng tạo ra được chiêu nào mới nhưng cũng được coi là người có công đạo với kiếm pháp phái Tung Sơn và nhờ hấn mà kiếm pháp này trở nên lừng danh thiên hạ. Nay Tả Lãnh Thiên thấy Nhạc Linh San thi triển Tung Sơn kiếm pháp bằng những chiêu số mà hấn chưa từng thấy, hơn nữa những chiêu nàng sử dụng so với bao nhiêu chiêu hiện hữu trong Tung Sơn kiếm pháp thì hiển nhiên tinh thâm và bao la hơn nhiều nên hấn không khỏi khen thầm cô gái nhỏ tuổi mà tài nghệ siêu quần. Hấn thấy Tung Sơn kiếm pháp của bản phái hấn có nhiều chỗ khác thường thì mừng rỡ khôn xiết, đứng ngăn người mà theo dõi đường kiếm của nàng. Giả tử đường kiếm này do một tay kinh địch đại cao thủ như Nhậm Ngã Hành hay Lệnh Hồ Xung hoặc như Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng thì đương nhiên hấn phải dùng toàn lực để nghênh chiến. Dù bản lãnh hấn có cao thâm đến đâu cũng phải để hết tâm trí vào mà đối phó chứ làm gì có thời giờ rảnh rang để coi chiêu thức của đối phương một cách tường tận được.

May ở chỗ Nhạc Linh San võ công chưa vào hạng trác tuyệt, nội lực hãy còn thấp kém, chẳng có chi đáng sợ. Nếu gặp lúc cấp bách hấn chỉ cần phát huy nội lực để gạt thanh trường kiếm vắng đi hoặc trạch sang một bên là xong.

Vì Tả Lãnh Thiên coi thường bản lãnh Nhạc Linh San nên chỉ dùng tinh thần để quan sát kiếm thế tung hoành, chiêu thức biến hóa của đối phương.

Bên này Nhạc Linh San trở đường kiếm rất mau lẹ, chiêu nọ liên tiếp chiêu kia mà chiêu nào cũng cực kỳ đẹp mắt, kỳ ảo vô cùng. Tả Lãnh Thiên tuy là hạng thông minh hết mực nhưng cũng chẳng tài nào nhớ hết được. Quần hùng đứng theo dõi cuộc tỷ đấu giữa hai người không chớp mắt thì thấy thanh trường kiếm của Nhạc Linh San vung vẩy như rồng uốn khúc, ánh kiếm mịt trời. Tuy nhiên, chiêu nào cũng còn cách người Tả Lãnh Thiên chừng một thước thì dừng lại, dường như trong lòng khiếp sợ nàng không dám phóng mạnh chiêu thức vào tận người hắn. Còn Tả Lãnh Thiên cứ đứng thộn mặt ra. Sắc mặt hắn thay đổi luôn luôn, lúc tỏ ra vui mừng phấn khởi, lúc lặn buồn thiu chán nản chẳng khác người mất trí. Cuộc tỷ đấu kiểu này có thể nói là một chuyện chưa từng thấy trong võ lâm.

Quần hùng rất đổi ngạc nhiên, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi:

- Cuộc tỷ kiếm như thế này là nghĩa làm sao?

Bọn đệ tử phái Tung Sơn hết thấy ngưng thần chú ý theo dõi cuộc đấu không lúc nào nhìn ra phía khác mà cũng không dám chớp mắt dường như chúng sợ bỏ qua nửa chiêu bán thức cũng là uổng phí.

Mấy chiêu kiếm pháp của phái Tung Sơn mà Nhạc Linh San xử dụng bữa nay thực ra nàng đã học được theo hình khắc trên vách núi hậu động ngọn núi sám hối. Những chiêu thức khắc trên vách đá tuy nội dung rất tinh thâm nhưng nó là tử vật thì dĩ nhiên không thể phát huy được những chỗ biến hóa kỳ diệu linh động như bản chất của nó. Nhạc Linh San coi hình ảnh để mà luyện tập nên chiêu thức không khỏi có chỗ dẫn đờ. Thế mà một tay cao thủ như Tả Lãnh Thiên nhìn vào có thể hiểu được chiêu trước mở đường cho chiêu sau, chiêu nọ liên tiếp với chiêu kia, cả những chỗ biến hóa ảo diệu cũng ăn khớp với nhau. Hắn định coi cho tường tận rồi dùng bộ óc sáng suốt, tinh tế tự mình bổ túc lấy. Hắn càng coi càng nhận ra những thế này thật là rộng rãi bao la, không biết đâu là bờ bến.

Bọn đệ tử phái Tung Sơn tuy võ công kém cỏi, lịch duyệt chưa đủ cũng nhận ra được những chỗ biến chuyển kỳ lạ về những chiêu này. Nguyên Tung Sơn kiếm pháp khắc trên vách đá chỉ có mười ba chiêu mà Nhạc Linh San đã nói trước. Từ chiêu thứ mười bốn nàng phải bắt đầu trở lại những chiêu cũ.

Tả Lãnh Thiên vừa đón đỡ cầm chừng vừa theo dõi những chiêu kiếm của Nhạc Linh San hồi lâu rồi tự hỏi:

- Bây giờ ta có hai đường ta phải chọn lấy một. Một là tiếp tục coi thi thi triển kiếm chiêu hai là hất văng thanh kiếm của thi đi. Cả hai đều tùy ở nơi ta. Nếu coi nữa thì kiếm chiêu của thi có cao thâm cũng chẳng làm gì được ta bằng muốn hất văng cây kiếm của thi thì ta chỉ cần cất tay một cái là xong. Nhưng việc khó là ta nên chọn đường nào.

Hắn rất dỗi bần khoản vì những đường kiếm vi diệu này mà bỏ qua thì sau này khó lòng tìm thấy được. Có lúc hắn nảy ra ý nghĩ muốn giết chết Nhạc Linh San nhưng rồi lại tự nhủ:

- Nếu con nha đầu này chết đi hay bị trọng thương thì kiếm đâu ra những đường kiếm kia, chẳng lẽ lại van Nhạc Bất Quần truyền thụ cho? Bằng để thi tiếp tục diu võ dương oai thì ra Tả Lãnh Thiên không làm gì nổi một con nhỏ chưa ráo máu đầu môn hạ phái Hoa Sơn ư? Thế thì còn mặt mũi gì nữa?

Hỡi ơi! Biết làm thế nào bây giờ? Không chừng thi đã sử hết mười ba chiêu rồi!

Nghĩ tới số mười ba chiêu ý định làm lãnh tụ võ lâm của hắn lại nổi bùng lên, dẹp bỏ luôn ý muốn nghiên cứu võ học.

Tả Lãnh Thiên ấn mạnh ba ngón tay một cái, thanh trường kiếm của hắn bật dựng lên. Bỗng nghe đánh keng một tiếng, tiếp theo là những tiếng rắc rắc. Hai thanh kiếm đụng nhau. Lưỡi kiếm của Nhạc Linh San bị gãy tan thành từng mảnh rơi xuống đất. Tay nàng chỉ còn cái chuôi kiếm.

Nhạc Linh San tung mình nhảy lùi lại phía sau mấy trượng rồi cất giọng sang sảng tiếng vàng hỏi:

- Tả sư bá! Diệt nữ đã sử bao nhiêu chiêu kiếm pháp của phái Tung Sơn ở trước mặt lão nhân gia rồi?

Tả Lãnh Thiên lim dim cặp mắt dường như để nhắm đếm rồi mở mắt ra đáp:

- Ngươi đã thi triển mười ba chiêu rồi! Giỏi lắm! Không phải tầm thường đâu.

Nhạc Linh San khom lưng thi lễ nói:

- Đa tạ sư bá đã nhẹ đòn cho diệt nữ sử dụng hết mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp dù là mang tiếng đánh trống qua cửa nhà sấm.

Quần hùng thấy Tả Lãnh Thiên sử dụng môn tuyệt thế thần công phát huy nội lực đánh gãy vụn thanh trường kiếm của Nhạc Linh San đều thần phục vô cùng trầm trồ khen ngợi.

Nhạc Linh San ra tỷ đấu đã nói trước mặt Tả Lãnh Thiên là đón tiếp mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp, mọi người đều nghĩ thâm:

- Cô này có giỏi bất quá đỡ được ba chiêu đã là khó. Quyết chẳng thể nào đón tiếp được mười ba chiêu.

Không ngờ Tả Lãnh Thiên thấy những chiêu lạ mắt của Nhạc Linh San lại ngơ ngẩn như người mất trí để nàng thi triển đến chiêu thứ mười bốn mới ra tay đối phó khiến ai nấy đều kinh ngạc. Thậm chí có kẻ nảy ra ý nghĩ sai lầm cho họ Tả cũng phường hiểu sắc nên thấy đối thủ là một thiếu phụ xinh đẹp lại xuân xanh hờ hờ mà phải điên đảo thần hồn.

Một lão già ở phái Tung Sơn bỗng bước ra lớn tiếng:

- Tả chương môn thần công cái thế, bản lãnh tuyệt luân lại phong độ cao nhã từ bi quảng đại hơn người. Còn đại tiểu thư họ Nhạc bất quá mới học lõm được chút vỏ ngoài về kiếm pháp Tung Sơn mà thôi chẳng có chi đáng kể. Tuy nhiên thị dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt một vị cao nhân trưởng bối thế mà Tả chương môn cũng để cho thị đến lúc hết đường xoay sở mới ra tay chế ngự. Xem thế thì đủ biết Tả chương môn đã đại lượng bao dung hàng tiểu nhân hậu bối. Mặt khác chúng ta càng rõ võ học cần ở chỗ tinh thâm chứ không cần ở học nhiều. Bất luận võ công của môn phái nào nếu luyện được đến chỗ tuyệt diệu của nó đều có thể xưng hùng tranh bá tự lập trong võ lâm.

Quần hùng nghe lão nói tứ đây đều gật đầu khen phải.

Nếu biết lão nói mấy câu này đã đánh trúng vào nhược điểm của mọi người và bữa nay những giang hồ hán tử tụ họp trên đỉnh núi Tung Sơn, trừ một số ít cao thủ đặc biệt còn toàn là những người chỉ luyện tập võ công bản phái ngoài ra không biết gì nữa. Họ thấy lão già nêu ra vấn đề võ học cần ở chỗ tinh thâm chứ không cần ở biết nhiều nên tán đồng ngay. Việc luyện võ được chỗ

tinh thâm hay không thật mà khó trả lời còn chuyện biết nhiều đối với họ không thành vấn đề.

Lão già xem chừng thấy quần hùng có vẻ vừa lòng liền phấn khởi tinh thần cất tiếng đồng dục hơn nói tiếp:

- Nhạc tiểu thư kia ý mình có chút thông minh lén vào chỗ đồng đạo các phái khác đang luyện kiếm với nhau để học lỏm lấy năm chiêu ba thức mà dám hợm mình tự xưng là tinh thông Ngũ nhạc kiếm phái. Thực ra võ công của các môn phái đều có sự phụ khổ công rèn luyện mới đi được đến chỗ tinh thâm. ấy là chưa kể đến những môn bí truyền ngay đệ tử bản phái còn chưa mấy người học được chứ đừng nói những kẻ đứng trong bóng tối để học trộm một vài môn thì có chi đáng kể?

Mọi người lại gật đầu bụng bảo dạ:

- Việc học lén võ công của phái khác là một điều tối kỵ trong võ lâm. Tội lỗi này nên trút lên đầu Nhạc Bất Quần mới phải.

Lão già lại nói tiếp:

- Nếu thấy người ta có mấy chiêu tuyệt diệu mình cố học lỏm rồi tự xưng là tinh thông võ thuật phái đó thì còn đâu là tuyệt kỹ trấn sơn, bí truyền nan giải nữa. Các vị thử nghĩ xem nếu trong võ lâm cứ người này định ăn cắp của người kia, kẻ này học lỏm của kẻ khác thì còn tra thể thống gì nữa. Chắc chắn võ lâm sẽ biến thành một mối loạn xà ngầu.

Mọi người nghe lão nói tới đây đều cười ầm cả lên.

Nhạc Linh San đã đả bại Mạc Đại tiên sinh bằng kiếm pháp phái Hành Sơn, đánh ngã Lệnh Hồ Xung bằng kiếm pháp phái Hằng Sơn. Hai vụ này có thể nói là đối phương cố ý bao dung nàng nên bị thất bại. Nhưng vụ nàng dùng kiếm pháp phái Thái Sơn đả thương Ngọc Âm Tử và Ngọc Khánh Tử là sự thực hiển nhiên mọi người đều thấy rõ. Có điều lòng người đều không muốn cho bất cứ ai thông hiểu hết võ công các phái nên khi nghe lão già nói vậy đều đồng thanh phụ họa, chẳng riêng gì bọn đệ tử phái Tung Sơn.

Lão già thấy số đông đồng ý với mình lại càng đắc ý, nói lớn:

- Như lão phu vừa trình bày thì nhân vật đảm đương chức trưởng môn Ngũ nhạc phái không còn ai xứng đáng hơn được Tả trưởng môn. Vụ này còn chứng minh muốn luyện một môn võ học đến trình độ tối cao là một việc khó khăn vô cùng, trên đời ít người

làm được. Còn những kẻ ăn nói càn rỡ, biết được dăm ba chiêu võ công của phái khác võ ngực tự khoe là hay là giỏi thì đâu có thể đứng vào hàng cao thủ võ lâm được.

Mấy câu này lão nói có ý chỉ trích Nhạc Bất Quần ra mặt.

Mấy chục tên đệ tử phái Tung Sơn lại reo hò âm ỹ làm nhốn nháo cả lên.

Lão già kia lại lớn tiếng hỏi:

- Trong Ngũ nhạc kiếm phái, ai tự tin võ học mình có thể thắng được Tả chương môn thì bước ra mà trở tài đi.

Lão hỏi luôn hai câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại.

Kể ra lúc này chỉ có Đào Cốc lục tiên tiện lên tiếng ba hoa phá rối nhưng vì Doanh Doanh đang chật vật cứu thương cho Lệnh Hồ Xung không rảnh để chỉ điểm cho họ.

Đào Cốc lục tiên không có người mách nước chỉ ngơ ngác nhìn nhau không biết nói sao.

Lão già lại nói tiếp:

- Đã không ai khiêu chiến với Tả chương môn tức là chúng vọng sở quy không còn ai phản đối nữa.

Vậy xin mời Tả chương môn đứng ra gánh vác trọng nhiệm chương môn cho Ngũ nhạc phái. Tả Lãnh Thiên làm bộ khiêm nhượng một lúc rồi nói:

- Trong Ngũ nhạc phái nhân tài đông đảo thiếu chi người xứng đáng. Tại hạ xét mình bất tài vô đức đâu dám lãnh trọng trách này.

Lão già kia lại nói:

- Chúng chương môn Ngũ nhạc phái tất phải do một vị cao nhân trưởng bối phụ trách. Nay toàn thể quần hùng đã không có điều dị nghị tức là đã đồng ý mời Tả chương môn ra gánh vác. Có như vậy thì quần đệ tử phái này mới được hưởng phúc và đồng đạo giang hồ mới đặt yên tâm. Vậy xin mời Tả chương môn chóng đăng đàn để hưởng ứng lòng ngưỡng vọng của mọi người.

Lão vừa dứt tiếng liền pháo nổ tứ phía, chuông trống vang lên cực kỳ nhộn nhịp. Không cần nói cũng hiểu đây là sự chuẩn bị từ trước của bọn đệ tử phái Tung Sơn.

Giữa lúc trống chiêng dậy đất, pháo nổ vang trời bọn đệ tử phái Tung Sơn cùng tân khách do Tả Lãnh Thiên mời đến dự lễ đồng thanh la hét:

- Mời Tả chương môn đăng đàn! Mời Tả chương môn đăng đàn.

Tả Lãnh Thiên khẽ nhún mình lướt nhẹ xuống Phong thiên đài.

Lúc này trời đã xế chiều, bóng tịch dương chiếu chênh chếch vào tấm áo hoàng bào của Tả Lãnh Thiên khiến cho màu vàng càng thêm phần rực rỡ. Bầu trời không chút vờn mây, cảnh vật sáng lạng huy hoàng.

Tả Lãnh Thiên đứng trên đài vòng tay vái khắp bốn phía rồi đứng ngay ngắn lại hướng về phía quần hào ở dưới đài, đồng dục nói:

- Tại hạ rất lấy làm hân hạnh được các vị bằng hữu quá yêu giao cho trọng trách. Nếu tại hạ khước từ không chịu gánh vác chẳng hóa là chỉ biết mình mà không hết lòng với võ lâm đồng đạo.

Hắn vừa nói tới đây thì mấy trêm đệ tử phái Tung Sơn vỗ tay reo hò làm chấn động cả một vùng sơn cốc.

Tiếng reo hò vừa dứt, bỗng có thanh âm trong trẻo của một người phụ nữ cất lên:

- Tả sư bá mới đánh gãy được thanh trường kiếm của tiểu diệt nữ mà đã tự coi là có thể đoạt chức chương môn Ngũ nhạc phái rồi chẳng?

Người nói câu này chính là Nhạc Linh San.

Tả Lãnh Thiên đáp:

- Quần hùng hiện diện tại đây đều đồng ý việc tử võ đoạt soái ai thắng thì lên làm chương môn Ngũ nhạc phái. Giả tử Nhạc tiểu thư đánh bật được thanh trường kiếm ở trong tay ta thì quần hùng cũng vui lòng mời Nhạc tiểu thư lên đảm nhiệm chức này. Nhưng...

Nhạc Linh San ngắt lời:

- Tiểu diệt nữ làm gì có đủ bản lĩnh thắng Tả sư bá. Nhưng trong Ngũ nhạc phái chẳng lẽ không còn ai đả bại được Tả sư bá hay sao?

Trong những người có bản lĩnh cao cường ở Ngũ nhạc phái, Tả Lãnh Thiên chỉ úy kỵ có Lệnh Hồ Xung. Hiện giờ hắn thấy chàng đã bị trọng thương thì trong lòng khoan khoái tựa hồ cất được mối lo âu nặng trĩu. Hắn nghe Nhạc Linh San nói vậy liền hỏi lại:

- Phải chăng Nhạc tiểu thư cho là lệnh tôn, lệnh đường hay là tôn phu có bản lĩnh cao hơn lão phu?

Bọn đệ tử phái Tung Sơn liền cười ầm lên ra chiều chế diễu khinh khi.

Nhạc Linh San đáp:

- Trọng phu của diệt nữ vào hạng hậu bối, bản lĩnh y chắc còn kém Tả sư bá, nhưng diệt nữ nghĩ rằng kiếm pháp của gia mẫu cũng có thể tương đương với Tả sư bá còn gia phụ nhất định võ công tinh thâm hơn Tả sư bá rất nhiều.

Bọn đệ tử phái Tung Sơn nổi lên hét om sòm. Kẻ huýt sáo mồm người dậm mạnh chân xuống đất binh binh để phản đối.

Tả Lãnh Thiên quay sang ngó Nhạc Bất Quần hỏi:

- Nhạc tiên sinh! Lệnh ái ca ngợi võ công của tiên sinh, vậy tiên sinh tính sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tiểu diệt nữ hãy còn nhỏ tuổi, tính khí bông bột ăn nói không biết giữ xin Tả huynh đừng để tâm.

Võ công cùng kiếm pháp của tiểu đệ đem so với các vị cao nhân tiền bối như Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Cái Bang bang chúa thì dĩ nhiên hãy còn kém xa.

Tả Lãnh Thiên không thấy Nhạc Bất Quần nhắc tới tên mình trước mặt mọi người liền biến sắc ra chiều tức giận vì hắn biết đối phương có ý tự coi mình võ công giỏi hơn hắn.

Tả Lãnh Thiên chưa kịp lên tiếng thì lão già phái Tung Sơn lúc trước hỏi ngay:

- Vậy võ công Nhạc tiên sinh so với Tả chương môn thế nào?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Giữa Tả huynh và tại hạ tuy đã có mối giao tình về tình thân lâu năm nhưng chỉ biết kiếm pháp hai phái Tung Sơn và Hoa

Sơn ngày trước đều nổi tiếng trên chốn giang hồ. Võ công mỗi phái đều có chỗ độc đáo của nó. Mấy trăm năm nay giữa hai phái chưa từng có cuộc so tài cao thấp mà Hàn huynh hỏi tại hạ câu này thì thật khó mà giải thích cho rõ được.

Té ra từ nãy tới giờ lão già mấy lần đứng ra phát biểu ý kiến này vốn người họ Hàn. Cứ nghe giọng lưỡi và coi thái độ của lão cũng có thể đoán được địa vị lão ở phái Tung Sơn không phải là hạng hèn kém. Có điều ít người biết đến mà thôi.

Lão họ Hàn hỏi lại:

- Nghe giọng lưỡi Nhạc tiên sinh thì dường như tiên sinh tự cho mình có bản lĩnh cao thâm hơn Tả chương môn thì phải.

Nhạc Bất Quân đáp:

- Đức Khổng Tử đã nói: "Quân tử vô sở tranh, tất đã vĩ hô". Theo lời ngài thì đối với người quân tử không có chuyện tranh dành mà có thì cho ở chỗ thi bắn. Việc muốn nghiên cứu cho hiểu võ công cao hay thấp là tâm nguyện của mọi người. Xưa đã thế mà nay vẫn thế. Các bậc hiền giả còn không tránh khỏi điều đó thì dĩ nhiên tại hạ cũng muốn thỉnh giáo ở nơi Tả chương môn từ lâu. Song bữa nay là ngày kiến lập Ngũ nhạc phái mà tại hạ lại so gươm với Tả huynh thì tỏ ra mình cũng muốn tranh đoạt chức chương môn của Ngũ nhạc phái và sẽ gây nên những điều tai tiếng không hay.

Tả Lãnh Thiên nói ngay:

- Nhạc huynh mà thắng được thanh trường kiếm ở trong tay tiểu đệ thì lẽ dĩ nhiên chức chương môn Ngũ nhạc phái sẽ do Nhạc huynh đảm nhiệm.

Nhạc Bất Quân xua tay đáp:

- Dù cho võ công tiểu đệ có cao minh hơn Tả huynh nhưng về phần nhân phẩm chưa chắc đã hơn. Vả lại tuy tại hạ vạn nhất mà thắng được Tả huynh nhưng chưa chắc đã thắng nổi những cao nhân khác trong Ngũ nhạc phái.

Nhạc Bất Quân lựa lời rất khiêm tốn song câu nào cũng đón trước rào sau về ngụ ý mình hơn Tả Lãnh Thiên về cả mọi mặt. Tả Lãnh Thiên càng nghe càng thấy tức như vỡ mật nhưng không lộ ra ngoài mặt chỉ cất giọng lạnh lùng nói:

- Nhạc huynh lòng danh thiên hạ là Quân Tử kiếm, hai chữ quân tử ai cũng hiểu rồi, còn về kiếm thực hư ra sao tai nghe không bằng mắt thấy. Bữa nay nhân ngày tụ hội anh hùng bốn bể tiểu đệ mong Nhạc huynh phô trương những kiếm pháp cao siêu để quần anh hùng cùng thưởng thức và mở rộng tầm mắt.

Mọi người liền reo ầm lên:

- Lên đài tỷ đấu đi! Nếu chỉ biết nói miệng mà lại sợ sệt thì đâu phải là anh hùng hảo hán.

Mặc dầu bao nhiêu người làm rùm Nhạc Bất Quần vẫn thản nhiên hai tay chấp sau lưng, lẳng lặng không nói gì.

Khi Tả Lãnh Thiên mưu đồ cuộc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái, hắn đã nhìn rõ võ công của những tay cao thủ bốn phái kia đến trình độ nào rồi. Hắn tự tin không một ai ăn đứt mình được mới đem hết tâm lực thúc đẩy công cuộc này cho được thành tựu. Nếu hắn tự lượng còn có người võ công cao thâm hơn mình thì sau khi hợp nhất Ngũ nhạc phái rồi, chức chưởng môn sẽ bị người khác phong mất, công mình há chẳng thành công cốc, làm cổ sẵn cho người khác ăn?

Kiểm pháp Nhạc Bất Quần vào bậc cao minh, Tử hà thần công của lão cũng đã luyện đến một trình độ khá cao là những điều hắn biết rồi. Nhưng hôm ở chùa Thiếu Lâm, Nhạc Bất Quần tỷ đấu với Lệnh Hồ Xung hắn đã coi kỹ lại càng yên tâm vì biết chắc kiếm pháp của Nhạc Bất Quần dù tinh thâm cũng không phải là địch thủ của hắn.

Tả Lãnh Thiên lại thấy Nhạc Bất Quần vung cước đá Lệnh Hồ Xung mà chân phải lão bị gãy vì sức chấn động của đối phương hắn càng hiểu rõ nội công của Nhạc Bất Quần cũng chỉ vào hạng tầm thường. Phàm người nội lực tinh thâm thì khi phát động đánh người dù chẳng đả thương được đối phương cũng quyết không để chính mình phải tổn thất.

Hiện giờ Tả Lãnh Thiên nghe cha con Nhạc Bất Quần buông lời khoác lác thì chỉ nghĩ thầm trong bụng:

- Bất quá lão ngấm ngấm học được vài tuyệt chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái mà ngông cuồng tự đại. Giả tỷ lão cứ động thủ với ta rồi đột nhiên thi triển những tuyệt chiêu đó thì còn có thể khiến cho ta phải giật mình kinh hãi. Nhưng lão lại đi sai nước cờ cho

con gái phô trương ra trước động thủ với ta. Bây giờ ta đã biết mà đề phòng thì lão còn làm được trò gì nữa?

Tả Lãnh Thiên lại thấy Nhạc Bất Quần thủy chung không muốn lên đài tỷ kiếm liên bưng bảo dạ:

- Thằng cha này rất nhiều mưu kế. Nếu trước mặt quần hùng mà ta không đánh cho hắn phải một phen liểng xiểng còn để hắn ngóc đầu dậy được ở trong Ngũ nhạc phái sẽ thành mối họa cho mình.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Nhạc huynh anh hùng thiên hạ đều đồng thanh mời Nhạc huynh lên đài để phô trương bản lãnh mà sao Nhạc huynh lại không nể lời yêu cầu của mọi người?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tả huynh đã dạy thế vậy tiểu đệ muốn tỏ lòng cung kính không gì bằng tuân lệnh.

Đoạn lão uể oải bước từng bước một trèo những bậc đá chậm chạp tiến lên đài. Quần hào thấy lại được coi chuyện náo nhiệt đều vỗ tay hoan hô.

Nhạc Bất Quần lên đài rồi chấp tay nói:

- Tả huynh! Hiện nay giữa Tả huynh và đệ đã là bạn đồng môn, đáng lý chúng ta không nên tỷ đấu kiếm pháp, ngặt vì chúng anh hùng đã muốn cho tiểu đệ phải lòi cái xấu ra nên tiểu đệ đành phải miễn cưỡng bồi tiếp Tả huynh. Chúng ta chỉ tha thiết về chuyện chứng minh võ nghệ chứ không phải tỷ đấu để tranh thắng bại vậy tiểu đệ đề nghị cứ điểm tới mà thôi. Tả huynh nghĩ sao?

Tả Lãnh Thiên đáp:

- Tiểu đệ sẽ cẩn thận hết sức để khỏi đả thương Nhạc huynh.

Quần đệ tử phái Tung Sơn kêu rầm lên, mỗi người la một câu:

- Chưa đánh đã van vỉ xin tha thì rằng đừng đánh nữa là hơn.

- Nếu sợ thì riu riu chịu thua rồi xuống đài đi. Bây giờ hãy còn kịp.

- Dao kiếm không có mắt thì một khi động thủ ai bảo đảm giữ cho lão khỏi chết và khỏi bị thương được?

Nhạc Bất Quần tùm tùm cười đồng dục nói:

- Phải lắm! Dao kiếm không có mắt đã động thủ thì khó mà tránh khỏi chuyện thương vong. Đoạn lão quay về phía quần đệ tử phái Hoa Sơn nói tiếp:

- Quần đệ tử phái Hoa Sơn chú ý! Ta cùng Tả sư huynh chỉ thiết tha võ nghệ, tuyệt không thù oán. Giả tỷ Tả sư huynh có lỡ tay giết ta hoặc đánh ta đến bị trọng thương thì đó chẳng qua là sự ngẫu nhiên không thể tránh được trong cuộc tỷ đấu. Vậy các người không nên đem lòng thù hận sư bá, cũng không được gây chuyện rắc rối với các môn hạ phái Tung Sơn để làm tổn thương đến tình đồng môn trong Ngũ nhạc phái.

Bọn Nhạc Linh San đều lớn tiếng vâng dạ.

Tả Lãnh Thiên nghe Nhạc Bất Quần nói vậy cũng không khỏi ngạc nhiên đáp:

- Nhạc huynh thông hiểu nghĩa lớn coi tình bằng hữu đồng môn làm trọng thật là hay quá!

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Việc hợp nhất Ngũ nhạc phái là một công cuộc lớn lao rất gian nan mới thành tựu. Nếu hai chúng ta luận kiếm độ nghề mà để tổn thương hòa khí, gây nên cuộc phân tranh trong đồng môn Ngũ nhạc phái là phản bội với ý nghĩa cuộc hợp phái mà chúng ta vẫn theo đuổi.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Đúng thế!

Rồi hần tự nhủ:

- Lão này đã sinh lòng khiếp nhược vậy ta nên thừa cơ chỉ cật tay một cái để kiếm chế lão cho xong. Những tay cao thủ dĩ tỷ võ nhiên nội lực và chiêu thức là điều quan trọng song cuộc thắng bại thường thường do khí thế nhất thời thịnh suy một lúc mà gây nên.

Tả Lãnh Thiên nghe thấy Nhạc Bất Quần tỏ ra khiếp nhược thì mừng thầm trong bụng. Soạt một tiếng vang lên! Hần đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Lúc rút trường kiếm Tả Lãnh Thiên đã cố

ý để lưỡi kiếm đung vào vỏ bật lên tiếng vang. Những người không hiểu đều lấy làm kinh hãi.

Quần đệ tử phái Tung Sơn lại lớn tiếng hoan hô.

Nhạc Bất Quần cỡi cả kiếm lẫn vỏ ở sau lưng ra để xuống góc Phong thiền đài rồi mới từ từ rút kiếm ra.

Nguyên một cách rút kiếm giữa hai người đã thấy thanh thế và tư thức khác nhau xa và có thể chứng tỏ võ công ai cao ai thấp rồi. Không cần tỷ đấu cũng biết rõ.

Hồi 185

Cuộc tỷ đấu giữa Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiên

Tạm gác chuyện Nhạc Bất Quần lên đài rút kiếm chuẩn bị tỷ đấu với Tả Lãnh Thiên. Nhắc lại Lệnh Hồ Xung bị thanh trường kiếm của Nhạc Linh San từ trên không rớt xuống xuyên vào bả vai chàng suốt từ sau lưng ra trước ngực. Thương thế dĩ nhiên cực kỳ trầm trọng. Doanh Doanh trông thấy trong dạ bồn chồn như kẻ mất hồn, nàng không e dè đến chuyện dấu diếm hành tung của mình nữa liền nhảy xổ lại, rút thanh trường kiếm ở vai Lệnh Hồ Xung ra rồi ôm xốc chàng lên.

Quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn xúm xít bu quanh lại. Nghi Hòa lấy bình thuốc bột Hùng đờm hồi sanh tán dốc hết vào miệng Lệnh Hồ Xung. Lúc này Doanh Doanh đã điểm những huyết đạo xung quanh vết thương để cầm máu.

Nghi Thanh cùng Trịnh Ngạc lấy Thiên Hương đoạn tục giao rịt vào vết thương. Hùng đờm hồi sanh tán và Thiên Hương đoạn tục giao là hai thứ trị thương thánh dược của phái Hằng Sơn mà cũng là vật chí bảo trong võ lâm. Trừ những người nào bị tử thương chết ngay mới đành chịu, bằng còn sống thì lấy hai thứ thuốc này cho uống và bôi vào vết thương là lập tức công hiệu như thần. Tìm ra được những dược vật này đã là chuyện khó mà chế thành thuốc càng khó hơn nữa.

Nhưng dù là những thánh dược giá trị không biết đến đâu mà kể nhưng khi đối với chưởng môn nhân bị trọng thương thì quần đệ tử khi nào còn dám tiếc nữa.

Lệnh Hồ Xung tuy bị thương trầm trọng nhưng thần trí vẫn tỉnh táo. Chàng ngó thấy những nỗi hốt hoảng lo âu, bồn chồn cuống quýt của Doanh Doanh và bọn đệ tử phái Hằng Sơn không khỏi ngại ngùng và trong lòng rất lấy làm ân hận tự nghĩ:

- Vì ta muốn làm cho Nhạc sư muội được vui lòng một chút mà để Doanh Doanh cùng các đệ tử phái Hằng Sơn phải một phen bở vĩa, chân tay luống cuống thật là tội nghiệp.

Chàng liền gượng cười ngập ngừng nói:

- Không hiểu sao tại hạ sơ ý... để thanh kiếm đâm vào người. Nhưng.. không hề gì đâu... Các vị bất tất... phải quan tâm cho lắm.

Doanh Doanh vội gạt đi:

- Thôi! Lệnh Hồ chương môn cần tĩnh dưỡng, không nên nói nhiều.

Tuy nàng cố ý nói lớn tiếng cho ra giọng hán tử nhưng dù sao thanh âm của đàn bà con gái cũng nhẹ nhàng yếu ớt, kém vẻ hùng hồn.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn liếc mắt nhìn thấy đại hán mặt mũi đen thui râu đâm tua tủa mà giọng nói lại nhỏ nhẹ thì không khỏi lấy làm kỳ.

Lệnh Hồ Xung lại lấp bắp:

- Tại hạ... Tại hạ muốn... coi... diễn biến trên đài.

Nghi Thanh liền dạ một tiếng.

Đoạn cô kéo hai vị sư muội đứng ở phía trước Lệnh Hồ Xung che khuất thị tuyến của chàng sang một bên.

Lúc Nhạc Linh San đang tỷ kiếm với Tả Lãnh Thiên. Nhạc Linh San thi triển mười ba chiêu số trong Tung Sơn kiếm pháp xong rồi Tả Lãnh Thiên dùng nội lực đánh gãy kiếm của Nhạc Linh San chàng trông rõ hết.

Bây giờ Tả Lãnh Thiên cùng Nhạc Bất Quần lên Phong thiên đài để chuẩn bị cuộc tỷ đấu chàng cũng nhìn thấy lơ mơ.

Hiện giờ Nhạc Bất Quần rút kiếm ra khỏi vỏ rồi xoay mình lại miệng túm túm cười. Lão vẫn còn đứng cách xa Tả Lãnh Thiên chừng hai trượng.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương.

Quần hùng đều im lặng nín thở hồi hộp theo dõi biến diễn trên đài.

Trên đỉnh núi Tung Sơn có đến hàng mấy ngàn người tụ hội mà yên lặng như tờ. Bỗng Lệnh Hồ Xung nghe văng vẳng có tiếng người tụng kinh rất nhỏ. Chàng lắng tai mới nghe rõ câu "Nam mô quan thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn". Giọng tụng niệm đầy vẻ nhiệt thành với một tấm lòng ước vọng khôn tả.

Chàng nghe thanh âm biết rõ đây là tiếng tụng niệm của Nghi Lâm sư muội liền nhớ tới trước đây đã có lần nàng cầu nguyện cho chàng thoát nạn ở ngoài thành Hành Sơn. Bây giờ chàng gặp tai nạn, nàng lại nhất tâm tụng niệm cầu cho chàng tai qua nạn khỏi, khiến lòng chàng xúc động vô cùng.

Lệnh Hồ Xung tuy không ngoảnh mặt nhìn Nghi Lâm nhưng cặp mắt chứa chan tình cảm, bộ mặt nhu mỳ thanh nhã của nàng cũng hiện ra trước mắt.

Lúc này Lệnh Hồ Xung tựa nửa lưng bên trái vào tấm thân mềm mại ấp áp của Doanh Doanh tai chàng nghe tiếng tụng kinh của Nghi Lâm vọng tới lòng chàng chợt nổi ra bao nỗi ân tình, chàng nhủ:

- Chẳng những Doanh Doanh mà cả Nghi Lâm tiểu sư muội đều coi tính mạng ta còn quan trọng hơn cả tính mạng của hai người. Dù ta có tan xương nát thịt cũng không thể báo đền tấm tình tha thiết của hai nàng trong muôn một.

Tả Lãnh Thiên thấy Nhạc Bất Quần tay phải cầm thanh trường kiếm đưa lên ngang trước ngực, tay trái lão giữ kiếm quyết tựa hồ người cầm bút viết chữ, liền nhận được ngay chiêu này kêu bằng "Thi kiếm hội hữu" của phái Hoa Sơn.

Mỗi khi thấy trò phái Hoa Sơn hoặc bạn đồng đạo trong môn phái muốn cùng nhau ra chiêu tử đấu thì đầu tiên là phải trình bày chiêu thức này để tỏ ý: văn nhân kết bạn bằng câu văn bài phú, còn võ nhân kết bạn thì lấy việc nghiên cứu võ nghệ làm tôn chỉ.

Nhạc Bất Quần lúc này trình bày chiêu "Thi kiếm hội hữu" cũng không ngoài mục đích nói lên: cuộc tử kiếm này chỉ để phân thắng bại chứ không phải là cuộc chiến đấu một mất một còn gây ra vì chuyện thù oán chi hết.

Tả Lãnh Thiên cũng mỉm cười đáp:

- Nhạc huynh bất tất phải khách sáo.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha này mang ngoại hiệu là Quân Tử kiếm. Nhưng ta coi bộ lão chỉ là một kẻ ngụy quân tử thì đúng hơn. Bề ngoài lão tỏ ra không hề có ý cừ địch với ta song biết đâu trong bụng hắn chẳng chứa đầy dao găm hại người một cách ngầm ngấm.

Rồi hần tự nhủ:

- Nhạc Bất Quần tỏ thái độ nhũn nhặn đối với ta có lẽ một là vì lão khiếp nhược sợ ta ra đòn quá nặng đánh tử thương lão, hai là kẻ kiêu binh lão muốn ta coi thường, không quan tâm gì mấy rồi nhân lúc bất ngờ lão thừa cơ hạ sát thủ khiến ta không kịp đề phòng. Ấu là ta phải cẩn thận mới được.

Tả Lãnh Thiên gạt tay trái qua một bên còn tay phải cầm thanh trường kiếm đưa từ mé tả sang mé hữu. Đây là chiêu "Khai môn kiến sơn" của phái Tung Sơn.

Hần thi triển chiêu này đầu tiên là có ý thúc giục đối phương đã đánh thì đánh luôn đừng giả bộ giả dạng nữa. Đồng thời chiêu thức này lại ngụ ý mặt sát Nhạc Bất Quần chỉ là hạng ngụy quân tử.

Nhạc Bất Quần làm gì không hiểu thâm ý của Tả Lãnh Thiên, lão hít mạnh một hơi chân khí phóng thẳng thanh trường kiếm về phía trước, nhưng mũi kiếm mới phóng ra nửa vờl bỗng đưa ngược lên trên. Đó là chiêu "Thanh sơn ẩn ẩn" của phái Hoa Sơn. Đường kiếm chột ẩn chột hiện, biến ảo khôn lường.

Tả Lãnh Thiên liền xoay kiếm bỏ từ trên xuống. Khí thế mãnh liệt vô cùng. Một số đông trong đám quần hùng bật tiếng la:

- Ô hay!

Nguyên trong Tung Sơn kiếm pháp không có chiêu này. Tả Lãnh Thiên đã sử dụng bằng trường kiếm một chiêu thức trong quyền cước. Chiêu này là "Độc Phách Hoa Sơn", một chiêu rất thông thường trong môn quyền cước. Ai đã học võ thuật đều nhận ra ngay.

Từ mấy trăm năm nay, Ngũ nhạc kiếm phái đã có mối giao tình mật thiết và ai nấy đều biết rõ phái Tung Sơn không có chiêu này. Còn những người biết chiêu "Độc Phách Hoa Sơn" cũng nên tránh cái danh hiệu Hoa Sơn chứ không dùng đến, hoặc muốn sử dụng cũng biến đổi một chút để giữ mối cảm tình với nhau.

Hiện giờ Tả Lãnh Thiên cố ý mượn chiêu quyền cước mà lại thi triển bằng thế kiếm để tấn công Nhạc Bất Quần thì hiển nhiên hần có ý khinh người ra mặt để chọc giận đối phương. Nên biết những tay cao thủ trong khi giao đấu với nhau cần nhất phải bình tĩnh sáng suốt. Bên nào nổi nóng hay hoang mang là rất dễ đi vào đường thất bại.

Quần hào dĩ nhiên đều hiểu chỗ dụng tâm của Tả Lãnh Thiên.

Kiểm pháp phái Tung Sơn sở trường ở chỗ khí thế mãnh liệt, chiêu "Độc Phách Hoa Sơn" tuy là một chiêu thức thông thường chẳng có chi kỳ lạ nhưng nó từ trên bổ xuống đánh "sâm" một tiếng tưởng chừng trời long núi bể. Thế là nó phát huy được chỗ sở trường của Tung Sơn kiếm pháp.

Nhạc Bất Quần nghiêng mình tránh khỏi, đồng thời lão thi triển chiêu "Cổ Bách Sâm Sâm", phóng kiếm đâm xéo tới để phản kích.

Tả Lãnh Thiên thấy kiếm pháp của Nhạc Bất Quần rất nghiêm cẩn kín đáo không mong tranh thắng mà chỉ cầu giữ cho khỏi thất bại. Đó là chiến lược trường kỳ giao đấu. Đồng thời hai môn "Khai môn kiến sơn" và "Độc phách Hoa Sơn" của hắn đánh ra không làm được cho đối phương nổi giận, vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng bình tĩnh thì biết rằng Nhạc Bất Quần không phải tay vừa liền bụng bảo dạ:

- Thằng cha này quả là tay ghê gớm. Nếu ta còn khinh thường thì e rằng thất bại về tay lão mất.

Nghĩ vậy hắn không dám thi triển những chiêu thức tầm bậy nữa. Hắn vung thanh trường kiếm đưa từ bên trái qua bên phải chém ngang một phát. Đây là chiêu Thiên Ngoại Ngọc Long, một chiêu thức chính tông của phái Tung Sơn kiếm pháp.

Quần đệ tử phái Tung Sơn đều được qua chiêu "Thiên Ngoại Ngọc Long" nhưng không một ai sử dụng được một cách hùng hồn mãnh liệt tựa ngựa chạy rồng bay.

Bỗng thấy thanh trường kiếm của Tả Lãnh Thiên vọt ra một luồng kiếm quang lướt trên không gian chỗ căng chỗ thẳng tựa hồ một sinh vật bay ra.

Những người đứng bàng quang không khỏi ngơ ngẩn xuất thần, số đông bật lên những tiếng hoan hô vang dội.

Quần hùng đến tham dự hội nghị phần nhiều là tân khách hoặc người phái khác từ khi lên núi Tung Sơn thấy quần đệ tử phái này lúc thì khua chuông đánh trống, lúc lại đốt pháo om sòm để tâng bốc Tả Lãnh Thiên. Nhất là cử động cùng lời nói của hắn được bọn chúng phụ họa một cách rất khả ố nên mọi người có ý tức mình.

Nhưng lần này bọn đệ tử Tung Sơn vỗ tay hoan hô mọi người cho là đích đáng hợp với ý nghĩ của mình. Chính họ cũng lên tiếng khen ngợi trầm trồ. Bằng một cây kiếm chết mà Tả Lãnh Thiên thi triển chiêu Thiên Ngoại Ngọc Long đã biến hóa một vật vô tri thành con thần long hay con linh xà cực kỳ linh động nên ai cũng bội phục.

Những tay cao thủ nổi tiếng ở các phái Thái Sơn, Hành Sơn trước nay vẫn có ý không phục Tả Lãnh Thiên nhưng bây giờ thấy hấn sử chiêu Thiên Ngoại Ngọc Long cũng phải tự nhủ:

- May mà người tỷ đấu với Tả Lãnh Thiên ở trên Phong thiên đài là Nhạc Bất Quần chứ không phải ta. Giả tỷ ta gặp hấn trong chiêu này thì thật khó bề chống đỡ.

Tả Lãnh Thiên và Nhạc Bất Quần tỷ đấu trên đài mỗi lúc một hào hứng. Cả hai người đều thi triển hết tài năng cùng những chỗ kỳ diệu trong kiếm pháp của bản phái để chống chọi. Kiếm pháp phái Tung Sơn hùng hồn như thiên binh vạn mã chạy âm âm. Những chiêu thức sử dụng tựa hồ bằng gươm trường đao lớn, cát bụi mịt trời.

Kiểm pháp phái Hoa Sơn trái lại không sở trường ở chỗ hùng hồn mãnh liệt. Nó tuyệt diệu ở chỗ ung dung nhẹ nhàng như chim én bay lượn trên cành liu giữa ngày xuân. Trường kiếm bay lượn dọc ngang nhẹ nhàng và lả lướt coi rất ngoạn mục.

Tuy nhiên Nhạc Bất Quần dần dần đi vào chỗ kém thế, còn Tả Lãnh Thiên mỗi lúc một chiếm được thượng phong. Trong mười chiêu có đến tám Nhạc Bất Quần phải giữ thế. Dường như lão hết sức né tránh chứ không đối chiêu trực tiếp để rảnh kéo dài cuộc đấu. Hiển nhiên lão không thể đường đường chính chính đấu như bão táp với Tả Lãnh Thiên được nữa.

Từ khi mưu đồ cuộc hợp phái, Tả Lãnh Thiên đã tìm cách thu nạp những tay hảo thủ phái Hoa Sơn như bọn Thành Bất Ưu để phá rối. Mục đích của hấn một là khiến cho phái Hoa Sơn phải yếu đi.

Hai là để nhận xét cho biết rõ võ công Nhạc Bất Quần đã đến trình độ nào?

Tả Lãnh Thiên đã hiểu rất nhiều về Nhạc Bất Quần. Đó là kế hoạch "Biết mình biết người, đánh đây được đấy".

Phen này hấn tử kiếm với Nhạc Bất Quần, ngay từ lúc chưa lên đài hấn đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Tả Lãnh Thiên và Nhạc Bất Quần là những bậc tôn sư về võ học một khi họ cùng nhau tử kiếm quả nhiên không thể lấy định lý thông thường mà phán đoán sự được thua được.

Tả Lãnh Thiên đã thi triển hết mười bảy đường Tung Sơn kiếm pháp để toan đè bẹp đối phương.

Còn Nhạc Bất Quần sử dụng kiếm pháp có vẻ nhẹ nhàng hơn nhưng kiếm pháp phái Hoa Sơn cũng có chỗ sở trường của nó là chiêu thức kỳ ảo, biến hóa phức tạp.

Sau khi hai bên tử đấu gần trăm hiệp mà vẫn chưa phân được thắng thua. Tuy Tả Lãnh Thiên có vẻ chiếm được thượng phong những vẫn phải kéo dài cuộc đấu không sao hạ được Nhạc Bất Quần. Hai bên lại đấu ngoài hai mươi chiêu nữa, đột nhiên Tả Lãnh Thiên rung thanh trường kiếm bên tay mặt phóng tới đồng thời tay trái phát ra một chưởng. Thế chưởng này chụp lấy cả ba mươi sáu yếu huyệt ở thượng bàn đối phương. Nó còn nguy hiểm ở chỗ nếu đối phương tính đường tránh chưởng thì lập tức bị chiêu kiếm đả thương.

Sắc mặt Nhạc Bất Quần bỗng tím bầm lại. Đó là lão phát huy công phu Tử hà thần công. Đồng thời lão cũng vung tay trái đánh ra một chưởng để nghênh địch. Hai chưởng đụng nhau bật lên tiếng sấm rùng rợn.

Nhạc Bất Quần lướt mình ra ngoài còn Tả Lãnh Thiên vẫn đứng nguyên một chỗ.

Bỗng Nhạc Bất Quần lớn tiếng hỏi:

- Đây là cuộc tử kiếm sao Tả huynh lại phóng chưởng? Chưởng pháp này có đúng là võ công của phái Tung Sơn không?

Lệnh Hồ Xung thấy hai người đối chưởng bất giác bật tiếng la:

- Ủi chao!

Lòng chàng rất xao xuyến, lo thay cho sư phụ vì chàng biết rõ Âm hàn chưởng của Tả Lãnh Thiên cực kỳ khủng khiếp. Cả những tay nội lực phi thường như bọn Nhậm Ngã Hành mà sau khi bị trúng chưởng Âm hàn của Tả Lãnh Thiên còn bị thương cực kỳ nguy hiểm, thậm chí bốn người biến thành những cây tuyết,

huống chi nội lực Nhạc Bất Quần dù sao chàng cũng tin rằng còn kém họ Nhậm.

Chàng định ninh lão chỉ tiếp mấy chương nữa là bị rét công, không tài nào chịu nổi. Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Tả Lãnh Thiên cười khẩy đáp:

- Nó là chương pháp do Tả mỗ sáng chế ra để sau này truyền thụ cho những phần tử ưu tú của Ngũ nhạc phái.

Nhạc Bất Quần cũng cười nói:

- À ra thế đấy! Nếu vậy tiểu đệ cần lãnh giáo thêm mấy chương nữa.

Tả Lãnh Thiên nghiêng rằng nói:

- Vậy càng hay!

Rồi bụng bảo dạ:

- Môn Tử hà thần công của phái Hoa Sơn quả nhiên không phải tầm thường! Thằng cha này tiếp Hàn băng thần chương của ta mà vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh. Ta phải cho lão nếm thêm mấy chương xem lão có rét run không hay còn chịu đựng được?

Hắn liền vùng trường kiếm đâm tới tấp vào Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần múa tit trường kiếm đón đỡ. Hai bên vừa qua lại mấy chiêu kiếm nữa, lại nghe đánh sầm một tiếng. Hai chương đụng nhau.

Lần này Nhạc Bất Quần không bị lướt ra, lão còn lượn thanh trường kiếm thành đường cánh cung phạt ngang vào lưng Tả Lãnh Thiên.

Tả Lãnh Thiên dựng đứng thanh trường kiếm lên đón đỡ. Đồng thời hắn vận nội lực vào tay trái phóng chương đáng xuống lưng Nhạc Bất Quần. Chương từ trên cao đáng xuống nên chương lực càng mạnh.

Nhạc Bất Quần xoay chương bên trái đỡ lấy đánh bình một tiếng. Đỡ xong phát chương thứ ba. Nhạc Bất Quần bỗng lún thấp người xuống nhảy vọt ra ngoài.

Tả Lãnh Thiên đột nhiên lớn tiếng thóa mạ:

- Đồ gian tặc! Quân mặt dày! Sao không biết thẹn?

Tiếng la hét của hắn đầy vẻ phẫn nộ.

Mọi người thấy Nhạc Bất Quần hiển nhiên bị kém thế. Lúc lão nhảy ra ngoài vòng chiến, chân bước hẫng còn loạng choạng cơ hồ đứng không vững mà sao Tả Lãnh Thiên lại tỏ vẻ phần nộ cả tiếng thóa mạ như vậy? Quần hùng không sao hiểu được nguyên nhân.

Nguyên sau khi đối chưởng lần thứ ba, Tả Lãnh Thiên cảm thấy gan bàn tay bên trái nhức nhối khác thường. Lúc Nhạc Bất Quần nhảy ra, hắn mới quay lại nhìn thì chưởng tâm bị thủng một lỗ nhỏ, có máu rướm ra. Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận vì biết trong bàn tay Nhạc Bất Quần có dấu ngấm độc châm vết thủng lại rỉ máu đen thì tất mũi kim có thuốc độc. Hắn không ngờ Nhạc Bất Quần mang biệt hiệu "Quân Tử kiếm" mà lại hành động dê hèn.

Tả Lãnh Thiên hít mạnh một hơi chân khí rồi điểm huyết để ngăn chặn máu độc khỏi chảy vào thân thể. Hắn tự nhủ:

- Tả Lãnh Thiên này là hạng người nào mà sợ mũi kim độc nhỏ mọn này? Có điều ta cần phải hạ lão cho mau không để trùng trĩnh được nữa.

Hắn liền múa tít thanh trường kiếm tấn công đối phương ào ạt như gió táp mưa sa. Nhạc Bất Quần cũng vung trường kiếm phản kích bằng những chiêu thức mãnh liệt và hung dữ hơn trước nhiều.

Lúc này bóng dương đã xế về phía tây, cảnh sắc mơ màng huyền ảo. Hai người tử kiếm trên Phong thiên đài đi vào chỗ chiến đấu một mất một còn chứ không phải cuộc chứng nghiệm võ công cao thấp nữa. Đó là một điều rõ rệt ai cũng nhận thấy.

Bây giờ Phương Chứng đại sư mới thở dài lên tiếng:

- Thiện tai! Thiện tai! Vì sao hắn lại thì đột nhiên biến thành hung dữ thế này?

Hai người lại đấu thêm mấy chục chiêu, Tả Lãnh Thiên thấy kiếm pháp của đối thủ vẫn nghiêm cẩn khó tìm được chỗ sơ hở đánh vào thì trong lòng nóng nảy vô cùng. Hắn liền vận nội lực đến độ chót để quyết thắng còn Nhạc Bất Quần thì dường như chiêu thức có vẻ lúng túng đỡ gạt không kịp.

Đột nhiên họ Nhạc cũng biết đổi thế kiếm. Lưỡi kiếm chột hơi ra chột thụt về, chiêu thức kỳ cục biến ảo không biết đến đâu mà lần.

Quần hùng thấy vậy rất đổi ngạc nhiên. Có người khê hỏi:

- Kiểm pháp này là kiểm pháp gì vậy?

Những người nghe câu hỏi chỉ lắc đầu lia lịa, không biết là kiểm pháp gì mà trả lời.

Tả Lãnh Thiên bụng bảo dạ:

- Ta đã liệu trước đến lúc tối hậu thế nào lão cũng phải sử dụng đến môn pháp bảo này. Nhưng ta đã chuẩn bị rồi. Tịch tà kiểm pháp của lão đối với kẻ khác thì được chứ với Tả mỗ thì chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ, đánh trống qua cửa nhà sấm mà thôi. Hết trò này ta sẽ cho lão biết tay.

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa vào Doanh Doanh để theo dõi cuộc tỷ đấu trên Phong thiên đài, bỗng thấy Nhạc Bất Quần thi triển một thứ kiểm pháp vừa bay bướm vừa lạ mắt khác hẳn với kiểm pháp của phái Hoa Sơn thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng lại thấy Tả Lãnh Thiên cũng phải thay đổi kiểm chiêu và sử dụng một thứ kiểm pháp giống sư phụ chàng như hệt, tưởng chừng hai người cùng xuất thân ở trong một môn phái.

Sau khi hai bên qua lại mấy chiêu nữa, chàng liền nhớ tới một bữa trước đây khi Tả Lãnh Thiên giao đấu với Nhậm Ngã Hành ở chùa Thiếu Lâm, hắn đã từng lấy chưởng làm kiếm và phóng ra những chiêu thức kỳ lạ. Lúc đó Hương Vân Thiên bật tiếng la hoảng: "Tịch tà kiểm pháp". Chàng biết ngay Tả, Nhạc hai người đương đầu "Tịch tà kiểm pháp" nhưng không khỏi ngạc nhiên tự hỏi:

- Chẳng lẽ hai tay danh thủ cùng rèn luyện môn kiểm pháp này ư?

Diễn biến bất ngờ ở trước mắt khiến tâm thần Lệnh Hồ Xung cực kỳ bối rối chàng tự nhủ:

- Té ra ta bị trục xuất khỏi môn trường phái Hoa Sơn tuy danh là vì có mối tình tha thiết với Doanh Doanh cùng giao kết với bọn người Ma giáo nhưng thực ra còn một nguyên nhân khác quan trọng hơn là vì sư phụ nghi ngờ cho ta nuốt chửng mất Tịch tà kiểm phổ mà ra. Bây giờ ta trông thấy rõ ràng hai người cùng sử dụng một thứ kiểm pháp. Đường lối tiến thoái, công thủ giống nhau như đúc. Hai người phối hợp thành tám lưới dây đặc, không

một chút sơ hở, khác nào là đôi sư huynh, sư đệ đồng môn đang nghiên cứu rèn luyện môn Tịch tà kiếm pháp.

Rồi chàng tự hỏi:

- Phải chăng sư phụ ta mới tìm được kiếm phổ và luyện thành cách đây chưa lâu? Nhưng tại sao Tả Lãnh Thiên cũng có kiếm phổ để mà luyện tập? Thôi phải rồi! Tả Lãnh Thiên lấy cấp kiếm phổ từ trước rồi sau sư phụ ta tìm cách đoạt lại được. Nếu vậy thì hỏng bét! Họ Tả rèn luyện từ trước tất nhiên tinh thâm hơn nhiều mà sư phụ ta luyện sau nhất định kém thế.

Quả nhiên diễn biến trên Phong thiên đài đã xảy ra đúng như ý nghĩ của chàng. Tả Lãnh Thiên tấn công mỗi lúc một hung dữ còn Nhạc Bất Quần cứ phải lùi dần. Nên biết Lệnh Hồ Xung có cặp mắt quan sát rất tinh tế những khía cạnh sơ hở về võ công người khác. Chàng đã nhận ra những chỗ sơ hở của sư phụ mỗi lúc một nhiều. Nhạc Bất Quần hiện đang lâm vào tình thế nguy ngập khiến lòng chàng cực kỳ xao xuyến.

Quần hùng theo dõi cuộc đấu thấy hai người thi triển một môn kiếm pháp kỳ lạ chưa từng có cũng đều lấy làm kinh ngạc.

Lúc này Tả Lãnh Thiên có vẻ nắm chắc phần thắng, bọn đệ tử phái Tung Sơn lập tức nổi tiếng reo hò trợ oai.

Tả Lãnh Thiên hy vọng chỉ trong giây lát là được đối phương thì trong lòng khắp khởi mừng thầm.

Hắn phấn khởi tinh thần tấn công thật ráo riết.

Còn Nhạc Bất Quần đã lâm vào tình trạng chỉ còn thế thủ chứ không tấn công được nữa. Thủ kinh của lão đã bạc nhược liền bị Tả Lãnh Thiên vung kiếm móc mạnh một cái. Tay kiếm Nhạc Bất Quần nắm không chắc, thanh kiếm bị tuột ra bay thẳng lên không. Bọn đệ tử phái Tung Sơn lại hô vang như sấm dậy. Trên Phong thiên đài lại xảy diễn biến bất ngờ: Nhạc Bất Quần tay không lún người xuống rồi nhảy vọt lên. Đồng thời lão thi triển những chiêu thủ pháp: cầm, nã, điểm, phóng tấn công một cách dữ dội vào họ Tả.

Thân hình lão ẩn hiện như ma quỷ lúc quanh lại đằng sau, lúc vòng ra phía trước, chột mé tả, chột qua bên hữu. Thủ pháp biến ảo kỳ dị không bút nào tả xiết.

Tả Lãnh Thiên giật mình kinh hãi la hoảng:

- Này!... Này...

Hắn vung kiếm lên đỡ những chiêu công kích của đối phương. Trong khi đó thanh kiếm của Nhạc Bất Quần từ trên không rơi xuống cắm ở trên đài mà không ai để ý.

Doanh Doanh bỗng hô lớn:

- Đông Phương Bất Bại! Đông Phương Bất Bại!...

Lệnh Hồ Xung cũng đã nhận ra Nhạc Bất Quần đang thi triển võ công của Đông Phương Bất Bại đã dùng mũi kim thêu để đối chọi với bốn người ở Hắc Mộc Nhai bữa trước.

Tuy chàng bị trọng thương nhưng vì cảm xúc quá mạnh, quên cả đau đớn, tự mình đứng phắt dậy. Bỗng một cánh tay mềm mại nhỏ bé đưa ra đỡ dưới nách chàng mà chàng cũng không hay biết. Cả cặp mắt dịu dàng ngó thẳng vào mặt chàng, chàng cũng chẳng nhìn thấy.

Lúc này trên đỉnh núi Tung Sơn mấy ngàn người đều chăm chú theo dõi cuộc tỷ võ trên Phong thiên đài. Chỉ có cặp mắt của Nghi Lâm là thủy chung vẫn dán chặt vào Lệnh Hồ Xung ngoài ra nàng chẳng quan tâm đến chuyện chi hết.

Bất thành linh Tả Lãnh Thiên rú lên một tiếng thê thảm rất dài. Còn Nhạc Bất Quần lại nhảy vọt ra ngoài vòng chiến đứng ở góc tây nam cách chừng một thước. Thân hình lão lão đảo không vững cơ hồ muốn té.

Tả Lãnh Thiên múa tít thanh trường kiếm mỗi lúc một mau lẹ. Chiêu này chưa dứt đã phóng tiếp chiêu kia. Hiện giờ hắn hoàn toàn thi triển kiếm pháp phái Tung Sơn để vây bọc lấy những yếu huyệt trong người. Những chiêu kiếm pháp của hắn vừa tuyệt xảo vừa mãnh liệt. Chiêu nào kiếm phong cũng rít lên veo veo, khiến quần hùng đều phải trầm trồ khen ngợi.

Tuy nhiên nếu để ý nhìn kỹ thì họ Tả chỉ múa kiếm một mình chứ không phải để tấn công Nhạc Bất Quần. Tình trạng này khiến cho mọi người đều lấy làm kinh dị, chẳng hiểu ra sao.

Ai nấy tự hỏi:

- Tại sao lúc này những kiếm chiêu của Tả Lãnh Thiên toàn là thế thủ? Tại sao hắn không tiếp tục tấn công Nhạc Bất Quần?

Đúng thế! Tả Lãnh Thiên múa kiếm coi rất linh hoạt như một người đang tự luyện kiếm pháp, tuyệt không có chiêu nào là để đối phó với đại địch.

Đột nhiên Tả Lãnh Thiên vung kiếm phóng thẳng ra, nhưng tới nửa vờ liền ngừng lại không đâm tới mà cũng không thu về. Hắn nghiêng đầu nghe cổ tựa hồ đang chú ý lắng tai nghe thanh âm kỳ lạ này đã phát ra.

Giữa lúc ấy nhiều người có cặp mắt sắc bén nhìn thấy ở hai khóm mắt Tả Lãnh Thiên có hai đường giây máu rất nhỏ chảy qua bên má xuống thẳng dưới cằm.

Trong đám đông bỗng có tiếng hô:

- Y bị đui mắt rồi.

Hồi 186

Nhạc Bất Quân đoạt chức chương môn

Tiếng hô tuy không lớn lắm, song Tả Lãnh Thiên cũng nghe rõ. Hắn nổi giận gầm lên:

- Mắt ta đâu có đui mù? Quân khốn kiếp nào dám bảo ta đui mắt?

Rồi hắn lớn tiếng thóa mạ:

- Nhạc Bất Quân! Tên gian tặc Nhạc Bất Quân! Mi là một đứa hèn nhát đê tiện! Nếu mi có giỏi lại đây đấu với lão gia ba trăm hiệp nữa.

Hắn càng hét càng lớn tiếng. Thanh âm đầy vẻ phẫn nộ, đau khổ và tuyệt vọng, chẳng khác con mãnh thú gầm lên lúc sắp chết vì bị trọng thương, khiến người nghe không khỏi khùng khiếp.

Còn Nhạc Bất Quân vẫn đứng ở góc đài mà tủm tỉm cười. Bây giờ mọi người đều nhận rõ cặp mắt của Tả Lãnh Thiên bị Nhạc Bất Quân đâm mù rồi. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh chẳng lấy chi là kinh dị trước diễn biến này, vì hai người đều biết Nhạc Bất Quân đã sử dụng những chiêu thức võ công của Đông Phương Bất Bại ngay từ lúc lão bị Tả Lãnh Thiên đánh bay mất kiếm.

Hai người cùng nhớ lại ngày ở trên Hắc Mộc Nhai bốn tay cao thủ ghê gớm mà Nhậm Ngã Hành, Hương Vãn Thiên, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh liên thủ chiến đấu với Đông Phương Bất Bại mà còn không địch nổi hắn. Sau Doanh Doanh phải dùng mưu lược dương đông kích tây tấn công vào Dương Liên Đình, làm cho Đông Phương Bất Bại phải phân tâm mới may mắn hạ thủ được hắn. Tuy nhiên bên này Nhậm Ngã Hành cũng bị đối phương đâm mù một mắt.

Bữa nay Nhạc Bất Quân tuy so với Đông Phương Bất Bại có hơi sút kém cả về thân pháp lẫn võ nghệ nhưng may ở chỗ lấy một chọi một thì Tả Lãnh Thiên còn thắng làm sao được? Bây giờ sự thắng bại đã bày ra trước mắt.

Nhưng Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ mình thắng mà trong lòng chàng chẳng thấy vui mừng chút nào.

Trái lại chàng cảm thấy một mối lo âu khôn tả mà không nói ra được.

Đối với Nhạc Bất Quần Lệnh Hồ Xung vẫn đem lòng tôn kính từ thuở nhỏ. Ngoài sự tôn kính chàng còn có mối tình thân thiết. Sư phụ chàng không giận mà oai chẳng khi nào chàng dám hỗn xược.

Nhưng thực ra trong thâm tâm chàng vẫn nặng nề mến yêu hơn là kính sợ. Bởi thế tuy bị trục xuất ra khỏi môn trường, chàng vẫn hối hận là mình làm nên tội, ngày đêm cầu nguyện sư phụ cùng sư nương mở lượng khoan hồng tha thứ cho để được trùng hồi môn phái, chứ chẳng bao giờ chàng đem lòng oán trách Nhạc Bất Quần. Lúc này Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ tay áo rộng thùng thình, phong độ rất ung dung nho nhã đứng ở một góc Phong thiền đài mà mỉm cười, đáng lý chàng phải lấy làm vui mừng như mọi khi, ngờ đâu lòng chàng lại nảy ra ý niệm chán ghét.

Phải chăng Nhạc Bất Quần đã sử dụng đến thứ võ công khiến chàng nhớ lại dáng điệu cùng cử chỉ kỳ quái của Đông Phương Bất Bại sợ sư phụ cũng biết đổi thành người có tư cách khác thường? Hay chàng tủi cho sự thắng cuộc của sư phụ chẳng được quang minh chính đại?

Lệnh Hồ Xung đứng ngẩn người ra một lát rồi cảm thấy vết thương nổi cơn đau dữ dội phải ngồi phệt xuống.

Doanh Doanh và Nghi Lâm đồng thời đưa tay ra đỡ lấy, bất giác đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Chưởng môn làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu gượng cười đáp:

- Không... không hề chi!

Trên đài Tả Lãnh Thiên vẫn găm thét:

- Nhạc Bất Quần! Tên khốn kiếp Nhạc Bất Quần có giỏi thì lại đây cùng ta quyết một trận tử chiến. Nếu còn lẩn lút thập thò thì là quân vô sỉ tiểu nhân thật đáng khinh bỉ.

Lão họ Hàn ở phái Tung Sơn lên tiếng:

- Các người hãy lên đỡ sư phụ xuống đi!

Lập tức hai tên đệ tử nhảy lên đài nói:

- Thừa sư phụ! Xin sư phụ xuống đài đi thôi!

Tả Lãnh Thiên lại hét lên:

- Nhạc Bất Quần! Mi không dám đấu nữa ư?

Một tên đệ tử giơ tay lên đỡ nói:

- Sư...

Nhưng gã vừa mở miệng, đột nhiên ánh hào quang lấp lánh! Thanh trường kiếm của Tả Lãnh Thiên đã bổ xuống chỗ dọc từ vai gã xuống tới sau lưng. Tiếp theo kiếm quang lại lóe lên! Tên đệ tử kia cũng bị chặt đứt ngang người ở nơi ngực. Thế kiếm nhanh quá khó mà nhìn rõ. Vừa loáng cái hai tên đệ tử phái Tung Sơn đã đứt thành bốn mảnh máu thịt tung tóe trên đài.

Quần hào đứng dưới đài đồng thanh bật lên tiếng la hoảng, tự nghĩ:

- Kiếm thuật Tả Lãnh Thiên ghê gớm đến thế mà Nhạc Bất Quần có thể chống chọi với hắn lâu như vậy thì thật là một nhân vật không phải tầm thường.

Nhạc Bất Quần thông thả bước ra giữa đài rút lấy thanh kiếm của mình lên rồi nói:

- Tả huynh! Tiểu đệ thấy Tả huynh đã thành người tàn phế nên phải ngỏ lời hơn thiệt. Chẳng lẽ đến giờ phút này mà Tả huynh vẫn còn muốn tranh giành chức chưởng môn của Ngũ nhạc phái với tiểu đệ ư?

Tả Lãnh Thiên từ từ đưa thanh trường kiếm lên nhằm đâm tới trước ngực lão. Quần hùng nhìn thấy rõ những giọt máu tươi từ mũi kiếm chảy xuống đất đều khiếp sợ tự hỏi:

- Chẳng hiểu Tả Lãnh Thiên có phóng kiếm tới không? Nếu hắn đâm tới liệu Nhạc Bất Quần có chống đỡ được chăng?

Tả Lãnh Thiên phóng kiếm nửa vờ rồi dừng lại khiến cho quần hùng chẳng hiểu ra sao bỗng thấy tay áo bên trái Tả Lãnh Thiên vẫn phẳng lặng như thường mà tay áo bên phải phồng lên như cánh bướm hứng gió liền biết ngay là hắn vận kinh lực toàn thân vào nơi cánh tay phải cầm kiếm. Nội lực kích động mạnh làm cho tay áo phồng lên. Do đó mọi người còn biết là nội lực hắn đã

đến mức phi thường. Ai cũng hiểu thế kiếm này phóng ra có sức mạnh muôn cân tựa hồ sấm sét.

Nhạc Bất Quần vẫn để thanh kiếm trước ngực, nắm chắc kiếm quyết thủ thế chờ đợi. Lưỡi kiếm của lão khê rung động lấp loáng những tia hàn quang. Coi bề ngoài thái độ của lão rất ung dung nhàn hạ, nhưng sắc mặt mỗi lúc một đổi thành màu tím sẫm. Hiển nhiên lão đã phát huy Tử hà thần công đến độ chót để chuẩn bị đối phó với thế kiếm càn khôn nhất trích của đối phương sắp sửa phóng tới.

Tả Lãnh Thiên đang chuẩn bị thi triển thế kiếm độc địa này, bỗng trong lòng hần nổi lên rất nhiều ý nghĩ.

Ý nghĩ đầu tiên là:

- Nếu chiêu kiếm này không trúng ngay vào ngực Nhạc Bất Quần để lão đỡ được hay tránh khỏi thì thật hỏng bét. Cặp mắt mình đã bị đâm mù đành để mặc sức lão làm mưa làm gió.

Rồi hần lại bụng bảo dạ:

- Ta đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết mới mưu đồ xong cuộc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Dè đâu việc hợp phái vừa xong, cái mộng bá nghiệp võ lâm lại tan thành mây khói. Mình lao tâm khổ trí để kẻ khác thành danh mà còn tự rước lấy cái bại nhục vào mình.

Hần nghĩ tới đây trong lòng buồn tủi, máu trời ngược lên không nhẫn nại được.

Ôc một tiếng! Miệng phun máu tươi ra như suối.

Nhạc Bất Quần đứng yên không dám nhúc nhích, vì lão sợ cử động bước chân sẽ để đối thủ biết rõ phương hướng mà phóng kiếm ra thì khó lòng đỡ được. Lão đành chịu để máu tươi phun vào đây đầu, mặt mũi nhuộm đỏ.

Tả Lãnh Thiên miệng phun máu không ngừng. Thanh trường kiếm của hắn cũng đầy máu nhỏ giọt xuống đất coi rất ghê sợ.

Đột nhiên Tả Lãnh Thiên rung tay một cái. Rắc một tiếng, thanh trường kiếm của hắn gãy thành hai đoạn. Một nửa rút xuống đất, còn một nửa trong tay hắn cũng quăng đi.

Tả Lãnh Thiên bỗng ngửa mặt lên trời bật tiếng cười ha hả. Tiếng cười của hắn chứa đầy nội lực làm vang động cả một vùng sơn cốc và vọng đi rất xa.

Tả Lãnh Thiên vừa cười vừa xoay mình trở gót xuống đài. Cử động của hắn vẫn nhanh như tên bắn. Mấy tên đệ tử thân tín phái Tung Sơn xô nhau chạy tới miệng lớn tiếng la:

- Sư phụ! Bây giờ chúng ta nhất tề ra tay bằm vằm bọn Hoa Sơn bất luận trên dưới nát ra như tương để trả mối hận này rồi sẽ tính.

Tả Lãnh Thiên đồng dạ tuyên bố:

- Bậc đại trượng phu phải giữ lời hứa. Đây là cuộc tỷ võ đoạt soái, ai nấy phải đem võ công của mình ra mà tranh thắng chứ không phải cuộc đánh loạn xạ ngẫu. Nay Nhạc tiên sinh đã thắng Tả mỗ thì lý đương nhiên mọi người đều phải thỉnh tiên sinh lên làm chương môn Ngũ nhạc phái không được sai lời.

Lúc hắn bị đâm mù hai mắt, lửa hận nung đốt can trường, không dần lòng được nên miệng đã thốt ra những lời thóa mạ. Nhưng chỉ một lúc hắn bình tĩnh lại liền khôi phục ngay được phong độ của một vị đại tôn sư võ học, khí phách của một tay anh hùng hảo hán.

Quần hào nhận thấy Tả Lãnh Thiên tiến được là tiến, thoái cũng bỏ liền, thái độ hào hùng, hành vi dứt khoát đều đem lòng kính phục, ai cũng nghĩ rằng:

- Nếu hắn không có bụng dạ hào hiệp thì quần đệ tử phái Tung Sơn, nhân số đã nhiều, số người trợ lực cũng không phải ít. Ngoài ra còn chiếm được ưu thế về địa lợi mà ủa kéo ra hỗn chiến một trận toi bời với phái Hoa Sơn thì dù Nhạc Bất Quần có võ công cao cường đến đâu cũng bị một phen thất điên bát đảo mà chưa rõ kết quả sẽ ra sao.

Những người trong Ngũ nhạc phái và quần hùng đến tham dự cuộc lễ này dĩ nhiên có nhiều kẻ xu viêm phụ nhiệt. Họ nghe Tả Lãnh Thiên nói vậy liền lớn tiếng reo hò:

- Nhạc tiên sinh là chương môn Ngũ nhạc phái! Chúc chương môn Ngũ nhạc phái phải do Nhạc tiên sinh nắm giữ.

Nhất là bọn đệ tử phái Hoa Sơn lại càng lớn tiếng hoan hô vang động cả một vùng. Nhạc Bất Quần đưa tay áo lên lau những vết máu trên mặt chạy ra trước đài chấp tay nói:

- Phen này tại hạ phải ra tử kiếm với Tả sư huynh thật tình chỉ muốn điểm tới là thôi, nhưng vì võ công Tả sư huynh rất đổi cao thâm lại đánh bay mất thanh trường kiếm của tại hạ. Trong lúc nguy cấp, tại hạ chỉ mong tự vệ lấy mình nên đã lỡ tay làm hư mất cặp mắt của Tả sư huynh. Trong lòng thật hối hận suốt đời.

Dưới đài liền có người lớn tiếng đỡ lời:

- Đao kiếm không mất thì những cuộc tử võ chẳng thể nào giữ cho khỏi chuyện tổn thương. Một người khác cũng theo hùa:

- Tiên sinh không chém giết tàn nhẫn đã tỏ ra là một bậc đại nhân đại nghĩa, chẳng có điều chi đáng trách.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tại hạ không dám.

Lão vẫn chấp tay đứng thần mặt ra có ý không muốn xuống đài.

Dưới đài lại có tiếng la:

- Còn ai muốn làm chương môn Ngũ nhạc phái thì lên đài mà trở tài đi!

Mấy trăm người đồng thanh lớn tiếng:

- Mời Nhạc tiên sinh giữ chức chương môn Ngũ nhạc phái.

- Ngoài Nhạc tiên sinh không còn ai xứng đáng hơn.

Nhạc Bất Quần chờ cho tiếng ồn ào lắng dịu rồi mới cất cao giọng tuyên bố:

- Các vị đã có lòng quá yêu mà cất nhắc cho, tại hạ đâu dám chối từ. Nhưng Ngũ nhạc phái nay mới thành lập nhiều việc cần phải làm ngay mà tại hạ lại ít tài kém sức, vậy xin giữ chức tổng lãnh.

Còn việc Hành Sơn xin Mạc Đại tiên sinh tiếp tục chủ trương cho. Công việc Hằng Sơn vẫn do Lệnh Hồ tiên đế trông coi. Hai vị đạo trưởng Ngọc Khánh Tử, Ngọc Âm Tử cùng nhau gánh vác công việc Thái Sơn. Tả sư huynh hư mất vậy công việc Tung Sơn sẽ tính sau.

Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn lướt về phía quần đệ tử phái Tung Sơn trầm ngâm một chút rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Theo thiên kiến của tại hạ thì xin mời Hàn Thiên Bằng sư huynh hiệp lực với Tả sư huynh để xử trí công việc thường vụ.

Lão họ Hàn từ hồi nào vẫn ra mặt bài xích Nhạc Bất Quần bây giờ nghe Nhạc tiên sinh nói vậy không khỏi ngạc nhiên áp úng:

- Cái đó! Cái đó...

Bọn đệ tử phái Tung Sơn cùng quần hùng cũng lộ vẻ bất ngờ, vì lẽ lão già họ Hàn này đã chỉ trích, điều cốt Nhạc Bất Quần bằng một thái độ rất vô lễ mà họ Nhạc không kể gì đến mối hiềm khích lúc trước chỉ định cho lão chủ trương mọi việc phái Tung Sơn.

Nguyên bọn đồ đệ phái Tung Sơn từ lúc thấy Tả Lãnh Thiên bị Nhạc Bất Quần đâm mù mắt, ôm mối hận vô biên. Nhiều người chỉ chờ cơ hội để gây sự nhưng bây giờ chúng thấy Nhạc Bất Quần lại vui vẻ chỉ định Hàn Thiên Bằng đứng ra phụ trách công việc bản phái liền cho là tiên sinh có dạ công tâm nên cũng dẹp bớt lòng hận thù.

Nhạc Bất Quần nói tiếp:

- Nếu hết thảy mọi người trong Ngũ nhạc phái chúng ta mà không một lòng một dạ thì việc hợp phái này chỉ là hữu danh vô thực. Tại hạ kỳ vọng ở nơi các vị đồng môn từ nay trở đi dẹp lòng đố kỵ, coi nhau như tình huynh đệ một nhà.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ là kẻ bất tài vô đức, tạm thời phụ trách chức chủ môn cho bốn phái, nhưng công việc cải cách, cùng những điều đáng làm hay không nhất định phải đưa ra bàn luận, trù tính cùng các vị sư huynh, sư đệ, chứ không dám chuyên quyền tự lực. Hiện giờ trời đã tối rồi mà các vị cũng đều mệt. Vậy xin mời các vị qua Tung Sơn bốn viện ăn uống nghỉ ngơi.

Quần hùng vỗ tay hoan hô rồi ủa nhau xuống núi.

Nhạc Bất Quần bước xuống đài liền gặp Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng tiến lại chào mừng.

Nguyên hai vị này trước vẫn lo ngại sau khi Tả Lãnh Thiên hợp nhất Ngũ phái rồi tất dã tâm càng lớn, sẽ mưu đồ thôn tính cả đến những phái Thiếu Lâm, Võ Đang, và gây tai họa khủng

khiếp cho võ lâm đồng đạo. Nay thấy Nhạc Bất Quần đứng ra lãnh chức chủ môn Ngũ Nhạc phái, ai nấy đều cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm tựa hồ cất được gánh nặng ngàn cân. Mọi người vẫn nghe danh Nhạc Bất Quần là một vị chính nhân quân tử, tính khí ôn hòa, nên những lời chào mừng chúc tụng đầy vẻ chân thật, cảm tình lai láng.

Phương Chứng đại sư khẽ nói:

- Nhạc tiên sinh! Theo nhận xét của bản tăng thì trong đám môn hạ phái Tung Sơn vẫn còn kẻ mang dạ oán thù lắm le gây điều bất lợi cho thí chủ đó. Người xưa thường nói: "Mình không nên hại người nhưng phải để ý đề phòng người hại mình". Hiện giờ thí chủ mình còn ở núi Tung Sơn, thân còn nơi hổ huyết, tướng thí chủ cần gia tâm phòng phạm.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Dạ! Đa tạ đại sư có dạ quan hoài, sẵn lòng chỉ điểm.

Phương Chứng đại sư lại nói:

- Núi Thiếu Thất gần trong gang tấc, rất tiện đường liên lạc.

Nhạc Bất Quần xá dài nói:

- Thành tâm thiện ý của đại sư, Nhạc mỗ xin ghi lòng tạc dạ.

Đoạn lão quay sang ngỏ lời cảm ơn Xung Hư đạo trưởng cùng bang chúa Cái Bang.

Sau lão bước tới trước mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Xung nhi! Thương tích của Xung nhi không có gì đáng ngại chứ?

Từ ngày Lệnh Hồ Xung bị trục xuất khỏi môn phái đến nay, đây là lần đầu tiên chàng thấy lão tỏ vẻ ôn hòa niềm nở kêu chàng bằng "Xung nhi", nhưng lòng chàng không lấy làm hoan hỉ như bấy lâu mong đợi, mà trái lại, chàng cảm thấy trong lòng xao xuyến và mối khiếp sợ vô hình ám ảnh. Chàng đáp bằng một giọng run run:

- Không!... Đệ tử không sao cả.

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Xung nhi hãy cùng ta về Hoa Sơn dưỡng bệnh, nhân tiện cùng sư nương hội diện. Như vậy có hay hơn không?

Giả tử Nhạc Bất Quần đưa đề nghị này trước đây mấy giờ thì dĩ nhiên Lệnh Hồ Xung hoan hỉ không biết đến thế nào mà nói! Nhưng hiện giờ lòng chàng lại ngẩn ngừ lo ngại, chỉ sợ phải lên núi Hoa Sơn.

Nhạc Bất Quần thấy chàng trầm ngâm không đáp liền hỏi lại:

- Xung nhi tính thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hằng Sơn đã có kim sang thánh dược cực kỳ công hiệu. Đệ tử... xin chờ sau khi lành mạnh thương thế sẽ lên hầu sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần không khỏi hồ nghi nhìn thẳng vào mắt chàng tựa hồ muốn soi suốt nỗi lòng chân thật của chàng ra sao.

Sau một lát, lão tiếp:

- Vậy cũng hay! Xung nhi hãy yên tâm điều dưỡng. Ta cầu chúc cho Xung nhi chóng dạng bình phục để trở về Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng rồi có ý dửng dưng dậy thi lễ.

Nhạc Bất Quần liền đưa tay ra đỡ cánh tay mặt của chàng, dịu dàng nói:

- Thôi! Xung nhi bất tất phải đa lễ.

Lệnh Hồ Xung co người lại, đồng thời sắc mặt lộ vẻ hoang mang.

Nhạc Bất Quần ra chiều giận dữ khẽ hừ một tiếng. Nhưng chỉ thoáng qua, lão đã trở lại thái độ niềm nở, rồi thở dài nói:

- Tiểu sư muội của Xung nhi vẫn chứng nào tật ấy, hạ thủ không biết đo lường nặng nhẹ. May ở chỗ không vào yếu huyệt.

Dứt lời lão từ từ cất bước. Cách đó chừng mấy chục thước đã có mấy trăm người đứng đón cùng bu quanh lấy lão cùng đi xuống núi.

Con người lên lãnh chức chương môn Ngũ nhạc phái dĩ nhiên danh vọng cùng thanh thế nổi bật lên sáng chói. Trong võ lâm thiếu chi người cầu cạnh, trên chốn giang hồ thiếu chi kẻ hoan hô tâng bốc.

Lệnh Hồ Xung nhìn theo bóng sau lưng của sư phụ chìm đắm trong ánh hoàng hôn cùng mọi người ào ạt xuống núi.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của một phụ nữ cất lên:

- Ngụy quân tử!

Tuy Lệnh Hồ Xung không nghe rõ mấy tiếng này của người nữ đệ tử nào ở phái Hằng Sơn đã thốt ra nhưng nó đánh trúng vào trái tim chàng. Ngoài ba chữ "Ngụy quân tử" tưởng không còn chữ nào diễn tả được ý niệm đặc biệt trong lòng chàng lúc này đối với một vị sư phụ mà xưa nay chàng vẫn đem lòng kính yêu tha thiết. Sở dĩ tâm trạng chàng đột nhiên biến đổi là vì cái mặt nạ của con người mà chàng vẫn ngưỡng mộ như thần thánh đột nhiên rớt xuống, để lộ chân tướng hung ác nham hiểm khôn lường.

Bức màn đêm buông xuống rất mau. Chiều trời mỗi lúc một tối sẫm lại. Quân hùng kéo xuống núi hết rồi. Trên Phong thiên đài chỉ còn môn hạ phái Hằng Sơn ngồi lại. Ngoài ra không có một người nào ở phái khác.

Nghi Hòa cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Chúng ta cũng xuống núi hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không cần chúng ta nghỉ ngay tại đây được chăng?

Sở dĩ chàng không muốn xuống núi là vì chàng thấy mình xa cách được Nhạc Bất Quần chừng nào hay chừng ấy. Nếu xuống Tung Sơn bản viện lại phải gặp lão.

Lệnh Hồ Xung vừa dứt lời thì quân nữ đệ tử đồng thanh hưởng ứng vì họ cũng muốn vậy. Hồi tưởng lại bữa trước ở thành Phúc Châu được tin sư phụ là Định Nhân sư thái mắc nạn, đến phái Hoa Sơn cầu cứu, nhưng Nhạc Bất Quần chẳng nghĩ tình đồng khí liên chi giữa Ngũ nhạc kiếm phái mà ra tay cứu phó. Lão đã cự tuyệt thẳng thừng chẳng nể nang gì. Do đó mà quân đệ tử phái Hằng Sơn chẳng lúc nào không nghĩ tới mối hận này.

Hiện giờ chương môn phái Hằng Sơn là Lệnh Hồ Xung lại bị Nhạc Linh San gây thành trọng thương thì thù xưa chưa trả, hận mới chồng lên ai mà không căm tức?

Hơn nữa Nhạc Bất Quần đoạt chức chương môn Ngũ nhạc phái bằng mưu mô xảo trá khiến mọi người càng không phục. Họ nghỉ lại trên đài cho khỏi chương tai gai mắt.

Nghi Thanh nói:

- Lệnh Hồ sư huynh không nên cử động nhiều, ở lại đây tĩnh dưỡng là phải. Nhưng còn vị đại ca này...

Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung bật cười nói ngay:

- Vị này không phải là đại ca đâu mà chính là Nhậm đại tiểu thư đó.

Doanh Doanh tay vẫn nâng đỡ Lệnh Hồ Xung bây giờ đột nhiên bị chàng nói huých toẹt lại lịch mình ra nàng không khỏi bẽn lẽn liền buông tay đứng phắt dậy, suýt nữa khiến cho chàng phải ngã ngửa.

May ở chỗ có Nghi Lâm đứng cạnh vội đưa tay ra đón lấy chàng, đồng thời la lên:

- Hãy coi chừng.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng mọi người đều đã hiểu mối tình luyến ái cực kỳ khăng khít giữa

Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung. Một đằng thì nàng muốn cứu chàng mà đến thẳng chùa Thiếu Lâm để xin thay mạng, một đằng chàng muốn giải cứu tai ách cho tình nhân đã thống lĩnh mấy ngàn hào khách giang hồ đến tấn công chùa Thiếu Lâm để giải vây. Những vụ này làm chấn động võ lâm bạn hữu giang hồ chẳng một ai không biết.

Bây giờ mọi người bỗng nhiên nghe nói một đại hán râu ria xồm xoàm đứng trước mặt là Nhâm đại tiểu thư dung nhan khuynh quốc thì ai mà chẳng ngạc nhiên. Nhiều người bật tiếng la kinh ngạc:

- Úi chà! Nếu vậy thì thật là kỳ!

Quần đệ tử phái Hằng Sơn xưa nay ít qua lại giang hồ nên chẳng ân oán gì với Triêu Dương thần giáo, hướng chỉ trong lòng mọi người vẫn mặc nhiên thừa nhận Nhâm đại tiểu thư sẽ là phu nhân của chủ môn phái mình nên câu chuyện đi đến chỗ thân mật một cách rất mau chóng. Mọi người liền lấy lương khô và nước uống mang theo bày ra ăn uống vui vẻ rồi yên lặng nghỉ ngơi ngay cạnh phong thiền đài.

Lệnh Hồ Xung vì bị trọng thương nên tinh thần và thể lực đều bị kiệt quệ, mỗi một nên chàng thêm thiếp ngủ ngay.

Vào khoảng nửa đêm bỗng có thanh âm của một phụ nữ cất lên hỏi:

- Ai đó?

Lệnh Hồ Xung tuy thương thế trầm trọng, song nội lực thâm hậu chàng tỉnh ngay và nghe rõ là thanh âm đệ tử bản phái đang đi tuần tiêu quát hỏi người lạ mặt.

Kế đó có tiếng người đáp:

- Tại hạ là đệ tử của Nhạc tiên sinh và cũng là đồng môn trong Ngũ nhạc phái đây mà!

Lệnh Hồ Xung cũng nhận ra được đó là thanh âm của Lâm Bình Chi.

Đệ tử phái Hằng Sơn lại hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắt, các hạ tới đây có việc gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tại hạ ước hẹn với người ta đêm nay gặp nhau trên Phong thiên đài, không ngờ các vị sư tử đều nghỉ tại đây. Vậy tiểu đệ xin tha lỗi.

Gã nói bằng một giọng rất lễ độ.

Giữa lúc ấy, thanh âm khàn khàn của một lão già từ phía tây đáp vọng lại:

- Gã tiểu tử họ Lâm kia! Phải chăng người đã đưa bọn đồng môn của Ngũ nhạc phái tới đây bố trí mai phục từ trước để hãm dọa lão đạo cùng ỷ vào số đông để thủ thắng?

Lệnh Hồ Xung nghe rõ đó chính là thanh âm của Tùng Phong quán chủ Dư Thương Hải, chủ môn phái Thanh Thành thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Lâm sư đệ vốn có mối đại thù với Dư quán chủ. Bữa nay hai bên hẹn hò tới đây chắc là để thanh toán món nợ máu ngày trước?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Lâm Bình Chi đáp:

- Ta không biết trước là các vị sư tử của ta ở phái Hằng Sơn hiện nghỉ tại đây. Vậy bây giờ người cùng ta đi kiếm nơi khác để khỏi làm mất giấc ngủ của người ta.

Dư Thương Hải cười ha hả nói:

- Chà chà! Đẳng nào thì người cũng quậy phá giấc ngủ người ta rồi còn giả tảng lên mặt lịch sự làm chi nữa? Thật là cha vợ thế nào chàng rể cũng rứa. Người có chuyện gì nói huých toẹt ra đi cho xong việc để mọi người được ngủ yên giấc khỏi phải băn khoăn.

Lâm Bình Chi cất giọng khinh khỉnh hỏi:

- Người muốn ngủ yên không? Cái đời của người đừng hòng có lúc nào được yên ổn nữa. Người huy động môn đồ phái Thanh Thành đến núi Tung Sơn này tất cả 24 tên kể cả người nữa. Ta đã hẹn cho bọn người phải đến hết đây để gặp nhau mà sao bây giờ lại chỉ có ba tên vác mặt tới?

Dư Thương Hải ngửa mặt lên trời cười ha hả một hồi rồi lớn tiếng:

- Người là cái thá gì mà yêu sách điều nọ điều kia? Vì ta nể mặt cha vợ người mới nhậm chức chương môn Ngũ nhạc phái nên tới đây để xem người nói chuyện gì? Nếu trong lòng người có hơi tức tối thì phun ra lẹ đi, bằng muốn đánh nhau thì lấy kiếm ra. Ta đang muốn coi môn Tịch tà kiếm phổ của họ Lâm nhà người đã cao thâm đến trình độ nào?

Lệnh Hồ Xung gắng gượng ngồi dậy. Tầm mắt chàng nhìn rõ Lâm Bình Chi đứng đối diện với Dư Thương Hải nhưng hai bên còn cách nhau chừng ba trượng.

Hồi 187

Lâm Bình Chi nhục đả Dư Thương Hải

Chàng nghĩ thâm trong bụng:

- Ngày trước ta ở trên núi Hành Sơn, lão lùn họ Dư kia nhân lúc ta bị thương toan phóng chưởng đánh chết. May ta được Lâm sư đệ ra tay trượng nghĩa cứu trợ mới bảo toàn được tính mạng và sống cho tới ngày nay. Lâm sư đệ từ khi gia nhập phái Hoa Sơn, dĩ nhiên võ công gã tiến bộ rất nhiều, nhưng so với Dư Thương Hải, một bậc tôn sư lão thành về võ học, tất gã còn thua kém xa. Đêm nay gã ước hẹn lão lùn tới đây trả hận, chẳng hiểu sư phụ cùng sư nương có biết mà đến sau giúp sức không? Nếu hai vị không tới thì ta đang bị trọng thương chẳng biết làm thế nào mà tiếp cứu gã được, bằng cứ ngồi ngoài tự thủ bàng quang cũng không đành dạ.

Chàng nghĩ tới đây không khỏi xao xuyến trong lòng. Bỗng nghe Dư Thương Hải cười khẩy nói tiếp:

- Nếu người quả là tay có bản lĩnh thì nên đơn thương độc mã lên núi Thanh Thành tìm ta mà báo thù tuyết hận, ta sẵn sàng đón tiếp. Còn người hẹn ta đến đây rồi lại bố trí mai phục sẵn một lũ ni cô ỷ vào số đông để đối phó với ta thì đó là chỗ dụng tâm hèn nhát. Thật là đáng cười! Thật là đáng thẹn!

Nghe những lời vu khống của Dư Thương Hải, người không chịu nổi đầu tiên là Nghi Hòa lên tiếng hỏi ngay:

- Gã tiểu tử họ Lâm có ân oán gì thì mặc đôi bên ăn thua nhau chứ có liên quan gì đến bọn Hằng Sơn chúng ta? Lão lùn kia! Sao lại ăn nói càn rỡ bảo bọn ta dính vào chuyện các người? Các người cứ tùy tiện mà tử đấu sống chết với nhau, chúng ta chỉ đứng ngoài coi mà thôi. Hay là lão sợ gã? Tự biết mình không địch nổi mà vơ cả phái Hằng Sơn chúng ta vào để mượn cơ thoái thác dặng đánh bài tấu mã.

Nghi Hòa không biết chuyện trước đây Lâm Bình Chi đã từng cứu mạng cho Lệnh Hồ Xung. Bây giờ cô lại thấy Nhạc Linh San làm cho chàng bị trọng thương nên trong lòng không khỏi tức giận và ghét lây cả Lâm Bình Chi nên mới nói vậy. Dư Thương

Hải vốn có tình thân mật hữu nghị với Tả Lãnh Thiên. Chuyến này họ Tả mưu đồ hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái và tranh đoạt chức chương môn, đã viết thư đến ba lần mời Dư Thương Hải tới núi Tung Sơn để dự lễ và cũng để phô trương thanh thế.

Khi Dư Thương Hải mới đến núi Tung Sơn, hấn chắc mắt ngôi chương môn Ngũ nhạc phái thế nào cũng lọt vào tay Tả Lãnh Thiên. Vì thế mà hấn tuy có thù hận với môn đồ phái Hoa Sơn cũng chẳng bận tâm cho lắm.

Dè dặt chức chương môn Ngũ nhạc phái lại bị Nhạc Bất Quần phỗng mắt, sự tiên liệu của họ Dư thế là chùng hững. Hấn tiu nghỉ muốn trở về Thanh Thành ngay, thì một chuyện bất ngờ xảy ra. Số là lúc Dư Thương Hải đang xuống núi bỗng thấy Lâm Bình Chi chạy đến bên hấn hẹn giờ tý đêm nay sẽ gặp nhau trên phong thiên đài.

Bản tâm Dư Thương Hải không muốn chịu lời ước hẹn với Lâm Bình Chi nhưng gã này dùng lời lẽ rất ngạo mạn mà thái độ lại cực kỳ bất lễ khiến hấn không tiện thoái thác để bị mất mặt.

Dư Thương Hải nhận lời ước hẹn với Lâm Bình Chi rồi tính thầm trong bụng:

- Phen này Nhạc Bất Quần được làm chương môn Ngũ nhạc phái, phái Hoa Sơn lừng lẫy tiếng tăm. Nhưng hiện giờ vây cánh chưa thành, lực lượng còn ít mà trong nội bộ chúng lại rạn nứt. Phe Kiếm tông vẫn còn dư đảng mưu đồ phản bạn thì ta cũng chẳng sợ gì. Có điều ta phải đề phòng bọn chúng dùng số đông để thủ thắng. Nếu chúng kéo nhiều người vây đánh ta thì thật là một điều đáng ngại.

Nghĩ tới đây hấn chàng gia tâm đề phòng, cố ý chậm lại một chút đến sau Lâm Bình Chi để dò xét tình hình.

Dư Thương Hải thấy Lâm Bình Chi đơn thân phó hội, trong lòng đã khắp khởi mừng thầm. Trước hấn định đem hết bọn đệ tử lên núi nhưng sau thấy tình thế không có gì đáng ngại liền chỉ đưa hai tên theo mình lên đài để khỏi bị đối phương khinh rẻ chê cười.

Còn đến hai chục tên đệ tử nữa, Dư Thương Hải để lại sườn núi coi chừng hễ thấy phái Hoa Sơn có người lên đài tiếp ứng Lâm Bình Chi là phải báo tin tức khẩn.

Lâm Bình Chi lên tới phong thiên đài thấy có đông người ngủ quanh đó đã lấy làm ngạc nhiên, sau Dư Thương Hải tới nơi càng kinh hãi hơn.

Hắn chau mày lắm lắm:

- Mình thật là hớ hênh! Chỉ dò xét gã có đưa thêm người lên núi không mà chẳng ngờ gã lại mai phục sẵn nhiều người ở đây trước rồi. Song ta đã mắc bẫy thì phải tìm kế thoát thân.

Dư Thương Hải biết kiếm thuật phái Hằng Sơn rất mực cao thâm chẳng kém gì phái Thanh Thành. May ở chỗ những tay cao thủ tuyệt đỉnh là Định Nhân, Định Dật và Định Tĩnh đều đã viên tịch, còn Lệnh Hồ Xung thì bị trọng thương chưa làm gì nổi.

Song Dư Thương Hải vốn là người lo xa hẳn nghĩ thâm:

- Tuy nhân tài của phái Hằng Sơn đã bị hao tổn rất nhiều và chưa có người kế tiếp nhưng bọn họ ở đây rất đông. Chỉ mấy chục ni cô kết thành những kiếm trận luân chuyển vây đánh cũng đủ làm cho ta hao tổn sức lực và là một điều đáng ngại nếu phải kéo dài cuộc chiến đấu.

Bây giờ hẳn thấy Nghi Hòa nói vậy mới biết bọn Hằng Sơn tự ý ngủ tại đây chứ không phải do sự bố trí của Lâm Bình Chi. Không những thế, theo lời Nghi Hòa thì rõ ràng phái Hằng Sơn tuyệt không thiên về bên nào hẳn mới yên tâm đáp:

- Các vị đã bảo không thiên vị ai thì cứ ở đó mà coi xem kiếm pháp của phái Thanh Thành và phái Hoa Sơn ai cao ai thấp.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Các vị đừng tưởng Nhạc Bất Quần đã thắng được Tả Lãnh Thiên ở phái Tung Sơn là kiếm pháp của lão nhất định phải cao thâm tuyệt đỉnh. Dù cho kiếm pháp phái Hoa Sơn có ở vào hạng nhất Ngũ nhạc kiếm phái đi chăng nữa thì võ lâm cũng còn nhiều cao thủ hơn đời. Kiếm pháp phái Hoa Sơn chưa chắc ăn thua vào đâu. Theo nhận xét của lão đạo thì kiếm pháp phái Hằng Sơn cũng đã cao thâm hơn rồi.

Dư Thương Hải nói mấy câu này cốt để gây ly gián giữa hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn nhưng mục đích chính yếu là bọn đệ tử Hằng Sơn đừng viện trợ Lâm Bình Chi thì hẳn mới nắm chắc được phần thắng.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn dĩ nhiên đã hiểu dụng ý về những lời nói của Dư Thương Hải. Nghi Hòa liền đáp:

- Hai bên muốn đánh nhau thì sao không đánh lẹ đi? Đêm hôm khuya khoắt còn lời đi tiếng lại, cãi nhau ỏm tỏi làm chi để cho người ta mất ngủ. Như vậy đâu phải là hạng người lịch sự biết điều?

Dư Thương Hải nghe Nghi Hòa ăn nói vô lễ thì trong lòng không khỏi tức giận bụng bảo dạ:

- Bữa nay lão đạo còn bận tâm đối phó với thằng lỏi họ Lâm chưa rảnh tay trừng trị bọn ni cô chúng bay được. Nhưng mai đây bọn môn hạ phái Hằng Sơn qua lại giang hồ vô phước mà lọt vào tay ta thì rồi chúng bay sẽ biết lão đạo không vừa. Nguyên Dư Thương Hải là con người tính khí nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi mà lại tự kiêu tự đại.

Khi hắn thấy những kẻ hậu bối trong võ lâm mà không tỏ lòng tôn kính khế nép, nói năng từ tốn liền sinh lòng bất mãn ngay. Nay Nghi Hòa nói với lão như người ngang hàng lại có vẻ hỗn xược nếu là lúc bình thường thì hắn đã nổi hung làm oai làm phước rồi vì hắn nhận thấy đối phó với Lâm Bình Chi là quan trọng hơn nên đành nín nhịn. Lâm Bình Chi bỗng tiến lại hai bước lên tiếng:

- Bớ Dư Thương Hải! Người chỉ vì dòm ngó kiếm phổ nhà ta mà sát hại song thân ta. Mấy chục mạng người trong Phước Oai tiêu cực cũng bị bọn môn đồ bất lương phái Thanh Thành nhà người ám hại một cách cực kỳ thảm khốc. Nay ta quyết lấy máu người để rửa mối thù chẳng đội trời chung.

Dư Thương Hải cũng tức giận gầm lên:

- Con trai ta chết về tay mi. Dù mi không đến kiếm ta thì ta cũng sẽ tìm mi để băm xác ra làm muôn mảnh mới hả được mối hận này. Mi tưởng chui đầu vào làm môn hạ phái Hoa Sơn để Nhạc Bất Quần che chở là thoát khỏi tay ta chăng? Nếu vậy thì mi ngu quá.

Bỗng một tiếng xoảng vang lên, Dư Thương Hải đã rút trường kiếm khỏi vỏ vung ra. Đêm nay chính là đêm rằm, vầng trăng vàng vạc giữa trời tỏa làn ánh sáng bạc lung linh xuống cả một vùng, soi tỏ người lùn cùng thanh kiếm dài. Ánh trăng và ánh kiếm hòa với nhau thành một làn sóng bạc rung rinh.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn mới coi điệu bộ rút kiếm của Dư Thương Hải đã biết hẳn không phải là một nhân vật tầm thường, đều nghĩ bụng:

- Lão lùn này thành danh đã lâu quá không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Lâm Bình Chi tiến thêm hai bước, chỉ còn cách Dư Thương Hải chừng hơn trượng. Gã vẫn chưa rút kiếm ra, ngẩng đầu ngo thẳng vào mặt đối phương. Cặp mắt gã đỏ cơ hồ tóe lửa.

Dư Thương Hải thấy Lâm Bình Chi sát khí đằng đằng mà chưa rút kiếm bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi con này xem ra cũng quật cường lớn mật chứ không phải tay vừa. Hiện giờ nếu ta vung kiếm ra chiêu "Bích uyên đằng giao" là có thể dọc đứt bụng dưới lên đến cổ họng thành một vết dài tới hai thước rưỡi. Nhưng gã là hạng hậu sinh tiểu bối ra tay trước đâu có phải là bậc đại trượng phu?

Hắn nghĩ vậy liền quát hỏi:

- Mi còn chờ gì mà không rút kiếm ra?

Hắn thủ thế chờ đợi sẵn sàng, hễ thấy Lâm Bình Chi đặt tay vào đốc kiếm là lập tức thi triển chiêu

"Bích uyên đằng giao" đâm vào bụng Lâm Bình Chi.

Hắn cho rằng dù bọn đệ tử phái Hằng Sơn có nhìn thấy rõ ràng thì cũng chỉ khen hẳn ra tay thần tốc phi thường chứ không thể bảo hắn đánh lén được.

Lệnh Hồ Xung vẫn chăm chú theo dõi cử động của hai người ở trên đài. Chàng ngó thấy tư thúc của Dư Thương Hải và mũi kiếm trong tay hắn không ngớt rung động liên la lên:

- Lâm sư đệ! Coi chừng hắn đâm vào bụng dưới sư đệ đó!

Lâm Bình Chi nét mặt vẫn lạnh lùng buông tiếng cười lạt rồi xông vào một cách đột ngột nhanh như tên bắn. Chớp mắt đã đến sát Dư Thương Hải cách nhau không đầy một thước. Mũi hai người cơ hồ đụng vào nhau.

Thế xông lên của gã cực kỳ quái dị khiến người ta không thể hình dung mà cử động thần tốc không ai tưởng tượng được.

Cái đà xông vào bất thành linh lại nhanh như cắt của Lâm Bình Chi khiến cho mũi kiếm của họ Dư trệch ra phía sau gã. Dư

Thương Hải cũng không sao xoay mũi kiếm về kịp để đâm thọc vào bụng đối phương.

Nhưng Lâm Bình Chi tay trái đã chụp được vai bên phải Dư Thương Hải còn tay phải gã ấn vào trước ngực đối phương.

Dư Thương Hải bỗng cảm thấy huyết Kiên Tĩnh bị tê chôn làm cho cánh tay mặt không còn phát huy được chút lực lượng nào nữa. Thanh kiếm trong tay hắn nắm không vững cơ hồ rớt xuống. Lâm Bình Chi vừa ra một chiêu đã đắc thắng, kiếm chế ngay được cường địch. Thủ pháp gã vừa mau lẹ có lẽ còn hay hơn Nhạc Bất Quần khi lão dùng chiêu này để đả bại Tả Lãnh Thiền. Nhưng chiêu thức và đường lối thì giống hệt.

Lệnh Hồ Xung quay lại nhìn Doanh Doanh thì giữa lúc đó nàng cũng qua ngang ngõ chàng. Bốn mắt cùng nhìn nhau và hai miệng cùng hô:

- Đông Phương Bất Bại!

Hiển nhiên chiêu thức Lâm Bình Chi vừa sử dụng để kiếm chế Dư Thương Hải đúng là một chiêu xuất thân ở thủ pháp Đông Phương Bất Bại đã thi triển bữa trước trên Hắc Mộc Nhai.

Lâm Bình Chi nắm được Dư Thương Hải rồi, dưới ánh trăng tỏ gã nhìn thấy rõ trong khoé mắt đối phương lộ vẻ kinh hãi vô cùng thì gã rất lấy làm khoái tự nhủ:

- Nếu ta dùng chưởng lực phóng chưởng đánh chết hắn ngay thì chẳng hóa ra là may phước cho hắn lắm ư?

Giữa lúc ấy có tiếng Nhạc Linh San từ phía xa vọng tới:

- Bình đệ! Bình đệ! Gia gia bảo bữa nay hãy tạm tha cho lão...

Nàng vừa bò vừa chạy lên đài thì thấy Lâm Bình Chi đứng trước mặt Dư Thương Hải, không khỏi ngẩn người ra.

Nhưng chỉ thoáng cái nàng đã nhận rõ trạng phu mình chế ngự được đối thủ và đồng thời điểm huyết lão. Nàng thở phào một cái nhẹ nhõm rồi nói:

- Gia gia bảo: Bữa nay Dư quán chủ là tân khách, chúng ta không nên làm khó dễ với lão.

Lâm Bình Chi kiếm chế được đối thủ rồi muốn hành hạ hắn cho hả lòng căm phẫn bấy nay, gã nghe Nhạc Linh San nói vậy chỉ

hừ một tiếng chứ không trả lời. Gã vận thêm nội lực vào cánh tay trái nắm chặt lấy huyết Kiên Tĩnh của Dư Thương Hải khiến hấn đau nhói lên một cái.

Dư Thương Hải lẩm bẩm:

- Nội lực thằng cha này chẳng có chi đáng kể, khốn nỗi mình bị gã điểm vào yếu huyết không làm gì được. Thực ra nội lực gã còn kém mình xa dù cho gã luyện thêm tới 10 năm nữa cũng chẳng phải là đối thủ của ta. Chỉ vì ta khinh địch sơ ý một chút để gã dùng quái chiêu kiếm chế được ta. Thế là oai danh một đời của ta đã bị trôi theo dòng nước. Ta còn lo thằng lỏi này quyết tâm báo thù cho song thân gã mà hạ sát ta chứ không chịu nghe lời sư phụ.

Dư Thương Hải nghĩ tới đây vừa buồn vừa giận. Trong lòng hấn còn hồi hận vô cùng.

Bỗng nghe Nhạc Linh San lại lên tiếng:

- Gia gia bảo bữa nay hãy tha chết cho lão. Còn việc trả thù thì muốn ra tay lúc nào cũng được, hấn có bay lên trời mất đầu mà ngại?

Lâm Bình Chi đột nhiên vung tay trái lên tát vào mặt Dư Thương Hải hai cái "bốp bốp".

Dư Thương Hải tuy cảm hận không bút nào tả xiết nhưng lồng ngực hấn bị tay mặt Lâm Bình Chi đè mạnh lên. Dù nội lực gã không có gì đáng kể, song nếu gã nhả kinh lực xô mạnh vào cũng có thể làm chấn động cho hư tâm mạch.

Dư Thương Hải bụng bảo dạ:

- Giả tửy gã phóng chưởng lực làm cho ta chết đi thì cũng yên được một bề, nhưng chỉ e nội lực gã mới vào hạng thứ tư, thứ năm làm cho ta thành sống dở chết dở thì lại là một sự đau khổ vô cùng! Hấn tính toán thầm trong bụng như vậy là cân nhắc mọi điều lợi hại rồi đành chịu im tiếng không nói gì và cũng không cử động.

Lâm Bình Chi đánh Dư Thương Hải hai cái tát, gã bật lên một tràng cười rộ, ra chiều đắc ý rồi nhảy lùi lại phía sau đứng cách xa chừng ba trượng. Gã ngoảnh đầu trông thẳng vào mặt Dư Thương Hải nhưng không nói gì.

Dư Thương Hải vung kiếm lên toan tiến lại tái chiến, song hấn lại tự nhủ:

- Địa vị ta là một bậc đại tôn sư võ học. Một chiêu vừa rồi ta đã bị thất bại trước bao nhiêu cặp mắt. Nếu bây giờ ta còn xông vào đánh ẩu thì đó là thói điên khùng của kẻ tiểu nhân. Hành động vô ý thức này đem so với việc tử võ mà thất bại thì còn sỉ nhục hơn gấp trăm lần. Thôi ta đành nhẫn nhục để sau này sẽ tính.

Hắn nghĩ vậy rồi dừng chân đứng lại không tiến ra nữa.

Bỗng thấy Lâm Bình Chi dứt tràng cười liền trở gót đi ngay. Gã không hỏi han đến Nhạc Linh San một câu nào.

Nhạc Linh San ra chiều tức giận, giậm chân mạnh một cái. Mắt nàng chợt ngó thấy Lệnh Hồ Xung ngồi bên Phong đài, nàng liền cất bước đi tới trước mặt chàng ngáp ngừng hỏi:

- Đại sư ca! Thương thế đại sư ca có nặng lắm không?

Lệnh Hồ Xung cứ mỗi lần chạm mặt Nhạc Linh San là trái tim chàng lại đập nhộn lên. Chàng lắp bắp:

- Tiểu huynh... tiểu huynh... tiểu huynh...

Nghi Hòa vẫn còn căm tức, nói móc:

- Người cứ yên tâm! Lệnh Hồ đại ca không chết được đâu mà ngại.

Nhạc Linh San lờ đi như không nghe thấy. Cặp mắt đắm chiêu nhìn thẳng vào Lệnh Hồ Xung, nàng khẽ phân trần:

- Thanh kiếm của tiểu muội bị tuột tay văng lên... chứ không phải tiểu muội có ý làm cho đại sư ca phải bị trọng thương.

Lệnh Hồ Xung lắp bắp đáp ngay:

- Phải rồi! Tiểu huynh cũng biết thế... Tiểu huynh cũng biết thế... Tiểu huynh cũng biết thế...

Chàng muốn là người bình tĩnh ung dung, tính tình khoáng đạt, nhưng h đối diện với tiểu sư muội là lại trở nên ngây ngô ngớ ngẩn, ăn nói lúng túng. Chàng nói luôn ba câu "Tiểu huynh cũng biết thế chẳng ra nghĩa lý gì hết."

Nhạc Linh San lại nói:

- Đại sư ca bị trọng thương, tiểu muội hối hận vô cùng! Mong rằng đại sư ca đừng đem lòng oán hận.

Lệnh Hồ Xung ấp úng đáp:

- Không...! Không...! Tiểu huynh có trách gì sư muội đâu?

Nhạc Linh San mặt buồn rười rượi cúi đầu thở dài, hạ thấp giọng nói:

- Thôi! Tiểu muội xin cáo từ.

Lệnh Hồ Xung ngó ngẩn hỏi:

- Sư muội!... Sư muội đi đấy ư?...

Mặt chàng lộ vẻ buồn thiu và thất vọng.

Nhạc Linh San cầm đầu lưỡi thúi bước đi. Trước khi bước xuống đài, nàng đứng dừng quay đầu lại nói:

- Đại sư ca! Gia gia tiểu muội nói về việc hai vị sư tỷ ở Hằng Sơn phái tới Hoa Sơn bữa trước, vì sự hiểu lầm mà thành ra thất lễ, thật có điều không phải. Chuyến này trở về Hoa Sơn, gia gia sẽ có lời xin lỗi và đưa hai vị đó xuống núi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Chàng trông theo bóng sau lưng Nhạc Linh San xuống núi cho tới khi mất hút vào dãy cây tùng rồi lẩm bẩm:

- Hồi ta ở trên núi sám hối. Hàng ngày nàng đưa cơm nước lên cho ta. Lúc ra về, lần nào cũng ra chiều quyến luyến không rời tay. Nàng thường kiếm chuyện khác để kéo dài thời gian. Từ khi nàng có tình với Lâm Bình Chi mới thay lòng đổi dạ với ta có vẻ khác trước.

Chàng còn đang nghĩ vớ vẩn hồi chuyện cũ bỗng nghe Nghi Hòa cười lạt nói:

- Cô này đã chẳng tốt đẹp gì cho lắm lại hay thay dạ đổi lòng, đối với người chẳng có chân tình chi hết. Đem cô ta so với Nhậm tiểu thư thật chẳng đáng làm một tên tiểu tỳ hầu cận.

Lệnh Hồ Xung nghe nói không khỏi giật mình. Chàng chợt nhớ ra là Doanh Doanh vẫn ở bên cạnh mà chàng đối diện với tiểu sư muội như kẻ thần thờ mất hồn thì sao tránh được cặp mắt soi mói của nàng?

Mặt chàng bỗng dưng nóng bừng, nhưng khi ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Doanh Doanh đang tựa vào một góc phong thiên đài. Đường như nàng đang nhắm mắt dưỡng thần.

Chàng tự nhủ:

- Ta chỉ mong nàng ngủ thật thì hay biết mấy! Nhưng nàng là người rất minh mẫn, có lý đầu trong lúc này nàng ngồi đó mà ngủ được?

Chàng nghĩ vậy chẳng qua mình tự dối mình mà thôi. Chàng bèn lên muốn tìm lời chữa thẹn mà không biết nói sao.

Trước mặt Nhạc Linh San thì Lệnh Hồ Xung ngớ ngẩn thần thờ nhưng đối với Doanh Doanh chàng lập tức trở lại sáng suốt. Chàng thấy lúc này không nên nói gì. Biện pháp hay nhất là không lên tiếng. Hay hơn nữa là chuyển tâm tư nàng sang chuyện khác, không để nàng nghĩ tới chuyện vừa rồi.

Chàng liền từ từ nằm xuống rồi khẽ rên lên một tiếng tỏ ra mình đụng phải vết thương ở trên lưng làm đau nhói lên.

Quả nhiên Doanh Doanh rất đổi quan tâm, nàng khẽ cất tiếng hỏi:

- Đụng phải vết thương ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không can gì.

Rồi chàng thò tay nắm lấy tay Doanh Doanh.

Doanh Doanh muốn giựt ra nhưng Lệnh Hồ Xung nắm chặt quá, nàng sợ giựt mạnh làm động đến vết thương chàng đành để yên cho chàng nắm giữ.

Lệnh Hồ Xung mất máu rất nhiều thành mệt quá. Sau một lúc chàng thêm thiếp ngủ đi.

Sáng hôm sau khi Lệnh Hồ Xung thức giấc thì ánh dương quang đã đỏ ối một vùng núi non. Mọi người e làm kinh động chàng nên không một ai dám lên tiếng.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng ngồi dậy thấy mình vẫn chặt tay Doanh Doanh liền đưa mắt nhìn nàng tằm tằm cười.

Doanh Doanh mặt đỏ bừng rút tay về.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta về núi Hằng Sơn quách.

Lúc này Điền Bá Quang đã chặt cây buộc lại thành cái cang gã liền cùng Bất Giới hòa thượng đặt Lệnh Hồ Xung vào cang rồi khiêng xuống núi.

Khi đoàn người đi qua Tung Sơn bản viện thì thấy Nhạc Bất Quần đã đứng ngoài cửa. Lão niêm nở tươi cười với mọi người nhưng lúc này không thấy Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San đứng cạnh.

Lệnh Hồ Xung lên tiếng:

- Thưa sư phụ! Đệ tử không thể khấu đầu cáo biệt lão nhân gia được. Xin lão nhân gia lượng thứ cho.

Nhạc Bất Quần vội đáp:

- Xung nhi bất tất phải hành lễ, bao giờ Xung nhi thương thế bình phục chúng ta sẽ nói chuyện nhiều. Nay ta làm chương môn Ngũ nhạc phái mà không có người nào đắc lực khuông phò. Ta rất trông cậy vào nơi Xung nhi.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng nở một nụ cười để đáp lại. Bất Giới hòa thượng cùng Điền Bá Quang khiêng chàng chạy như bay. Chỉ trong khoảnh khắc đã đi được một quãng xa.

Trên đường sơn đạo gặp rất đông quần hào đến Tung Sơn tụ hội đang xuống núi. Bọn môn đồ phái Hằng Sơn xuống tới chân núi Tung Sơn liền thuê mấy cỗ xe lừa để bọn Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh ngồi.

Trời xế chiều, đoàn người đi đến một trấn nhỏ. Tại trấn này chỉ thấy có một quán trà nhỏ bé bằng tre dựng lên mà khách ngồi đông đặc cả. Bọn này toàn đệ tử phái Thanh Thành. Cả Dư Thương Hải cũng có ở trong đó.

Dư Thương Hải thấy đoàn đệ tử phái Hằng Sơn tới nơi thì đột nhiên sắc mặt biết đổi ngồi quay ra chỗ khác giả vờ không nhìn thấy.

Trấn ấp nhỏ bé này không còn quán trà quán cơm nào khác. Người phái Hằng Sơn đành ngồi xuống bậc đá ở dưới thềm phía đối diện để nghỉ chân.

Trịnh Ngạc cùng Tần Quyên vào trong quán nấu nước trà nóng để Lệnh Hồ Xung uống.

Bình trà chưa đun sôi, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Trên đường lớn cát bụi tung bay. Hai người kỵ mã lao tới rất mau đến trước quán thì dừng lại.

Người ngồi trên ngựa là một nam một nữ. Chính là Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San.

Lâm Bình Chi hô lớn:

- Dư Thương Hải! Lão đã biết là ta không chịu bỏ qua mà sao chưa trốn cho lẹ, còn ngồi lại đây?

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe lừa nghe rõ tiếng Lâm Bình Chi liền hỏi:

- Có phải Lâm sư đệ rượt tới không?

Doanh Doanh vội vén rèm xe lên để chàng nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài.

Dư Thương Hải đang ngồi trên tấm ghế dài bằng ván gỗ bưng chung trà lên mà nhấp từng hớp. Hắn

ra điều không thềm ngó tới. Uống cạn chung trà rồi, hắn đặt chung xuống lạnh lùng đáp:

- Ta đang chờ mi dẫn xác đến đây chịu chết.

Lâm Bình Chi nói:

- Hay lắm!

Đồng thời gã rút thanh trường kiếm và xuống ngựa một cách đột ngột. Gã xoay tay phóng kiếm đâm tới rồi lập tức nhảy lên ngựa. Gã quát lên một tiếng và cùng Nhạc Linh San hai ngựa song song chạy đi.

Một tên đệ tử phái Thanh Thành đứng ở bên đường ngực phun máu tươi từ từ té xuống. Chiêu kiếm của Lâm Bình Chi nhằm bộ vị một cách kỳ tuyệt khiến người ta khó mà tưởng tượng. Gã tuốt kiếm, xuống ngựa hiển nhiên để tấn công Dư Thương Hải.

Dư Thương Hải vẫn có ý coi thường nội công cùng kiếm pháp của gã. Hắn thấy gã tuốt kiếm tấn công thì trong lòng khắp khởi mừng thầm vì chỉ mong có vậy. Hắn chắc mẩm cùng Lâm Bình Chi đấu kiếm lần này có thể hạ sát gã để rửa cái nhục cực kỳ cay đắng bị thất bại một cách bất ngờ ở phong thiền đài đêm trước. Hắn còn tính sẵn mai đây có gặp Nhạc Bất Quần đến kiếm hắn để chất vấn hay để trả oán thì đó còn là việc về sau.

Ngờ đâu chiêu kiếm của Lâm Bình Chi mới phóng ra nửa vò đã chuyển hướng đâm chết một tên đệ tử phái Thanh Thành rồi lập tức phi ngựa đi ngay.

Dư Thương Hải vừa kinh ngạc vừa tức giận nhảy vọt ra truy kích nhưng hai người bên đối phương cười tuấn mã chạy nhanh như bay không đuổi kịp.

Lâm Bình Chi biến hóa chiêu kiếm vừa rồi khiến cho Lệnh Hồ Xung cũng phải lè lưỡi nghĩ bụng:

- Giả tử chiêu kiếm này mà đâm vào ta mà ta tay không binh khí cũng chẳng thể nào chống đỡ được và tất bị gã đâm chết.

Chàng tự lượng kiếm thuật của Lâm Bình Chi còn kém mình xa nhưng đối với chiêu kiếm vừa rồi thì chính chàng cũng chẳng có phương pháp nào chiết giải được.

Hồi 188

Lâm Bình Chi tái chiến Dư Thương Hải

Dư Thương Hải trở tay về phía cát bụi tung bay đường sau ngựa Lâm Bình Chi. Đồng thời hấn vừa dậm chân vừa lớn tiếng thóa mạ. Nhưng Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San đã đi xa rồi thì còn nghe thấy tiếng chửi rủa của hấn thế nào được.

Dư Thương Hải lửa giận bùng bùng không nơi phát tiết, hấn quay lại mắng bọn nữ đệ tử phái

Hằng Sơn:

- Tụi ni cô thôi tha chúng bay biết rõ gã họ Lâm sắp tới đây nên đến trước để mở đường cho gã.

Giỏi lắm! Thằng tiểu súc sinh họ Lâm chạy trốn rồi. Tụi bay có lớn mật thì lại cùng ta quyết một trận tử chiến.

Trong bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn, Nghi Hòa tính tình cực kỳ nóng nảy, nghe hấn thóa mạ không nhịn được liền rút thanh trường kiếm ra nói:

- Đánh nhau thì đánh! Chẳng lẽ bọn ta lại sợ lão ư?

Kể về nhân số thì môn hạ phái Hằng Sơn hiện diện tại đây đông gấp mấy lần phái Thanh Thành ngoài ra lại có Bất Giới hòa thượng, Đào Cốc lục tiên, Điền Bá Quang là những tay cao thủ nổi danh, nếu xảy cuộc chiến đấu thì phái Thanh Thành quyết không địch nổi vì lực lượng mạnh yếu giữa hai bên đã quá rõ rệt.

Chẳng phải Dư Thương Hải không biết thế, nhưng lúc nóng giận như người điên nên tuy hấn trước nay vốn là người mưu mô già dặn, trù tính sâu sa nhưng hiện giờ không nén nổi giận mới buông lời thách đố một cách vô ý thức như vậy.

Lệnh Hồ Xung lên tiếng can ngăn:

- Nghi Hòa sư tỷ! Sư tỷ bất tất đối lời với lão làm chi.

Doanh Doanh ngấm ngấm vận nội công dùng phép truyền âm khê bảo Đào Cốc lục tiên mấy câu.

Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên và Đào Diệp Tiên bốn người đột nhiên vọt mình đi như bay ào ào tới chỗ nhà rạp có bốn con ngựa. Con ngựa này chính là của Dư Thương Hải. Bỗng nghe tiếng ngựa thét lên rùng rợn. Đào Cốc tứ tiên đã chia nhau mỗi người nắm lấy một vó ngựa xé mạnh một cái.

Một tiếng roac kinh khủng vang lên. Con ngựa kia đã bị xé xác thành bốn mảnh. Ruột gan cùng máu tươi bắn ra tung tóe.

Con ngựa này thân hình cao lớn mà cũng bị Đào Cốc tứ tiên tay không xé xác đủ tỏ tỷ lực của họ mãnh liệt hiếm có.

Quần đệ tử phái Thanh Thành chẳng ai là không kinh hãi thất sắc. Cả bọn môn đồ phái Hằng Sơn cũng bị một phen bỏ vía, trống ngực đánh hơn trống làng.

Doanh Doanh lên tiếng:

- Dư lão đạo! Giữa họ Lâm và lão có cừ hận với nhau thì mặc lão với gã. bọn ta chẳng viện trợ bên nào mà chỉ tự thủ bàng quang. Lão đừng có kéo bọn ta dính vào đó. Bằng lão muốn đánh nhau thì ta nói thật cho lão hay là bọn lão chẳng thể nào địch nổi. Tội gì mà nhọc sức vô ích?

Dư Thương Hải vội giận mất khôn. Sau khi lão buông lời thóa mạ quần đệ tử phái Hằng Sơn cũng biết là mình dại. Trong lòng lão cực kỳ xao xuyến khiếp sợ nên nghe Doanh Doanh nói vậy liền tra kiếm vào vỏ đánh cách một tiếng rồi dịu giọng:

- Chúng ta đã không liên quan gì với nhau thì ai đi đường nấy. Xin các vị lên đường trước đi.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta đi cùng với bọn lão.

Dư Thương Hải chau mày hỏi:

- Tại sao vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Chẳng dấu gì lão kiếm pháp của nhà họ Lâm thần tốc quá chừng chúng ta muốn coi cho rõ.

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần. Câu nói của Doanh Doanh đánh trúng vào tâm sự chàng. Kiếm thuật của Lâm Bình Chi thật là kỳ ảo khôn lường cả Độc Cô cửu kiếm cũng không tài nào phá giải được cần phải coi cho biết rõ.

Dư Thương Hải hỏi:

- Người muốn coi kiếm pháp của thằng lỏi kia thì có liên quan gì đến ta?

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng hắn biết ngay mình lỡ lời. Vì hắn hiểu rõ giữa Lâm Bình Chi với hắn có

mối thù sâu tựa biển thì chẳng khi nào gã chỉ giết một tên đệ tử phái Thanh Thành rồi chịu dừng tay, nhất định gã còn tìm hắn để trả thù. Vậy bọn Hằng Sơn muốn đợi lại để coi Lâm Bình Chi sử kiếm ra sao tàn sát người phái Thanh Thành thế nào là chuyện thường.

Đã là người học võ thì dĩ nhiên khi thấy một môn võ công có chỗ kỳ diệu đặc biệt là phải coi cho đến nơi mới đành tâm. Bọn đệ phái Hằng Sơn toàn là người sử kiếm đương nhiên chẳng chịu bỏ

qua cơ hội tốt này. Có điều bọn họ nhận định toàn thể nhân vật phái Thanh Thành đã trở nên một đàn cừu đang chờ đợi lưỡi đao đồ tể để coi xem chặt mổ thế nào thì thật là khinh người thái quá, tưởng không còn cái nhục nào bằng.

Dư Thương Hải trong lòng căm hận không bút nào tả xiết hắn toan lên tiếng thóa mạ cho bõ tức.

Nhưng lời nói mới ra đến cửa miệng hắn cố gắng nhẫn nại chỉ kịp mũi một tiếng rồi bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi họ Lâm bất quá sử dụng quái chiêu đột ngột đánh lén một cách hèn hạ, cả hai lần ta không kịp trở tay chứ có chân bản lĩnh đáng kể gì đâu? Chà! Chúng bay đã nhận định như vậy thì rồi lão đạo khiến tụi bay mở mắt mà coi cho rõ kiếm pháp của đạo gia. Ta sẽ băm thằng tiểu súc sinh nát ra như tương.

Hắn nghĩ vậy rồi trở gót về quán ngồi.

Dư Thương Hải cầm hồ trà để rót nước vào chung, bỗng tiếng lách cách vang lên không ngớt vì tay mặt lão run bần bật, nắp bình tra rung động bật lên thành tiếng.

Vừa rồi Lâm Bình Chi rút kiếm ra khoa trước mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường cứ đứng đĩnh bụng chung trà lên nhấp coi đại địch trước mặt không vào đâu. Thế mà lúc này lòng tự hỏi lòng:

- Tại sao tay ta lại phát run? Tại sao tay ta lại phát run?

Dư Thương Hải cố gắng vận khí cho bình tĩnh lại mà nắp hồ trà vẫn rung động bật lên tiếng lách cách không ngớt.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành lại cho là trong lòng sư phụ cảm tức quá không dần lòng được nên tay phát run.

Thực tình mà nói thì trong thâm tâm Dư Thương Hải lúc này cũng biết là mình sợ hãi đến cùng cực hẳn tự nghĩ:

- Giả tử nhất kiếm này của Lâm Bình Chi mà đâm vào mình thì chẳng thể nào chống đỡ được. Lúc này Doanh Doanh đã cởi bỏ quần áo hán tử, mặc nữ trang vào. Nàng ở trong đám nữ đệ tử phái Hằng Sơn chẳng ai nhìn ra có chỗ nào đặc biệt.

Doanh Doanh thường ngồi một mình trong cỗ xe lừa, xe nàng ngồi ở cách khá xa xe của Lệnh Hồ Xung.

Tuy mối tình duyên ái giữa Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung thiên hạ đều biết rõ song nàng vẫn không sao giải trừ được nỗi thẹn thò. Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn thay bằng buộc thuốc cho Lệnh Hồ Xung nàng cũng không để mắt ngó tới. Bọn Trịnh Ngạc, Tần Quyên là những cô nhỏ tuổi nhất biết rõ tâm ý của Doanh Doanh nên không ngớt báo cáo với nàng về tình trạng thương thế của Lệnh Hồ Xung.

Doanh Doanh mỗi khi nghe tin chàng chỉ khẽ gật đầu chứ không nói gì, nàng cũng không lộ vẻ quan tâm ra ngoài mặt. Doanh Doanh thấy Dư Thương Hải vào quán ngồi uống trà nàng cũng trở về ngồi trong cỗ xe lừa của mình. Dư Thương Hải nhấp cạn chung trà rồi vẫn chưa trấn tĩnh tâm thần. Hắn ra lệnh cho mấy tên đệ tử đem gã bị Lâm Bình Chi vừa đâm chết ra mai táng ở một khu hoang lương ngoài trấn áp. Còn số đệ tử nữa cũng vào rạp nghỉ ngơi.

Dân cư trong trấn này đứng xa xa ngó thấy có đám đánh nhau chết người thì sợ bỏ vĩa vào nhà đóng cửa lại. Chẳng một ai dám ra dòm ngó nữa. Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe suy nghĩ về kiếm pháp của Lâm Bình Chi. Chàng nhận thấy chính kiếm chiêu cũng chẳng có gì đặc biệt mà chỉ kỳ dị ở chỗ gã ra tay quá mau lẹ quá đột ngột lại tuyệt không có dấu hiệu gì báo trước, bất giác chàng lẩm bầm:

- Chiêu kiếm này của Lâm sư đệ tấn công bất luận là ai mặc dầu đối phương là tay cao thủ tuyệt đỉnh ta e rằng cũng khó lòng đỡ gạt được.

Bữa trước trên Hắc Mộc Nhai bọn chàng vây đánh Đông Phương Bất Bại. Trong tay hắn chỉ cầm một mũi kim thêu mà bốn tay cao thủ cũng chẳng có cách nào chống đỡ được.

Bây giờ chàng nghĩ kỹ lại thì cái đó không phải là tại nội công Đông Phương Bất Bại cao thâm đến chỗ kỳ tuyệt cũng không phải chiêu số của hắn cực kỳ ảo diệu mà chỉ vì hắn hành động nhanh như điện chớp. Những thế công thủ tiến thoái của hắn đều ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Chàng đem so sánh thủ pháp của Lâm Bình Chi kiếm chế Dư Thương Hải ở cạnh Phong thiên đài vừa qua và chiêu kiếm của gã đâm một tên đệ tử phái Thanh Thành mới đây thì nhận thấy đường lối võ công giống hệt đường lối của Đông Phương Bất Bại. Chàng nghĩ lại chiêu thức mà Nhạc Bất Quần đã đâm đui cặp mắt Tả Lãnh Thiền thì hiển nhiên cũng một đường lối ấy.

Rồi chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là Tịch tà kiếm phổ chăng?

Nghĩ tới đây Lệnh Hồ Xung bất giác khẽ la lên:

- Tịch Tà! Tịch Tà! Sao lại kêu bằng Tịch tà? Chính công phu này có vẻ rất bàng môn tả đạo thì còn Tịch tà thế nào được?

Đoạn chàng tự nhủ:

- Muốn đối phó với môn kiếm pháp đó thì trên đời hiện nay e rằng chỉ có một mình Phong thái sư thúc tổ làm được mà thôi. Vậy sau khi ta khỏi thương thế phải lên núi Hoa Sơn để thỉnh giáo và yêu cầu lão nhân gia chỉ điểm cho cách phá giải mới được.

Rồi chàng lại lẩm bẩm:

- Võ công của Đông Phương Bất Bại luyện theo trong Quỷ hoa bảo điển mà ra còn võ công của

Nhạc sư phụ và Lâm sư đệ lại là Tịch tà kiếm pháp. Phải rồi! Bữa trước Phương Chứng đại sư bàn về sự tích hai môn công phu này đã nói là nó cùng một nguồn gốc mà ra. Nhưng... nhưng...

Lòng chàng sực nhớ tới điều gì, bất giác chàng ngồi nhồm dậy. Cử động của chàng làm chấn động cả đến cỗ xe lừa. Vết thương lại đau nhói lên. Chàng không nhịn được bật tiếng rên la.

Nghi Lâm đứng cạnh xe vội hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca khát nước ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải đâu! Tiểu sư muội ơi! Nhờ tiểu sư muội đi gọi Nhâm tiểu thư qua đây!

Nghi Lâm đáp:

- Xin vâng lời đại ca!

Lát sau Doanh Doanh theo Nghi Lâm sang xe Lệnh Hồ Xung. Nàng lạnh lùng hỏi:

- Chuyện chi vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh chợt nhớ ra một điều muốn bàn với Doanh muội. Trước kia lệnh tôn nói là trong quý giáo có pho Quỷ hoa bảo điển để lại cho Đông Phương Bất Bại. Khi ấy tiểu huynh nghĩ rằng võ công ghi trong Quỷ hoa bảo điển không thể bằng được môn thần công mà lệnh tôn tự luyện lấy. Vì thế nên lão nhân gia mới trao Quỷ hoa bảo điển cho Đông Phương Bất Bại, nhưng...

Doanh Doanh ngắt lời:

- Nhưng hiểu nhiên công phu của gia gia tiểu muội về sau lại kém Đông Phương Bất Bại có phải thế không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế! Duyên vo vạ này khiến cho tiểu huynh sinh lòng ngờ vực không sao tìm ra được đáp án.

Nên biết con người học võ khi gặp được một pho võ học kỳ thư thì chẳng bao giờ tự mình không học lại đưa cho kẻ khác. Dù là giữa tình phụ tử, phu thê, huynh đệ là những chỗ rất thân ái thì cũng cho luyện chung là cùng. Trường hợp mình bỏ không luyện để đưa cho người khác là một điều rất trái ngược.

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu muội đã từng hỏi gia gia về vụ này thì lão nhân gia nói sở dĩ lão nhân gia không luyện võ công trong Quỷ hoa bảo điển là vì hai lý do...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Là những lý do gì?

Doanh Doanh đáp:

- Gia gia bảo: võ công trong Quỷ hoa bảo điển không nên học vì luyện nó có hại rất nhiều. Còn lý do thứ hai thì gia gia bảo chính người cũng không ngờ sau khi luyện võ công trong Quỷ hoa bảo điển sự thành công lại ghê gớm đến thế!

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Không thể học được! Không thể học được! Tại sao lại thế?

Doanh Doanh nghe Lệnh Hồ Xung hỏi vậy bất giác hai má ửng hồng. Chàng ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Vì lẽ gì không luyện được Quỷ hoa bảo điển tiểu muội cũng không rõ.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kết quả cuộc đời của Đông Phương Bất Bại có lấy chi làm tốt đẹp.

Lệnh Hồ Xung chỉ ậm ừ một tiếng chứ không nói gì. Nhưng trong lòng chàng ngấm ngấm cảm thấy dường như sư phụ đang đi vào con đường của Đông Phương Bất Bại.

Lần này lão hạ được Tả Lãnh Thiên đoạt chức chưởng môn Ngũ nhạc phái chàng chẳng lấy chi làm hoan hỉ. Chàng chẳng ưa gì khi phải nghe những lời xu nịnh "thiên thu vạn tải", "nhất thống giang hồ" khi ở Hắc Mộc Nhai. Chàng còn lo nó sẽ đến với Nhạc Bất Quần.

Doanh Doanh khẽ nói:

- Xung ca cần yên nghỉ dưỡng thương, đừng nghĩ những chuyện liên miên cho hao tổn tinh thần. Tiểu muội cũng về nghỉ đây.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được rồi!

Doanh Doanh vén bức rèm xe để bước xuống, ánh trăng tỏ chiếu vào mặt nàng khiến Lệnh Hồ Xung đột nhiên cảm thấy mình có điều khiếm khuyết với nàng.

Doanh Doanh từ từ trở gót bước đi. Bỗng nàng lên tiếng:

- Gã Lâm sư đệ của Xung ca mặc quần áo hoa lòe loẹt quá!

Nàng dứt lời thì chân đã tiến về cỗ xe lừa của nàng.

Lệnh Hồ Xung nghe Doanh Doanh nói câu này hơi lấy làm kỳ tự hỏi:

- Nàng phê bình Lâm sư đệ ăn mặc lờ lợt là có ý gì? Lâm sư đệ là tân lang lấy được người vợ như tiểu sư muội, gã ăn mặc đẹp cũng chẳng có chi là lạ. Các cô này không mấy lưu tâm đến kiểm pháp của gã lại chú ý đến bộ quần áo, thật đáng tức cười và cũng là một điều thú vị.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại nhưng không ngủ được. Trong đầu óc chàng hình ảnh Lâm Bình Chi lại hiện ra lúc gã phóng kiếm đâm tới, kiếm quang lấp lánh. Còn gã mặc quần áo gì thì chàng không sao nhớ được.

Vào khoảng nửa đêm xa xa có tiếng ngựa vọng từ phía tây vọng lại. Lệnh Hồ Xung ngồi nhòm dậy, vén rèm xe nhìn ra ngoài thấy bọn đệ tử phái Hằng Sơn cùng bao nhiêu người phái Thanh Thành đều tỉnh dậy cả rồi.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy có động lập tức họp từng bọn bảy người kết thành kiếm trận. Họ nhận định phương vị rồi đứng yên không chuyển động. Đây là phép "Tĩnh quan đãi biến" của Định Nhân sư thái truyền cho từ bao năm trước còn ở lại.

Bọn môn hạ phái Thanh Thành ai nấy đều rút trường kiếm, kẻ xông ra đường, người đứng tựa vào tường, họ có vẻ hoang mang lộn xộn chứ không được bình tĩnh như đệ tử phái Hằng Sơn.

Trên đường lớn, một đôi nhân tuấn chạy sầm sầm tới nơi. Dưới ánh trăng tỏ ai cũng nhìn rõ đây chính là vợ chồng Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi quát lên:

- Dư Thương Hải! Trước kia lũ ngươi vì muốn đánh cắp Tịch tà kiếm phổ mà sát hại song thân ta. Vậy bây giờ ta sử từng chiêu một, ngươi chú ý mà coi cho rõ.

Gã tung mình nhảy xuống ngựa. Thanh trường kiếm vẫn cài trên lưng chứ không rút ra cầm tay bước lẹ về phía bọn người phái Thanh Thành.

Nay Lệnh Hồ Xung mới định thần nhìn kỹ thì thấy Lâm Bình Chi mặc bộ quần áo vàng lạt, ban đêm nó biến thành màu bạch nguyệt. Tà áo cùng cửa tay đều thêu hoa màu vàng thắm lại viền bằng chỉ kim tuyến lung thắt đai vàng. Lúc bước chân đi

quần áo gã lấp loáng có ánh sáng quả nhiên coi rất rục rờ. Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Lâm sư đệ là một gã bảnh trai. Nay làm chú rể mới dĩ nhiên phải khác trước rất nhiều. Cái đó chẳng có chi đáng trách.

Đêm qua Lâm Bình Chi ở cạnh Phong thiên đài đã tay không túm được Dư Thương Hải. Bữa nay gã lại giữ nguyên điệu bộ này. Nhưng khi nào phái Thanh Thành còn để gã thi triển tuyệt chiêu như bữa trước?

Dư Thương Hải vừa quát một tiếng đã có bốn tên đệ tử chống kiếm tiến ra.

Hai tên chia nhau nhằm đâm vào hai bên tả hữu trước ngực Lâm Bình Chi. Còn hai tên cầm kiếm quét ngang từ tả sang hữu chém vào hai chân gã.

Đào Hoa Tiên, Đào Thục Tiên thấy vậy giật mình kinh hãi không nhận được bất giác bật tiếng la.

Một người hô:

- Tiểu tử! Phải cẩn thận đấy!

Còn một người hô:

- Hãy coi chừng! Tiểu tử!

Lâm Bình Chi vươn tay ra rất mau lẹ gạt một cái.

Kế đó gã xoay tay phạt ngang vào hạ bàn hai tên đệ tử phái Thanh Thành, đồng thời gã dùng khuỷu tay huých mạnh một cái.

Bỗng nghe bốn tiếng rú vang lên. Bóng hai người té xuống. Đây là hai tên đã dùng trường kiếm đâm vào ngực Lâm Bình Chi nhưng chúng bị đối phương xô đẩy khiến cho trường kiếm xoay lại đâm vào bụng dưới chúng.

Lâm Bình Chi hô lớn:

- Tịch tà kiếm pháp! Chiêu thứ nhì và chiêu thứ ba, người coi rồi chứ?

Đoạn gã xoay mình nhảy phốc lên ngựa giục ngựa chạy đi.

Bọn người phái Thanh Thành chẳng còn hồn vía nào nữa. Chúng đều đứng thộn mặt ra chứ không xông lên rượt theo truy kích.

Khi chúng nhìn đến hai tên đệ tử khác thì thấy thanh trường kiếm tên này đâm từ bụng dưới lên trên vào trước ngực tên kia. Cả hai tên đều tắt hơi mà tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm. Vì thế nên hai tên giữ nhau vẫn đứng yên không ngã lẫn ra.

Lâm Bình Chi dùng thủ pháp một bên đưa đi một bên đẩy lại. Lệnh Hồ Xung cũng trông thấy rõ ràng. Chàng vừa bội phục, bất giác bật tiếng khen:

- Thật là tuyệt diệu! Đây đúng là kiếm pháp chứ không phải phép cầm nã.

Dưới ánh trăng tỏ ai cũng nhìn rõ Dư Thương Hải con người thấp lùn đứng bên bốn xác chết ngơ ngẩn xuất thần.

Quần đệ tử phái Thanh Thành vây quanh người hấn nhưng cũng cách xa xa và không một ai dám lên tiếng.

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe nhìn ra thấy Dư Thương Hải vẫn đứng yên không nhúc nhích. Bóng người hấn dần dần dài ra. Tình trạng này coi rất kỳ bí không bút nào tả xiết.

Một phần đệ tử phái Thanh Thành đã lảng ra chỗ khác, một phần ngồi phệt xuống còn Dư Thương Hải vẫn đứng trơ trơ như tượng gỗ.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên nảy lòng lân mẫn. Chàng thấy hấn là một vị tôn sư phái Thanh Thành mà bị người kiếm chế không còn ho he được chút nào, đành bó tay chờ chết, lòng chàng không khỏi băn khoăn nghĩ ngợi.

Sau chàng buồn ngủ quá rồi nhắm mắt ngủ đi lúc nào không biết.

Lệnh Hồ Xung đang giấc điệp mơ màng bỗng cảm thấy xe lừa chuyển động thì ra trời đã sáng rõ. Mọi người đều bắt đầu cuộc hành trình. Trên con đường lớn thẳng tắp, bọn thầy trò phái Thanh Thành người cưỡi ngựa kẻ đi chân đang tiến về phía trước. Nhìn bóng sau lưng bọn này thì dường như họ có cảm giác thê lương khôn tả coi chẳng khác một bày trâu dê đang đi vào lò mổ.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Bọn người này đều biết rõ Lâm Bình Chi còn quay trở lại mà họ chẳng có cách nào chống đỡ được. Nếu phân tán đào tẩu mỗi người một phương thì phái Thanh Thành từ đây coi như bị hủy diệt.

Chẳng lẽ Lâm Bình Chi tìm đến chùa Tùng Phong trên núi Thanh Thành cũng không có người ra tiếp đãi.

Vào khoảng giữa trưa đoàn người đi tới một thị trấn lớn. Mọi người phái Thanh Thành vào tửu lâu ăn uống. Môn hạ phái Hằng Sơn thì vào quán cơm đối diện.

Hai bên cách nhau đường phố nhưng cũng trông rõ bọn thầy trò phái Thanh Thành uống từng bát rượu lớn, ăn những miếng thịt to. Bọn ni cô lẳng lẳng không ai nói gì. Mọi người đều hiểu rằng bọn kia mất mạng trong sớm tối nên ăn một bữa cho thỏa thích để rồi chịu chết.

Vào khoảng giờ mùi đoàn người đi tới bờ sông bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Vợ chồng Lâm

Bình Chi lại ruổi ngựa tới nơi.

Nghi Hòa thối lên một tiếng còi, quân đệ tử phái Hằng Sơn đều dừng lại. Khi gần tới nơi Nhạc Linh San giật cương dừng ngựa lại trước nhưng Lâm Bình Chi vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Dư Thương Hải vẫy tay một cái, bọn đệ tử đều xoay mình theo bờ sông chạy về phía nam.

Lâm Bình Chi buông trận cười ha hả la gọi:

- Lão lùn họ Dư kia! Người chạy đâu cho thoát?

Gã thúc mạnh hai về vào bụng ngựa, con ngựa nhảy chồm lại.

Dư Thương Hải đột nhiên quay lại phóng kiếm ra. Kiếm quang vọt lên như cầu vồng nhằm đâm vào mặt Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi không ngờ thế kiếm của đối phương lợi hại như vậy gã vội rút kiếm chống đỡ.

Dư Thương Hải mỗi chiêu một ráo riết hơn. Người hấn lúc nhảy vọt lên, lúc nép mình xuống, coi lão lúc này không phải là một lão già sáu chục tuổi thân pháp hấn còn mau lẹ hơn cả hạng thiếu niên. Thanh trường kiếm trên tay hoàn toàn theo thế công.

Tám tên đệ tử phái Thanh Thành cũng múa tít trường kiếm bao vây phía trước và phía sau ngựa của Lâm Bình Chi nhưng chúng không nhằm chém xuống ngựa.

Lệnh Hồ Xung coi mấy chiêu đã hiểu rõ ý tứ của Dư Thương Hải. Kiếm pháp của Lâm Bình Chi sở trường về biến hóa khôn

lường nhanh như chớp giật nhưng lúc này gã ngồi trên lưng ngựa thì chỗ sở trường đó kém sút rất nhiều. Nếu gã muốn tấn công đột ngột thì phải nhaoi người phía trước, chân quặp chặt lấy ngựa chứ không tiến thoái tự do được như bộ chiến. Đồng thời trường hợp này khiến cho đối phương có thể phòng bị.

Tám tên đệ tử phái Thanh Thành kia kết thành kiếm vòng bao vây xung quanh ngựa là có ý khiến Lâm Bình Chi không xuống ngựa được, cứ phải ngồi trên lưng ngựa để chiến đấu thì vị tất gã đã phải là đối thủ của Dư Thương Hải.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chương môn phái Thanh Thành quả nhiên không phải hạng tầm thường. Biện pháp này cực kỳ lợi hại.

Chàng ngưng thần theo dõi kiếm pháp của Lâm Bình Chi thì thấy biến ảo khôn lường, chiêu số rất kỳ diệu mà Dư Thương Hải vẫn chống chọi được.

Chàng coi mấy chiêu nữa rồi mục quang ngẫu nhiên nhìn ra phía Nhạc Linh San đứng ở đằng xa. Đột nhiên toàn thân chàng run lên và giật mình kinh hãi vì chàng thấy sáu tên đệ tử phái Thanh Thành đang bao vây và bức bách nàng phải từ từ lui ra bờ sông.

Giữa lúc ấy con ngựa của Nhạc Linh San trúng kiếm nơi bụng. Nó đau quá hí vang một tiếng đồng thời nhảy chồm lên hất nàng xuống. Nhạc Linh San phải nghiêng mình để né tránh hai nhát kiếm đâm tới rồi mới đứng dậy được. Nhưng sáu tên đệ tử phái Thanh Thành hết sức tấn công tưởng chừng như đánh liều mạng.

Sáu tên này là những tay hảo thủ ở phái Thanh Thành. Nhạc Linh San tuy đã học được những chiêu Ngũ nhạc kiếm phái khắc trên vách đá hậu động núi sâm hối nhưng về kiếm pháp phái Thanh Thành thì nàng lại chưa học qua. Nàng đã học được những kỳ chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái, có thể dùng kiếm pháp phái Thái Sơn đối phó với những tay hảo thủ phái Thái Sơn. Cả kiếm pháp Hằng Sơn cũng thế. Nàng còn có thể nhân đôi phương kinh hãi quá mà dùng uy thế trấn áp nhưng lấy những cái đó để đối phó với đệ tử phái Thanh Thành thì lại chẳng có hiệu quả gì.

Hồi 189

Nhạc Linh San chán ngấy chàng Bạc Hãnh

Lệnh Hồ Xung mắt đắm chiêu nhìn ra bờ sông. Chàng chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa Nhạc Linh San và sáu tên đệ tử phái Thanh Thành đang đi vào giai đoạn gay go quyết liệt.

Chỉ coi mấy chiêu chàng đã biết ngay Nhạc Linh San chẳng tài nào chống lại nổi đối phương được.

Sáu tên đệ tử này đều là những tay hảo thủ ở phái Thanh Thành lại liều mạng tấn công thì dĩ nhiên cuộc đấu cực kỳ khốc liệt.

Đang lúc cấp chiến bỗng một tiếng rú "úi chao" rất khủng khiếp vang lên. Một trong sáu tên đệ tử phái Thanh Thành bị kiếm chiêu của Nhạc Linh San chặt đứt cánh tay trái.

Lệnh Hồ Xung khắp khởi mừng thầm. Chàng lẩm bẩm:

- Ta chỉ mong bọn Thanh Thành bị đánh lui. Bây giờ một tên bị trọng thương tất bọn chúng phải tụt nhuệ khí.

Chàng có ngờ đâu chẳng những năm tên kia không lùi nửa bước mà cả tên bị chặt cụt cánh tay cũng hùng hổ như người điên, sử kiếm bằng tay phải xông vào đánh ráo riết.

Nhạc Linh San mình đầy những máu. Thần sắc nàng lúc này coi thật khủng khiếp, chẳng khác chi một con thú dữ bị đối phương đánh rất quá phải lùi luôn mấy bước.

Trong lúc hoang mang nàng vô ý sẩy một cái, ngã lăn vào đồng đá vụn ở bờ sông. Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi bật lên tiếng rú:

- Trời ơi!

Chàng lại lớn tiếng thóa mạ bọn đệ tử phái Thanh Thành:

- Quân mặt dày! Sáu người đánh một cô gái mà không biết xấu.

Bỗng nghe Doanh Doanh lên tiếng:

- Ngày trước chúng ta thắng Đông Phương Bất Bại cùng bằng biện pháp này đây.

Lệnh Hồ Xung nghe nàng nói cũng đúng lý. Chàng lắm bảm:

- Hôm ở Hắc Mộc Nhai bên mình bốn người nhất định bị hạ về tay Đông Phương Bất Bại. May nhờ Doanh Doanh nghĩ được diệu kế nàng tiến lại tấn công Dương Liên Đình làm phân tán tâm thần Đông Phương Bất Bại rồi sau mới phản bại thành thắng. Hiện giờ Dư Thương Hải cũng dùng kế hoạch ấy. Sự thực hắn không hay biết bọn mình đã hạ Đông Phương Bất Bại trong trường hợp nào.

Đây chỉ vì hắn cấp trí nghĩ ra được biện pháp này, đáng kể là tay túc trí đa mưu.

Lệnh Hồ Xung chắc rằng Lâm Bình Chi thấy ái thê lâm vào tình trạng nguy ngập, nhất định phải tâm thần xao xuyến lo quay về cứu viện.

Không ngờ lúc chàng chuyển mục quang ngó lại bên này thì thấy gã vẫn thản nhiên tiếp tục ra chiêu đánh với Dư Thương Hải, chẳng để ý gì đến cô vợ mới cưới đang cơn cấp bách, tính mạng tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc.

Bên kia sáu tên đệ tử phái Thanh Thành cũng biết rằng cuộc tồn vong của bản phái cùng sự sinh tử của những người hiện ở đây đều tùy thuộc vào cuộc chiến đấu bữa nay có thể giết hoặc bắt được đối thủ hay không. Vì thế chúng ra chiêu tấn công Nhạc Linh San mỗi lúc một kịch liệt hơn.

Gã đệ tử bị chặt cụt chân tay sau ra máu nhiều không còn đủ sức cầm binh khí chiến đấu được nữa liền quăng trường kiếm đi, nằm xuống đất lăn xả vào toan ôm chân Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San cả kinh kêu thét lên:

- Bình đệ! Bình đệ! Mau lại giúp ta!

Lâm Bình Chi nói:

- Lão lùn họ Dư muốn coi Tịch tà kiếm pháp vậy để hắn coi cho đủ rồi hắn có chết mới nhắm mắt được.

Gã thi triển kiếm chiêu liên tiếp không ngừng khiến Dư Thương Hải phải vất vả chống đỡ cơ hồ nghệt thở. Gã đem hết những điều sở học về Tịch tà kiếm pháp mà thay đổi chiêu số cho biết ảo khôn lường.

Lâm Bình Chi tuy ngồi trên mình ngựa nhưng nhờ kiếm pháp tinh tuyệt gã dồn ép Dư Thương Hải vào tình thế chỉ còn đường chống đỡ, khó lòng có cơ hội phản kích.

Dư Thương Hải tức giận gầm lên như thú dữ. Da mặt co rúm lại, bộ dạng cực kỳ cực kỳ hoang mang, coi rất thảm hại.

Nguyên võ công của Lâm Bình Chi chẳng những sở trường về thân pháp linh động tiến thoái khôn lường mà chính môn Tịch tà kiếm pháp cũng đã cao siêu gấp mấy mươi lần kiếm pháp của phái Thanh Thành mặc dù Dư Thương Hải đã khổ công rèn luyện mấy chục năm trời.

Lệnh Hồ Xung cả giận quát:

- Người... người... người...

Chàng muốn trách Lâm Bình Chi chỉ ham chiến với Dư Thương Hải chứ không chịu ra tay giải cứu cho vợ, nhất là gã nói mấy câu vừa rồi càng tỏ ra không quan tâm gì đến sự yên nguy của Nhạc

Linh San và coi chuyện đùa giỡn với Dư Thương Hải còn quan trọng hơn khiến chàng thêm bất mãn.

Trời đã xế chiều song ánh dương quang còn đang chói lọi. Lệnh Hồ Xung thấy Lâm Bình Chi hơi nhếch mép, nét mặt gã vừa ra chiều đắc chí lại vừa phẫn nộ khiến chàng nghĩ tới lửa căm hờn nung nấu trong lòng gã đã bấy nhiêu năm nên lúc này gặp cơ hội gã quyết ra tay rửa mối thù chẳng đợi trời chung, rồi chàng cũng giảm phần tức giận gã.

Tình trạng Lâm Bình Chi và Dư Thương Hải lúc này chẳng khác gì mèo bắt chuột. Bắt được chuột rồi mèo còn muốn hành cho điêu đứng trăm chiêu rồi mới cắn chết. Có lẽ mối hận độc của Lâm Bình Chi còn tàn khốc hơn thế nữa.

Lại Nhạc Linh San la hoảng:

- Bình đệ! Bình đệ! Lại đây ngay!

Tiếng nàng thét liú cả lưỡi tỏ ra tình thế khẩn cấp vô cùng.

Lâm Bình Chi đáp:

- Rồi tiểu đệ sẽ đến ngay! Sư tỷ ráng mà chống đỡ thêm lúc nữa để tiểu đệ xử xong Tịch tà kiếm pháp cho hần coi hết đã. Lão lùn họ Dư cùng chúng ta vốn không thù không oán, hần phái bọn

đồ đệ đến Phúc Kiến tàn hại Phước Oai tiêu cực và hạ sát song thân tiểu đệ chỉ vì muốn lấy pho Tịch tà kiếm phổ. Vậy nay tiểu đệ phải cho hắn coi từ đầu đến cuối môn Tịch tà kiếm pháp. Phải vậy không?

Gã nói mấy câu này rất thông thả, hiển nhiên có ý châm chọc Dư Thương Hải chứ không phải chỉ để đáp lời Nhạc Linh San.

Lâm Bình Chi sợ đối phương chưa hiểu rõ liền hỏi thêm một câu:

- Lão lùn họ Dư! Ta nói vậy có đúng không?

Thân pháp lả lướt của Lâm Bình Chi lúc này càng tuyệt mỹ. Từ chiêu kiếm vung lên đến cái trở tay đều ngoạn mục. Thân thái cùng điệu bộ gã trông chẳng khác một cô nữ đệ tử phái Hoa Sơn đang luyện môn Ngọc nữ kiếm thập cửu thức.

Giả tử Lệnh Hồ Xung muốn coi Tịch tà kiếm pháp cùng chiêu thức của Lâm Bình Chi cho rõ để nghĩ cách phá giải thì lúc này là một cơ hội rất tốt vì vị trí chàng hướng về phía Dư Thương Hải rất thuận tiện để coi cho rõ. Nhưng chàng còn bận tâm lo nghĩ về Nhạc Linh San chứ đâu có rảnh để coi kiếm chiêu của Lâm Bình Chi. Chẳng bao giờ chàng nghĩ đến ngày sau Lâm Bình Chi dùng đến những kiếm chiêu này để giết chàng. Một khi không nghĩ tới chuyện phá giải chàng chẳng cần coi kỹ làm chi.

Nhất là Nhạc Linh San hiện đang lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh. Thanh âm Nhạc Linh San vẫn tiếp tục kêu cứu rất gấp, Lệnh Hồ Xung không nhẫn nại được nữa chàng cất tiếng gọi:

- Nghi Hòa, Nghi Thanh sư tử các vị mau ra cứu Nhạc cô nương, cô không chống được nữa rồi.

Nghi Thanh đáp:

- Bọn tiểu muội đã hứa: hai bên đánh nhau thì mặc hai bên chứ không thiên vị bên nào. Nếu bây giờ về phe với Nhạc tiểu thư thì e rằng có điều bất tiện.

Người trong võ lâm đã nói rất nhiều về hai chữ tín và nghĩa. Nếu đem so sánh thì chữ nghĩa được coi trọng hơn chữ tín mấy phần. Tuy nhiên những võ sĩ danh môn chính phái đã hứa với ai một lời thì bất luận trường hợp nào cũng chẳng thể xóa bỏ được.

Chẳng những kẻ sĩ danh môn chính phái mà ngay những nhân vật bàng môn tả đạo hành vi của họ tàn độc vô lương, song

một lời đã nói ra ngoài cửa miệng họ vẫn xem nặng bằng non. Thà rằng bị chết cũng đành quyết không hối hận. Kẻ nào nuốt lời hứa đều bị người giang hồ khinh bỉ liệt vào hạng đê hèn.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Hòa nói vậy biết là đúng sự thật.

Đêm hôm trước quân đệ tử phái Hằng Sơn nằm ở bên cạnh phong thiên đài, trước khi Dư Thương Hải cùng Lâm Bình Chi động thủ bọn họ đã tuyên bố với Dư Thương Hải là quyết chẳng nhúng tay vào bên vực bên nào. Giả tử bây giờ lại có người xông ra cứu Nhạc Linh San thì đó là một việc làm thương tổn rất nhiều đến thanh danh bản phái. Bằng không cứu viện thì Nhạc Linh San tất bị nguy mất.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây không khỏi bồn chồn trong dạ. Chàng không biết nói thế nào miệng ấp úng:

- Vụ này... vụ này... vụ này...

Doanh Doanh một là thấy Lệnh Hồ Xung ra vẻ băn khoăn hai là nghĩ tới Nhạc Linh San cùng trong bạn gái mà bị cường địch uy hiếp một cách bất công, nàng nổi lòng công oanh đột nhiên tung mình vọt tới bờ sông.

Nàng quay lại rút thanh loan đao hình bán nguyệt ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng rồi đồng dạ tuyên bố:

- Các người hãy mở mắt coi cho rõ, lắng tai nghe cho kỹ: Ta đây là con gái Nhậm giáo chủ ở Triêu Dương thần giáo. Nhậm Doanh Doanh chính thị là ta. Bọn người những sáu tên lại đường đường là nam nhân hán tử mà kéo bè hiệp lực để uy hiếp một người đàn bà sao không sợ anh hùng hảo hán giang hồ cười cho đến tẹo quai hàm? Bản cô nương giữa đường thấy chuyện bất bình, nhất định phải ra tay can thiệp.

Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh chịu xông ra can thiệp thì mừng rỡ vô cùng, thở phào một cái. Ngờ đâu vết thương của chàng lại nổi cơn đau kịch liệt phải nằm lăn trong xe. Bọn đệ tử phái Thanh Thành không để ý gì đến chuyện Doanh Doanh xông ra chúng vẫn liệu mạng tấn công Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San lùi lại thêm bước nữa thì nghe đánh "bôm" một tiếng! Chân trái nàng đã bước xuống sông.

Vì Nhạc Linh San không biết bơi lội nên một chân bước xuống nước rồi nàng rất đỗi hoang mang, kiếm pháp càng thêm rối loạn.

Giữa lúc ấy bỗng cảm thấy vai trái đau nhói lên nàng đã bị địch nhân đâm trúng một kiếm. Gã cụt tay thừa thế nhảy vào ôm chặt lấy chân phải nàng.

Nhạc Linh San vùng kiếm chém xuống trúng vào lưng gã mà gã vẫn ôm chặt không chịu buông tay. Nhạc Linh San bỗng thấy mắt tối sầm lại. Nàng la thảm:

- Mạng ta hỏng mất.

Nàng lại trông thấy Lâm Bình Chi phóng kiếm đâm chếch ra. Tay trái gã bắt kiếm quyết, hơi kiếm trên không gian thành đường cánh cung tựa hồ như người phô trương kiếm pháp trong lúc ung dung nhàn hạ thì lòng nàng rất đau khổ, uất khí bốc lên cơ hồ ngất đi.

Đột nhiên trước mắt thấy hai thanh trường kiếm bay lên, rồi hai tiếng "bòm bòm" vang dội. Hai tên đệ tử phái Thanh Thành rút tởm xuống sông.

Nhạc Linh San đầu óc rối loạn, tâm thần mê man, té nhào xuống.

Doanh Doanh múa tít thanh loan đao, chỉ trong vòng hơn chục chiêu ba tên đệ tử phái Thanh Thành còn lại cũng bị thương hết. Bình khí của chúng đều tuột tay rơi mất, chúng đành phải rút lui. Doanh Doanh lại phóng cước đá tên cụt tay sắp chết nằm đó sang một bên rồi kéo Nhạc Linh San lên.

Nhạc Linh San nửa người dưới ngập trong làn nước sông, quần nàng đã ướt hết, xiêm áo cũng đầy đất cát, máu tươi bê bết. Doanh Doanh đỡ cho Nhạc Linh San đi lên bờ sông.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi la lên:

- Môn Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm lão lùn coi đã rõ hết chưa?

Một làn kiếm quang lấp loáng, hai đệ tử phái Thanh Thành bao vây ngựa đã bị trúng kiếm ở huyệt mi tâm.

Lâm Bình Chi giật mạnh giây cương cho con ngựa nhảy vọt qua hai tên đệ tử phái Thanh Thành bị thương ngã lăn ra đó rồi ruổi ngựa chạy đi.

Dư Thương Hải kiệt lực cũng không rượt theo nữa.

Lâm Bình Chi cho ngựa chạy đến bên Nhạc Linh San và Doanh Doanh. Gã nhìn vợ bảo:

- Lên ngựa đi thôi!

Nhạc Linh San đột nhiên nổi lòng chán ghét tưởng chừng muốn chết đi còn hơn là phải theo gã. Nàng giương cặp mắt tức giận nhìn gã hồi lâu rồi nghiêng răng nói:

- Người đi một mình hay hơn!

Lâm Bình Chi hỏi:

- Còn sư tử thì sao?

Nhạc Linh San hần học hỏi lại:

- Người hỏi đến ta làm chi?

Lâm Bình Chi liếc mắt nhìn quần đệ tử phái Hằng Sơn một cái buông tiếng cười lạt rồi hai chân thúc vào vế ngựa lao đi.

Doanh Doanh không ngờ Lâm Bình Chi lại tuyệt tình với người vợ mới cưới đến thế! Nàng ôn tồn nói:

- Lâm phu nhân! Phu nhân lên xe tiểu muội nằm nghỉ ngơi quách!

Nhạc Linh San nước mắt quẩn quanh nhưng nàng ráng nhẫn nại cho khỏi trào ra ghen ngào đáp:

- Tại hạ... không đi! Cô nương... tại sao lại cứu tại hạ?

Doanh Doanh đáp:

- Chẳng phải tiểu muội đã cứu phu nhân mà là đại sư ca của phu nhân đã cứu đó.

Nhạc Linh San trong lòng tê tái nàng không nhẫn nại được nữa đành để nước mắt tuôn xối xả.

Nàng ngập ngừng:

- Cô nương... cho tại hạ mượn một con ngựa được không?

Doanh Doanh đáp:

- Được chứ!

Nàng liền trở gót đi dắt một con ngựa đến.

Nhạc Linh San ngập ngừng:

- Đa tạ cô nương... cô thật là tốt phước.

Đoạn nàng nhảy lên yên, bắt ngựa cho chạy về hướng đông tức là phía trái ngược với đường Lâm Bình Chi. Đường như để trở về núi Tung Sơn.

Dư Thương Hải thấy Nhạc Linh San lướt ngựa chạy qua bên mình cũng lấy làm quái lạ, nhưng chẳng hỏi gì đến.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Thăng tiểu súc sinh Lâm Bình Chi chắc còn trở lại giết ta. Gã muốn cho kỳ hết bọn đệ tử của ta rồi để ta còn trơ trọi một thân rồi sau hắn mới hạ thủ giết mình.

Trước tình cảnh bi thảm của Dư Thương Hải, Lệnh Hồ Xung không nỡ nhìn vào, chàng liền cất tiếng hô:

- Chúng ta đi thôi!

Gã đánh xe đáp:

- Xin tuân mệnh.

Gã quát một tiếng, vung roi lêm không cho nó bật lên tiếng lách cách.

Con lừa biết hiệu tung vó bước đi.

Lệnh Hồ Xung bỗng hừ một tiếng vì chàng thấy Nhạc Linh San đi chạy về phía đông mà xe lại chạy về phía tây. Lòng chàng se lại nhưng chẳng thể bảo đánh xe quay lại về phía đông. Chàng vén rèm xe lên nhìn về phía sau nhưng Nhạc Linh San đã mất hút chẳng còn thấy bóng hồng đâu nữa. Trái tim chàng tưởng chừng như chìm hẳn xuống miệng hầm bầm:

- Tội nghiệp cho nàng, người đã bị thương lại tấ thân trơ trọi không người chiếu cố, chẳng biết làm thế nào cho được.

Bỗng nghe Nghi Lâm nói:

- Nhạc Linh San trở lại Tung Sơn đã có song thân cô ở đó trông nom cho rất là bình yên. Đại sư ca bất tất phải quan tâm.

Lệnh Hồ Xung nghe cô nói vậy cũng hơi yên dạ đáp:

- Phải rồi!

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cô tiểu sư muội này thật tinh tế vô cùng. Bất cứ ta có tâm sự gì cô cũng đoán được.

Trưa hôm sau đoàn người đi đến một quán cơm nhỏ liền dừng lại để nghỉ ngơi ăn uống. Thực ra quán cơm này không có chi đáng kể là một cái quán. Nó chỉ là một túp lều bên đường cái.

Trong lều có đặt mấy cái bàn gỗ để bày đồ ăn uống bán cho người qua lại. Quần đệ tử phái Hằng Sơn kéo đến đông quá, trong phạm điểm không đủ gạo cho bấy nhiêu người. May ở chỗ quần đệ tử phái Hằng Sơn đem theo đủ thứ nào gạo, nào cháo, nào bát đĩa, chẳng thiếu thứ gì.

Mọi người liền khoét lò bên lều cỏ để bắc nồi thổi cơm.

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe lớn chẳng được bao lâu, lòng buồn rười rượi. Nhờ có thuốc trị thương của phái Hằng Sơn rất là thần diệu trong uống ngoài thoa. Thương thế của chàng đã đỡ nhiều.

Nghi Lâm và Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung nét mặt âu sầu liền đỡ chàng xuống xe dìu vào trong lều cỏ để nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ Xung dăm dăm nhìn về phía đông.

Chàng tự hỏi:

- Không hiểu Nhạc tiểu sư muội còn trở lại đây nữa không?

Bỗng thấy trên đường cái cát bụi tung bay. Một đoàn người đang từ phía đông kéo tới. Chính là bọn Dư Thương Hải.

Bọn người phái Thanh Thành đến ngoài đầu cỏ cũng dừng lại để thổi cơm ăn.

Dư Thương Hải nét mặt buồn thiu vào ngồi bên một cái bàn gỗ ngơ ngẩn xuất thần. Hắn lẳng lẳng không nói nửa lời.

Hiển nhiên hắn tự biết số mạng mình đã tiền định như vậy. Hắn chẳng cần né tránh bọn người phái Hằng Sơn hay úy kỵ điều chi nữa. Thật đúng với câu "Ngoài cái chết chẳng còn việc gì trọng đại hơn". Bất luận phái Hằng Sơn muốn coi cái chết thê thảm của hắn đến mực nào hắn cũng không cần để ý.

Dư Thương Hải vào ngồi trong liều chưa được mấy chốc thì quả nhiên về mé tây có tiếng vó ngựa vọng lại.

Một người kỵ mã từ từ tiến tới.

Người cưỡi trên lưng ngựa mặc áo gấm chính là Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi ngừng ngựa ở ngoài lều cỏ. Gã thấy bọn người phái Thanh Thành không ai nhìn thẳng vào mặt gã một lần nào. Bọn chúng ai làm việc gì cứ việc nấy. Kẻ nấu cơm vẫn lúi húi nấu cơm.

Người uống trà tiếp tục uống trà.

Tình trạng này đã ra ngoài sự tiên liệu của Lâm Bình Chi. Chàng liền bật lên tiếng cười khanh khách nói:

- Các người không muốn động thủ mà ta vẫn muốn giết người thì làm thế nào được?

Gã xuống ngựa rồi vỗ vào mông nó một cái. Con ngựa liền bước đi tìm nơi có cỏ mà gặm. Lâm Bình Chi thấy trong lều cỏ còn hai cái bàn gỗ bỏ không. Gã liền tiến vào ngồi bên bàn. Lâm Bình Chi vừa bước chân vào trong lều cỏ, Lệnh Hồ Xung đã ngửi thấy mùi hương ngào ngạt xông vào mũi.

Nguyên Lâm Bình Chi đã nghiên cứu kỹ về cách ăn mặc và bao nhiêu quần áo trong người gã đều tẩm mùi hương. Trên chóp mũ là một viên ngọc biếc. Tay gã đeo một chiếc nhẫn bằng ngọc thạch màu hồng. Mỗi chiếc giày đều đính hai hạt trân châu.

Cách ăn mặc của Lâm Bình Chi đúng là một chàng công tử con nhà triệu phú, gia tài cự vạn mới ăn mặc như vậy. Gã chẳng có vẻ gì là một nhân vật võ lâm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nhà gã ngày trước đã mở Phước Oai tiêu cục thì gã đúng là một vị thiếu gia lắm tiền nhiều bạc. Sau gã bước vào chốn giang hồ phải chịu khổ sở mấy năm. Ngày nay gã học võ nghệ thành một tay có bản lĩnh, nên gã muốn hưởng thụ một phen cho bỏ lúc phong trần.

Bỗng thấy Lâm Bình Chi rút trong bọc lấy một tấm khăn và nhẹ nhàng giơ lau lên mặt. Gã vốn là một chàng trai tuấn mỹ mà những cử động rút khăn, lau mặt, rũ áo coi mềm mại chẳng khác cô đào trên sân khấu.

Lâm Bình Chi ngồi xuống đàng hoàng rồi chậm rãi nói:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh vẫn mạnh giỏi a!

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Sư đệ cũng bình yên chứ?

Lâm Bình Chi ngoảnh đầu lại chợt thấy một tên đệ tử phái Thanh Thành bung hồ trà vào rồi rút ra chung cho Dư Thương Hải. Đột nhiên khí tức xông lên, gã cất tiếng hỏi:

- Phải chăng người là Vu Nhân Hào? Ngày trước bọn hung đồ đến giết người nhà ta. Chính người cũng dự phần vào vụ đó. Dù người có cháy thành than ta vẫn nhận ra được.

Vu Nhân Hào đặt mạnh chung trà xuống bàn rồi quay phắt lại. Tay nắm đốc kiếm, hấn lùi hai bước rồi hỏi lại:

- Đúng ta là Vu Nhân Hào. Người định làm gì ta?

Thanh âm hần tuy lớn song giọng nói vẫn run run. Nét mặt xanh rờn ra chiều sợ sệt.

Lâm Bình Chi mỉm cười nói:

- Người cũng nổi tiếng là anh hùng hào kiệt. Trong "Thanh Thành Tứ Tú" người đã đứng vào hàng thứ ba mà sao ta chẳng thấy người có khí phách con người hào kiệt chút nào? Thật là đáng tức cười!

Hồi 190

Lâm Bình Chi đại chiến Mộc Cao Phong

Bốn tên mới nhập môn sau này vào làm đệ tử phái Thanh Thành là Hưu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng, Vu Nhân Hào và La Nhân Kiệt vì thế mà người ta kêu bọn chúng là "Anh Hùng Hào Kiệt Thanh Thành tứ tú".

Trong bọn bốn tên này thì La Nhân Kiệt đã bị Lệnh Hồ Xung hạ sát ở Túy Tiên lâu trong thành Tương Nam.

Hưu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng vẫn hầu cận bên mình Dư Thương Hải. Lâm Bình Chi chỉ thấy Vu Nhân Hào không dám trả lời lại cười lạt nói tiếp:

- Lệnh Hồ huynh đây bảo các người là Cửu Hùng Dĩ trư Thanh Thành tứ thú. Đại sư ca ta mới coi người như loài dã thú là còn tử tế đấy. Theo ý ta thì ... hà hà.. e rằng các người chưa bằng được giống cầm thú.

Vu Nhân Hào nét mặt giận xám xanh mà không dám nói gì. Tay hắn vẫn nắm đốc kiếm mà chưa rút ra khỏi vỏ.

Giữa lúc ấy bỗng nghe mé đông có tiếng vó ngựa dồn dập. Hai người kỵ mã đang lao rất mau đi tới. Khi đến trước mặt quán cỏ thì dừng lại.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra bất giác la lên một tiếng:

- Ô kìa!

Người cưỡi ngựa đi trước là một lão già lưng còng người béo chùn béo chụt mà thấp lùn thùn. Lão là Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong. Còn người cưỡi ngựa đi sau chính là Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung vừa ngó thấy Nhạc Linh San trở lại ngực chàng nóng bừng lên và trong bụng rất lấy làm mừng.

Khi chàng nhìn kỹ lại thì thấy Nhạc Linh San hai tay bị trói quặt về sau lưng. Dây cương con ngựa nàng cưỡi cũng do Mộc Cao Phong nắm giữ. Chàng biết ngay nàng bị lão bắt và bức bách phải đi theo lão.

Lệnh Hồ Xung trước tình trạng này không thể nhìn được đã toan nổi nóng sau chàng lại tự nhủ:

- Hiện tượng phu nàng cũng có mặt ở đây, ta là người ngoài không nên xuất đầu lộ diện. Trường hợp mà gã không hỏi gì đến ta sẽ tìm cách cứu thoát nàng cũng chưa muộn.

Lâm Bình Chi vừa ngó thấy Mộc Cao Phong gã tưởng chừng một bửu bối từ trên trời rơi xuống.

Gã mừng rỡ như mở cờ trong bụng nhủ thầm:

- Thằng cha còng lưng này cũng dính vào vụ sát hại song thân ta. Ta chưa kịp tìm đến hắc không ngờ hắc tự dẫn xác tới tìm ta. Thế mới biết ông trời có mắt.

Mộc Cao Phong không nhận ra Lâm Bình Chi. Ngày trước lão đã gặp gã ở nhà Lưu Chính Phong trên núi Hành Sơn nhưng bữa đó Lâm Bình Chi cải trang làm người lưng còng. Mặt gã lại dán cao chi chít. Còn bây giờ gã là chàng thiếu niên anh tuấn, coi chẳng khác cây ngọc rung rinh trước gió. Gã không còn một nét nào giống bữa trước thì lão nhận ra thế nào được?

Mộc Cao Phong xoay chuyển ý nghĩ rất mau trong đầu óc rồi quay lại bảo Nhạc Linh San:

- Thật là một dịp may hiếm có được gặp bạn hữu đồng đảo thế này. Kể ra chúng ta nên ở lại cùng các vị uống một chung trà nói mấy câu chuyện hàn huyên. Nhưng vì gia gia người có việc cần kíp vậy chúng ta phải đi ngay.

Nguyên lão thấy bọn người phái Thanh Thành và phái Hằng Sơn ở đây tất đông thì không khỏi chột dạ. Lão chỉ sợ bọn này can thiệp để cứu thoát Nhạc Linh San nên đánh bài tẩu mã sớm đi là hơn. Lão nghĩ vậy liền hô lên một tiếng rồi giục ngựa ra đi.

Bỗng Nhạc Linh San bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Rồi từ trên ngựa té xuống.

Nguyên Nhạc Linh San bị trọng thương hôm trước rồi một mình định trở về Tung Sơn để gặp song thân. Nhưng nàng vừa đi được một lúc bỗng gặp Mộc Cao Phong.

Lão gù này bụng dạ hẹp hòi. Ngày trước lão cùng Nhạc Bất Quần đấu nội công rồi bị thất bại để vợ chồng Lâm Chấn Nam

được cứu thoát, lão lấy làm nhục nhã vô cùng nên lòng chẳng lúc nào quên.

Sau lão được tin Lâm Bình Chi con trai Lâm Chấn Nam xin vào làm môn hạ Hoa Sơn. Mới đây gã lại lấy con gái Nhạc Bất Quần làm vợ. Lão cho rằng pho Tịch tà kiếm phổ đã được Lâm Bình Chi đem lên núi Hoa Sơn nên lòng càng tức giận mà chưa có cách nào đoạt lấy.

Mộc Cao Phong cũng biết tin việc Ngũ nhạc kiếm phái hợp thành Ngũ nhạc phái nhưng lão bị bọn người Ngũ nhạc kiếm phái khinh thường mà Tả Lãnh Thiên cũng không đưa thiệp mời. Bao nhiêu mối hận chứa chất trong lòng Mộc Cao Phong đến mai phục ở gần núi Tung Sơn để chờ Ngũ nhạc phái xuống núi. Lão định bụng:

- Nếu chúng đi từng đoàn từng đội và có sư trưởng đồng hành thì ta không thể lộ diện được. Ta chỉ nhằm bắt lấy mấy tên đi một mình để rửa hận cho vơi nỗi căm tức.

Nhưng lão chờ mãi thấy quần hùng lục tục hạ sơn mà bọn nào cũng đi hàng mấy chục hay mấy trăm người nên không dám hạ thủ.

Bữa nay Nhạc Linh San gặp vận xui một mình nàng cưỡi ngựa trở về Tung Sơn liền gặp lão ra đứng chặn đường.

Kể về võ công thì Nhạc Linh San hiện nay cũng chẳng kém Mộc Cao Phong mấy nỗi. Ngặt vì nàng bị thương ở vai lại bị đối phương tập kích đột ngột. Lão chiếm tiên cơ rồi bắt được nàng.

Nhạc Linh San đưa lời hăm dọa, tự xưng mình là con gái Nhạc Bất Quần tưởng lão phải e dè. Không ngờ lão biết tin này thì vui mừng như bắt được của.

Mộc Cao Phong quyết định chủ ý bắt Nhạc Linh San đem dấu một nơi kín đáo rồi báo tin đến Nhạc Bất Quần bắt phải đưa Tịch tà kiếm phổ để đổi lấy người về.

Mộc Cao Phong đi đường rất gấp không ngờ đến trước quán cỏ lại chạm trán người phái Thanh Thành cùng phái Hằng Sơn.

Nhạc Linh San xoay chuyển ý nghĩ rất mau, nàng tự nhủ:

- Nếu không nhân cơ hội này thoát nạn để hấn đưa đi thì còn bao giờ có người đến cứu nữa?

Nghĩ vậy nàng chẳng kể gì đến vết thương trên vai cứ nghiêng mình đi cho người từ trên lưng ngựa té xuống.

Mộc Cao Phong nổi hung lên tiếng thóa mạ:

- Con bà nó.

Lão tung mình xuống ngựa cúi lom khom nắm lấy lưng Nhạc Linh San. Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nhất định Lâm Bình Chi chẳng thể dương mắt lên mà nhìn để mặc người ta làm nhục vợ mình. Tất gã phải ra tay giải cứu.

Ngờ đâu Lâm Bình Chi lấy trong tay áo bên trái ra một chiếc quạt mở ra nhẹ nhàng đưa lên phe phẩy.

Lúc này trời mới sang tháng ba, phương bắc hãy còn tuyết đọng chưa tan đã nóng bức gì mà phải quạt?

Lâm Bình Chi làm bộ tịch như vậy hiển nhiên để tỏ ra mình là người ung dung nhàn hạ. Mộc Cao Phong nắm lấy sau lưng Nhạc Linh San nhắc bổng nàng lên nói:

- Coi chừng không lại té xuống!

Lão đưa cánh tay lên cao đặt Nhạc Linh San vào yên ngựa rồi lão cũng nhảy lên lưng ngựa của mình. Mộc Cao Phong toan giục ngựa ra đi bỗng nghe Lâm Bình Chi cất tiếng nói:

- Lão Mộc kia! - đây có người bảo lão võ công tầm thường lắm vậy lão tính sao?

Mộc Cao Phong ngẩn mặt ra. Lão thấy Lâm Bình Chi ngồi riêng một bàn tựa hồ không phải người

cùng bọn phái Thanh Thành mà cũng không phải cùng phe với phái Hằng Sơn. Trong lúc nhất thời lão không hiểu lai lịch gã liền cất tiếng hỏi:

- Người là ai?

Lâm Bình Chi mỉm cười đáp:

- Lão hỏi ta làm chi? Người bảo lão võ công tầm thường không phải là ta.

Mộc Cao Phong hỏi:

- Ai đã bảo thế?

Lâm Bình Chi gõ cây quạt xuống bàn đánh cạch một tiếng rồi trở vào Dư Thương Hải đáp:

- Chính Dư quán chủ phái Thanh Thành đây đã bảo vậy. Y mới được coi bí quyết về một môn võ công mà lại chính là một môn kiếm pháp cao nhất thiên hạ. Kiếm pháp đó dường như kêu bằng Tịch tà kiếm pháp.

Mộc Cao Phong vừa nghe tới bốn chữ "Tịch tà kiếm pháp" lập tức lão phấn khởi tinh thần, nhếch mắt ngó qua Dư Thương Hải thì thấy hắn trong tay cầm chung trà đang ngồi ngẩn ngơ xuất thần dường như lời nói của Lâm Bình Chi vừa rồi hắn cũng không nghe rõ.

Mộc Cao Phong không đoán ra được lời nói của Lâm Bình Chi là thật hay là giả nhưng lão rất quan tâm đến Tịch tà kiếm phổ lạc lõng nơi đâu. Lão đã nghe thấy người nói đến thì chẳng tài nào chịu bỏ qua liền cất tiếng hỏi Dư Thương Hải:

- Lão kùn họ Dư kia! Mộc mỗ kính mừng lão đã được coi thấy Tịch tà kiếm pháp. Nhưng không hiểu có thực vậy chăng?

Dư Thương Hải đáp:

- Đúng đó! Tại hạ quả đã được coi từng chiêu từng thức từ đầu đến cuối môn kiếm pháp này.

Mộc Cao Phong vừa kinh ngạc vừa mừng thâm từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Lão tiến vào bên bàn Dư Thương Hải ngồi hỏi:

- Nghe nói pho kiếm phổ này Nhạc Bất Quần ở phái Hoa Sơn đã lấy được mà sao lão Dư còn thấy nó?

Dư Thương Hải đáp:

- Dư mỗ không được thấy kiếm phổ mà chỉ được coi người sử môn kiếm pháp này.

Mộc Cao Phong nói:

- Ủa té ra là thế! Tịch tà kiếm pháp có thứ chân có thứ giả. Tỷ như mấy người hậu bối Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu đã học được là giả đó chứ có phải Tịch tà kiếm pháp con mẹ gì đâu? Kiếm pháp chúng sử khiến cho người ta phải cười đến treo quai hàm. Kiếm pháp mà lão Dư được coi chắc là của thật phải không?

Dư Thương Hải đáp:

- Tại hạ không biết thế nào là chân hay giả. Người sử kiếm pháp đó chính là hậu bối của Phước Oai tiêu cục tại thành Phúc Châu.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Lão đã làm đến tôn chủ một phái chẳng lẽ còn không phân biệt được môn kiếm pháp nào là chân là giả? Lâm Chấn Nam ở Phước Oai tiêu cục có phải chết về tay lão Dư không?

Dư Thương Hải đáp:

- Thực tình Dư mỗ không biết Tịch tà kiếm pháp nào là chân hay giả. Mộc đại hiệp là tay kiến thức cao minh chắc phân biệt được thực giả.

Mộc Cao Phong đã biết lão đạo lùn này võ công cùng kiến thức đều vào hạng nhân tài bậc nhất trong võ lâm. Nay bỗng hần nói câu này thì tất là có thâm ý gì khác.

Lão nghĩ vậy rồi bật lên mấy tiếng cười khó khăn đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy ai cũng dương mắt nhìn lão và nét mặt người cũng ly kỳ cổ quái tựa hồ như cảm thấy lời nói của lão sai trật.

Lão liền nói:

- Nếu Mộc mỗ được coi thì hay gỡ cũng ra ngay.

Dư Thương Hải nói:

- Mộc đại hiệp muốn coi cũng chẳng khó gì.

Người sử kiếm pháp đó hiện nay ngồi ngay trước mắt. Mộc Cao Phong không khỏi run lên. Lão lại đảo mắt nhìn ngó mọi người khi mục quang đưa tới Lâm Bình Chi thì thấy gã thản nhiên như không liên hỏi:

- Có phải người sử Tịch tà kiếm pháp là vị thiếu niên này không?

Dư Thương Hải trầm trầm khen ngợi:

- Đáng phục! Thật là đáng phục! Nhãn quang của Mộc đại hiệp quả có chỗ độc đáo vừa ngó tới đã nhận ra ngay.

Mộc Cao Phong ngấm nghĩa Lâm Bình Chi từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên. Lão thấy cách phục sức của gã cực kỳ xa

hoa ra tuồng một vị công tử con nhà hào quý gia tài bách vạn thì nghĩ thâm trong bụng:

- Lão lùn họ Dư nói vậy tất là có âm mưu ngụy kế gì muốn đối phó với ta. Người đời thường nói: Hảo hán không chịu hứng cái thua trước mắt. Vậy ta chẳng dây dưa với lão làm chi lên đường sớm đi là hơn. Chỉ cần sao giữ được vị cô nương họ Nhạc kia chẳng lo gì Nhạc Bất Quần không đưa kiếm phổ đến để chuộc người.

Lão liền cười ha hả nói:

- Lão Dư kia! Đã lâu ngày không được gặp nhau mà còn thích nói đùa. Mộc mỗ có việc gấp phải đi ngay. Dù Tịch tà kiếm pháp hay Tịch ma kiếm pháp thì Mộc mỗ cũng chẳng để lòng.

Mộc Cao Phong vừa dứt lời lão đã băng mình vọt ra nhảy lên lưng ngựa.

Mộc Cao Phong gù lưng, thân hình tròn ửng như trái banh thịt thể mà lão nhảy lên lưng ngựa rất lanh lẹ.

Giữa lúc ấy mọi người bỗng hoa mắt lên, tựa hồ thấy Lâm Bình Chi nhảy vọt ra ngoài đứng chắn trước ngựa Mộc Cao Phong. Nhưng thoáng cái đã thấy gã ngồi cạnh bàn trong quán cầm quạt phe phẩy dường như chưa rời khỏi chỗ ngồi. Thân pháp gã thật là quỷ khóc thần sầu. Chính người trông thấy cũng khó tin ở mắt mình.

Mọi người còn đang ngơ ngác bỗng nghe Mộc Cao Phong quát lên một tiếng giục ngựa lao về phía trước.

Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh và Dư Thương Hải là những tay cao thủ hơn đời, mục quang xuất chúng còn trông rõ Lâm Bình Chi điểm lẹ vào con ngựa của Mộc Cao Phong hai cái. Nhất định gã đã hạ thủ rồi.

Quả nhiên con ngựa vừa tung vó đi hai bước thì bất thành linh đâm quáng vào cây cột quán cỏ. Phát đụng này rất mạnh làm cho nửa quán lập tức ụp xuống. Dư Thương Hải nhanh chân nhảy vọt ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi đều bị cỏ danh cùng vắn rác trút đầy xuống người. Nghi Lâm đưa tay phủi cỏ rác cùng bụi bặm trên người Lệnh Hồ Xung.

Lâm Bình Chi vẫn giữ thái độ ung dung, thủng thẳng gấp cây quạt lại phủi cỏ rác trên vai. Gã giương mắt lên nhìn Mộc Cao

Phong thấy lão khê nghiêng người từ trên ngựa nhảy xuống, buông dây cương ra. Con ngựa đi được mấy bước lại đâm sầm vào gốc cây lớn. Nó thét lên một tiếng khủng khiếp rồi ngã lăn ra, đầu nó nhuộm đầy máu tươi. Hành động của con ngựa quái dị như vậy là vì cặp mắt nó đui rồi. Quả nhiên Lâm Bình Chi đã đâm mù mắt ngựa bằng thủ pháp cực kỳ thần tốc.

Lâm Bình Chi đưa mắt nhìn Mộc Cao Phong lên tiếng:

- Người mù cưỡi con ngựa đui để nó đâm bổ nháo bổ nhào như vậy thật là nguy hiểm vô cùng.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Thằng lỏi ngông cuồng kia! Lão lùn họ Dư bảo người biết sử Tịch tà kiếm pháp vậy người thử trở tài cho lão gia coi.

Dĩ nhiên Mộc Cao Phong cũng biết con ngựa của mình bị Lâm Bình Chi đâm đui mắt. Thế mà lão không nổi hung, vẫn bình tĩnh tươi cười thì thật là con người đã dày công phu hàm dưỡng.

Lâm Bình Chi hững hờ đáp:

- Dư quán chủ nói đúng đó! Lão đã muốn coi Tịch tà kiếm pháp của ta thì rồi sẽ được thỏa mãn. Vì lão thêm môn Tịch tà kiếm pháp của nhà ta mà đem tâm gia hại song thân ta. Thế thì tội ác của lão cũng tương đương với tội ác của Dư Thương Hải, không ai hơn ai kém.

Mộc Cao Phong không ngờ anh chàng công tử con nhà phú gia ngồi trước mặt lại chính là con trai Lâm Chấn Nam. Bây giờ lão đã biết lai lịch gã thì trong lòng không khỏi kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Thằng lỏi họ Lâm đã ngang nhiên khiêu chiến với ta như vậy để rửa mối huyết cừu thì bữa nay tất gã ỷ mình thế mạnh mà không e sợ chi hết. Huống chi Ngũ nhạc kiếm phái nay đã hợp nhất thì bọn ni cô phái Hằng Sơn nhất định về phe với gã.

Lão nghĩ tới đây chợt động tâm, liền xoay tay lại toan nắm lấy Nhạc Linh San. Lão tự nhủ:

- Địch nhiều mà ta ít, nếu chiến đấu đường hoàng thì e rằng khó bề thủ thắng. Con nhỏ kia đã là vợ gã ta mà uy hiếp được thì tất gã phải hàng phục.

Giữa lúc ấy sau lưng lão có luồng kinh phong xô nhẹ tới, tiếp theo là một chiêu kiếm chém lại. Mộc Cao Phong nghiêng mình

tránh khỏi, đồng thời tiện tay gạt thanh kiếm sang một bên. Lão quay đầu nhìn lại thì chiêu kiếm này do Nhạc Linh San phóng ra.

Nguyên Nhạc Linh San đã được Doanh Doanh cắt đứt giây trời trên tay và giải khai những huyết đạo bị phong tỏa trong người nàng.

Chiêu kiếm của Nhạc Linh San bị Mộc Cao Phong hất mạnh ra làm rung động đến vết thương khiến nàng đau nhói lên. Hơn nữa những huyết đạo trong người bị phong tỏa đã lâu bây giờ mới được giải khai, chân tay hãy còn tê chồn. Tuy nàng cảm hận Mộc Cao Phong không biết đến thế nào mà nói nhưng nàng phải nhẫn nại không công kích nữa vì nàng tự biết sức mình lúc này không địch lại đối phương.

Lâm Bình Chi cười lạt hỏi:

- Lão uống là một nhân vật danh lâu năm trong võ lâm. Ta không ngờ lão lại quá đê hèn vô liêm sỉ đến mức độ uy hiếp cả người phụ nữ nhỏ tuổi vào hàng hậu bối. Lão còn muốn sống thêm ít ngày thì dập đầu binh binh xuống đất lạy ta ba lạy miệng hô ba câu: "Gia gia". Như vậy ta để lão sống thêm một năm rồi mới tìm đến hạ thủ vậy lão tính sao?

Ngày trước tại nhà Lưu Chính Phong trên núi Hành Sơn Lâm Bình Chi giả làm người gù bị Mộc Cao Phong uy hiếp, gã phải dập đầu lạy lão ba lạy và hô ba tiếng "gia gia".

Khi ấy trong mình nặng mỗi huyết cừu Lâm Bình Chi nhất cử nhất động đều phải lấy nhẫn nhục làm đầu. Tuy hôm ấy gã đã thay đổi hình dạng chẳng một ai hay nhưng gã coi đó là điều sỉ nhục vô cùng, suốt đời gã chẳng lúc nào quên. Hiện nay gã đã luyện thành tuyệt nghệ dĩ nhiên gã muốn đem cả thù lớn oán nhỏ ra mà thanh toán cho hả lòng căm giận bấy lâu.

Mộc Cao Phong nghe Lâm Bình Chi hỏi vậy vẫn không nổi nóng cười ha hả đáp:

- Mộc gia sống ở đời đã từng này tuổi đầu chạm trán không biết bao nhiêu là kẻ cuồng vọng. Nhưng hạng tiểu tử mà dám lên mặt ngang tàng như ngươi thì nay mới thấy là một. Dù ngươi có dập đầu lạy ta ba lạy, hô to ba tiếng "gia gia" ta cũng quyết không tha cái mạng nhỏ xiu của ngươi đâu.

Lão không biết đến người gù ngày trước đã dập đầu lạy mình và kêu bằng gia gia lại là Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong nói rồi từ từ rút kiếm ra.

Bỗng lão quay lại bảo Dư Thương Hải:

- Nay lão họ Dư! Bọn lão đều là đạo nhân hãy đối phó với bọn ni cô kia. Hai bên cùng là những người xuất gia hãy choảng nhau đi còn thằng nhỏ này thì để mặc ta.

Mộc Cao Phong sợ bọn quần ni phái Hằng Sơn liên thủ hợp lực với Lâm Bình Chi đánh lão thì khó bề thủ thắng. Lão liền nghĩ ngay đến Dư Thương Hải cũng là kẻ thù của Lâm Bình Chi. Nếu bọn lão cầm chân bọn Hằng Sơn thì chỉ còn một mình Lâm Bình Chi lão sẽ dễ bề hạ thủ.

Dư Thương Hải thấy Mộc Cao Phong muốn đẩy mình ra đánh với bọn Hằng Sơn liền đáp:

- Liệt vị phái Hằng Sơn đã nói ai đánh nhau thì mặc ai, họ không dúng tay vào giúp bên nào cả. Vị cô nương vừa cứu thoát Nhạc tiểu thư đây không phải là đệ tử phái Hằng Sơn.

Thực ra đêm trước ở Phong thiền đài Nghi Thanh, Nghi Hòa có tuyên bố không viện trợ bên nào là trở vào Lâm Bình Chi cùng phái Thanh Thành chứ không liên can đến Mộc Cao Phong. Bây giờ Dư Thương Hải cố ý kéo cả lão vào để lão yên tâm đối phó với đại địch.

Mộc Cao Phong được lời Dư Thương Hải liền cả mừng nói:

- Nếu vậy càng hay. Mộc đà tử này năm trước đã có cơ duyên hội diện vài lần với mấy vị sư thái phái Hằng Sơn cốt cách của Định Dật sư thái càng khiến cho Mộc mỡ đem lòng kính ngưỡng. Câu chuyện bữa nay là tự thằng lỏi kia sinh sự với Mộc mỡ chứ không phải Mộc mỡ kiếm chuyện với gã.

Xin liệt vị bằng hữu phái Hằng Sơn đứng ngoài làm chứng để sau này Mộc mỡ khỏi mang tiếng là kẻ ỷ lớn hiếp nhỏ với bạn hữu vô lâm.

Lão nói đoạn từ từ rút trường kiếm ra.

Thanh kiếm của Mộc Cao Phong hình thù quái dị. Lưỡi kiếm hình thành đường cánh cung. Người lão đã gù thanh kiếm cũng gù luôn. Đúng là đà nhân đà kiếm. Lâm Bình Chi tay mặt cầm quạt chỉ trở, tay trái vén áo ra khỏi quán cỏ đi thẳng về phía Mộc Cao Phong. Gã đi tới đâu người ta lại ngửi thấy mùi thơm tho ngào ngạt tới đó.

Bỗng nghe hai tiếng "sột sột" vang lên.

Vu Nhân Hào và Phương Nhân Trí hai tên đệ tử phái Thanh Thành đột nhiên mặt tái mét. Máu tươi ở trước ngực vọt lên như suối chúng ngã lăn xuống đất.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh hãi bật lên tiếng la hoảng. Rõ ràng Lâm Bình Chi ra tay đối phó với Mộc Cao Phong chẳng hiểu tại sao gã lại rút kiếm đâm chết hai tên đệ tử phái Thanh Thành.

Lâm Bình Chi rút kiếm giết người xong lại lập tức tra kiếm vào vỏ. Trong mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh như bọn Lệnh Hồ Xung còn ngoài ra mọi người nhìn thấy kiếm quang lấp loáng không ai trông rõ

Lâm Bình Chi rút kiếm ra hồi nào chứ đừng nói đến chuyện gã vung kiếm sát nhân nữa.

Vạn lý độc hành Điền Bá Quang nổi danh với đời về môn khoái đao, sở dĩ hấn tung hoành trên chốn giang hồ và khiến cho bao nhiêu tay cao thủ hắc đạo và bạch đạo phải bỏ vía là nhờ ở đao pháp cực kỳ mau lẹ. Bây giờ hắn ngưng thần chú ý nhìn Lâm Bình Chi thấy trong chớp mắt gã phóng kiếm ra rồi thu về huy động một cách ung dung mà thần tốc phi thường hắn tự biết mình không thể bì kịp. Tuyệt hơn nữa là cặp mắt Lâm Bình Chi thủy chung vẫn giương lên nhìn chằm chặp vào mặt Mộc Cao Phong. Thế mà gã chỉ rung trường kiếm một cái đã thanh toán xong hai tên Vu Nhân Hào và Phương Nhân Trí khiến hắn càng ngấm ngầm bội phục cùng sợ hãi. Mộc Cao Phong từ từ cúi thấp người xuống. Xương sống lưng lão đã gù nên lúc lão cúi xuống chỉ còn cách mặt đất không đầy hai thước.

Lâm Bình Chi mỉm cười tiến gần về phía Mộc Cao Phong. Đột nhiên lão gầm lên một tiếng như sói gào. Người lão nhảy xổ về phía trước. Thanh đao kiếm vạch thành đường cánh cung nhằm móc vào nách Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đưa quạt qua tay trái, tay phải lại rút trường kiếm ra đâm vào trước ngực Mộc Cao Phong.

Gã ra chiêu sau mà tới trước, chiêu thức đã mau lẹ lại chuẩn đích. Mộc Cao Phong gầm lên một tiếng thật to rồi bằng mình lùi ra. Vạt áo trước ngực lão bị rách một vệt dài để hở cả đám lông đen sì ở trước ngực. Giả tử chiêu kiếm của Lâm Bình Chi chỉ đưa

thêm về phía trước chừng hai tấc nữa là Mộc Cao Phong phải thủng ngực lòi gan.

Mọi người đứng ngoài coi la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Chẳng ai là không kinh hãi.

Mộc Cao Phong vừa thoát chết, nhưng lão vốn là người hung hãn quật cường, lão chẳng úy kỵ chút nào gằm lên như dữ thú cả người lần kiếm nhảy xổ về phía trước.

Lâm Bình Chi thấy chiêu kiếm vừa rồi không đủ thương được địch nhân rất lấy làm kinh ngạc, miệng lẩm bẩm:

- Thằng cha này nổi tiếng võ lâm lâu năm quả nhiên không phải tầm thường.

Gã lại phóng kiếm veo véo đâm tới hai chiêu liền.

Bỗng nghe hai tiếng choang choảng vang lên. Hai chiêu kiếm của Lâm Bình Chi đều bị thanh đà kiếm của Mộc Cao Phong hắt ra. Lâm Bình Chi buông tiếng cười lạt rồi tấn công ráo riết. Kiếm chiêu mỗi lúc một mau lẹ hơn.

Mộc Cao Phong khi chồm lên khi phục xuống đón đỡ. Lão múa tít thanh đà kiếm thành một làn kiếm quang bao phủ quanh mình. Thanh trường kiếm của Lâm Bình Chi đâm vào có lúc đụng phải đà kiếm của đối phương gã cảm thấy cánh tay tê chồn. Hiển nhiên nội lực của đối phương còn thâm hậu hơn nhiều.

Lâm Bình Chi không dám coi thường vì nếu gã ra chiêu không thận trọng thì thanh trường kiếm của gã có thể bị hắt bay đi. Gã phải nhìn chuẩn đích những chỗ sơ hở mới phóng kiếm lẹ vào phản kích. Mộc Cao Phong đã vận động thanh đà kiếm cho thành bức màn kiếm quang dày đặc, tuyệt không có chỗ nào sơ hở đến gió mưa cũng khó lọt vào thì kiếm pháp của Lâm Bình Chi tuy rất cao cường nhưng trong thời gian ngắn gã chẳng thể nào hạ được đối phương.

Dù sao Lâm Bình Chi vẫn ở vào thế thượng phong, không thể thất bại được. Mặt khác gã cũng chẳng có cách nào đủ thương đối phương mau chóng được. Mộc Cao Phong chẳng có lúc nào rảnh để phản kích. Tình trạng này ai cũng nhìn rõ. Nếu lão có ý phản công thì làn kiếm quang bại lộ ra chỗ sơ hở để Lâm Bình Chi thừa cơ phóng kiếm đánh lẹ vào là lão không chống đỡ được.

Cách vận kiếm của Mộc Cao Phong lại rất hao tổn nhiều nội lực. Chiêu số nào cũng phải dùng hết sức để chiêu trước có thể liên với chiêu sau như nước chảy không dứt. Nhưng bất luận một tay cao thủ nội lực thâm hậu đến đâu cũng chẳng thể kéo dài tình trạng này mà vĩnh viễn không bị kiệt quệ.

Hồi 191

Lâm Bình Chi nhục mạ hiền thê

Giữa bức màn kiếm quang dày đặc Mộc Cao Phong hò hét không ngớt, lúc vọt lên cao lúc hạ xuống thấp vẫn đầy vẻ oai phong凛凛 liệt.

Mấy lần Lâm Bình Chi toan phá bức màn kiếm quang đánh thẳng vào song đều bị đà kiếm hất ra.

Dư Thương Hải đứng ngoài theo dõi cuộc đấu hồi lâu thấy bức màn kiếm dần dần thu hẹp lại chỉ còn chừng nửa thước hiển nhiên Mộc Cao Phong sắp lâm vào tình trạng không kế tiếp nội lực được nữa. Hắn liền rú lên một tiếng cầm kiếm xông ra tấn công liền ba chiêu. Kiếm phong rít lên veo veo. Chiêu nào cũng nhằm vào những chỗ yếu huyệt trên lưng Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong thừa cơ Lâm Bình Chi phải xoay tay kiếm lại đỡ gạt kiếm chiêu của Dư Thương Hải cũng vung đà kiếm ra quét lẹ vào hạ bàn Lâm Bình Chi.

Kể ra Mộc Cao Phong và Dư Thương Hải đều là những bậc tiền bối nổi danh mà hiệp lực giáp công một gã thiếu niên hậu bối như Lâm Bình Chi thì không khỏi tổn thất thể diện rất nhiều theo quy củ võ lâm.

Nhưng quần đệ tử phái Hằng Sơn dù chẳng ưa gì hai lão Dư Mộc song lại thấy Lâm Bình Chi dọc đường đã hạ sát phái Thanh Thành bằng thủ đoạn cực kỳ tàn khốc chẳng chút dung tình, mặt khác họ nhận rõ một mình Dư Thương Hải hay Mộc Cao Phong đều không phải là địch thủ của Lâm Bình Chi, vậy bây giờ hai tay đại cao thủ này có hiệp lực tấn công gã họ cũng chẳng lấy chi làm kỳ mà còn cho là một sự tự nhiên. Ai nấy đều cùng một ý nghĩ:

- Nếu hai lão Mộc, Dư không liên thủ với nhau thì chống lại những chiêu kiếm quỷ khốc thần sầu của Lâm Bình Chi làm sao được.

Bây giờ Mộc Cao Phong đã có thể biến thế đánh thi triển những kiếm chiêu vừa thủ vừa công. Lâm Bình Chi thấy vậy hơi mừng thầm.

Từ lúc Mộc Cao Phong được Dư Thương Hải xông ra trợ chiến hai bên đã qua lại ngoài hai chục chiêu. Đột nhiên Lâm Bình Chi xoay tay trái một vòng gã đảo ngược cánh quạt ra ngoài điểm luôn mấy cái cực kỳ mau lẹ. Đầu cánh quạt của gã có đặt mũi kim nhọn dài chừng nửa tấc nhằm đâm vào huyết hoàn khiêu bên chân phải Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong giật mình kinh hãi vội hươi đà kiếm lên gạt nhưng thủ pháp Lâm Bình Chi còn nhanh hơn lão một chút nên tuy lão gạt được mũi kim trạch khỏi huyết hoàn khiêu mà vẫn bị đâm trúng vào huyết đạo chân trái.

Lão cảm thấy chân trái tê chồn rồi không dám cử động nữa chỉ đứng yên một chỗ múa tít thanh kiếm để bảo vệ toàn thân. Sau hai chân lão dần dần kiệt lực không đứng vững được phải quỳ gối xuống.

Lâm Bình Chi cười khanh khách nói:

- Đến bây giờ lão mới quỳ gối dập đầu....

Gã chưa dứt lời thì chiêu kiếm của Dư Thương Hải đánh tới gã phải vung kiếm lên gạt. Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên những tiếng choang choảng rùng rợn.

Lâm Bình Chi lại nói tiếp:

- Như vậy hơi chậm mất rồi.

Lại một chiêu kiếm đánh tới. Lâm Bình Chi xoay tay đánh chát lại một cái rồi phóng chiêu phản kích liền ngay.

Mộc Cao Phong hai chân đã quỳ mọp xuống đất mà tay vẫn múa tít thanh đà kiếm không chậm lại chút nào để khỏi thế công mãnh liệt. Lão còn biết rõ mình nhất định thất bại rồi nên chiêu nào cũng đánh thực mạng hòng đi đến chỗ hai bên cùng chết.

Lúc mới khởi cuộc chiến đấu. Mộc Cao Phong chỉ giữ thế thủ ít khi phản kích thì bây giờ lại biến thành thế công không thủ vì lão không kể gì đến tính mạng mình nữa. Lão đánh rất quá khiến Lâm Bình Chi chưa thể làm gì được lão trong một thời gian ngắn.

Dư Thương Hải cũng nghĩ bụng: nếu trong vòng hơn chục chiêu không thắng được đối phương mà Mộc Cao Phong sắp té đến nơi thì một mình tất thất bại. Hắn nghĩ vậy liền múa tít thanh trường kiếm tấn công như vũ bão. Lâm Bình Chi đột nhiên nổi lên một tràng cười rất dài. Dư Thương Hải bỗng hai mắt tối sầm lại

chẳng nhìn thấy gì nữa. Kế đó một luồng gió thổi hai vai mát rượi rồi hai cánh tay lìa khỏi mình bay ra ngoài.

Lâm Bình Chi cười rộ nói:

- Ta không giết người cứ để người sống cụt tay đui mắt và cô độc một mình vùng vẫy giang hồ.

Những đệ tử cùng gia nhân người ta cũng giết cho kỳ hết tức là trên đời người chỉ còn kẻ thù mà không có thân nhân.

Dư Thương Hải bị chặt tay đau đớn không chịu nổi miệng lẩm bẩm:

- Gã xử trí với ta thế này còn tàn nhẫn gấp mấy lần là đâm ta một kiếm cho chết. Ta có sống ở đời cũng thành người không hiểu võ công mà còn phải chịu đựng bao nhiêu nỗi nhục nhã hành hạ nữa.

Hắn nghe rõ thanh âm Lâm Bình Chi liền xô lại đập đầu vào bụng gã. Lâm Bình Chi cười khanh khách lùi lại tránh khỏi. Không ngờ gã trả được mối đại thù rồi trong lòng cao hứng quá độ thành ra sợ ý lùi đến bên Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong vung kiếm chém tới làm Lâm Bình Chi dựng kiếm lên chống đỡ. Đột nhiên gã cảm thấy hai chân bị siết chặt thì ra Mộc Cao Phong đã ôm lấy rồi.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi. Gã nhìn lại thấy mấy chục tên đệ tử phái Thanh Thành từ bốn mặt nhảy xổ vào. Gã giãy giụa hai chân nhưng không tài nào thoát khỏi được hai cánh tay của Mộc Cao

Phong rít chặt lại như vòng đai sắt.

Lâm Bình Chi vung kiếm đâm vào cái bướu sau lưng Mộc Cao Phong đánh bình một tiếng. Bướu bị đâm thủng một lỗ hổng. Một luồng nước đen do lỗ thủng phun ra ngoài. Mùi tanh thúi xông lên sặc sụa cơ hồ không chịu nổi.

Biến diễn bất ngờ xảy ra phản ứng tự nhiên giục Lâm Bình Chi tự động nhảy lên để né tránh. Nhưng gã quên rằng hai chân mình đã bị Mộc Cao Phong ôm chặt không sao rút ra được. Luồng nước tanh thúi phun trúng vào mặt Lâm Bình Chi. Gã thét lên ầm ầm.

Nguyên làn nước hôi thối đó là do những chất kịch độc tiết ra. Thật chẳng ai ngờ cái bấu trên lưng Mộc Cao Phong lại là túi da chứa nước độc.

Lâm Bình Chi nhắm mắt lại tay trái đưa lên bưng mặt còn tay phải vung kiếm chém loạn xà ngầu vào người Mộc Cao Phong. Lâm Bình Chi ra chiêu cực kỳ thần tốc và chém túi bụi. Mộc Cao Phong không né tránh kịp, thực ra lão chỉ cần ôm riết lấy hai chân gã chứ không muốn né tránh.

Dư Thương Hải nghe tiếng hai người kêu la nhận định phương hướng nhảy xổ lại há miệng cắn vào má bên phải Lâm Bình Chi. Ba người thành thế quần giữ chặt lấy nhau không chịu buông tha mà lúc này thần trí người nào cũng nửa tỉnh nửa mê.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành thấy Lâm Bình Chi bị giữ chặt liền cầm kiếm xông tới đâm túi bụi vào người gã.

Lệnh Hồ Xung theo dõi cuộc chiến đấu ngay từ lúc đầu. Chàng nhìn thấy mọi diễn biến rất rõ rệt. Trước chàng còn sợ hãi nhưng bây giờ thấy bọn đệ tử phái Thanh Thành xông lại chém Lâm Bình Chi, chàng chẳng thể nghĩ tới mình đang bị trọng thương vội nhảy ra lượm một thanh kiếm trong vũng máu.

Chàng phóng kiếm veo veo nhằm chém vào tay kiếm của bọn đệ tử phái Thanh Thành. Binh khí chạm nhau rít lên chát chúa. Đồng thời những thanh trường kiếm của bọn Thanh Thành tới tấp rớt xuống đất.

Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm, Trịnh Ngạc cùng bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy Lệnh Hồ Xung đã ra tay liền kéo lại vây quanh chàng để hộ vệ. Đồng thời chúng gạt bọn đệ tử phái Thanh Thành ra.

Tiếng gầm thét của Mộc Cao Phong đã bắt đầu nhỏ dần đi, chắc lão bị nhiều vết thương nên đã đến lúc kiệt sức. Lâm Bình Chi lại bồi thêm một nhát kiếm vào lưng lão.

Dư Thương Hải toàn thân tẩm máu mà miệng vẫn cắn chặt lấy má Lâm Bình Chi, nhất định không chịu buông tha.

Lệnh Hồ Xung cứu được Lâm Bình Chi thoát chết rồi thì người chàng cũng đau đớn như dấn chân tay liệt lực đứng không vững muốn ngã lăn ra.

Nghi Hòa vội giơ tay ra đỡ lấy người chàng.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy Lâm Bình Chi, Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong giữ nhau chằng chằng thì đều sợ run, chẳng một ai dám tiến vào gỡ bọn này ra.

Sau một lúc lâu Lâm Bình Chi dùng tay trái đẩy mạnh một cái hất được Dư Thương Hải ra đồng thời gã cũng rú lên một tiếng rùng rợn chói tai. Hiển nhiên gã đau quá không chịu nổi.

Mọi người ngó thấy má bên phải Lâm Bình Chi máu chảy ròng ròng và có một lỗ thủng thì ra Dư Thương Hải đã cắn đứt mất hẳn một miếng thịt trên mặt gã.

Bây giờ Mộc Cao Phong tắt thở chết rồi mà hai tay còn ôm chặt lấy chân Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi đưa tay ra sờ vào tay lão rồi tay phải cầm kiếm chặt đứt đi mới rút chân ra được. Về mặt Lâm Bình Chi lúc này cực kỳ khủng khiếp. Quần đệ tử phái Hằng Sơn thấy thế sợ quá phải lùi lại mấy bước.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành chẳng cần để ý gì đến kẻ đại thù kéo ủa lại bên sư phụ để cấp cứu.

Bỗng nghe trong bọn chúng có người vừa khóc vừa la:

- Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ không thể chết được.

Mấy tên khác lại kêu lên:

- Sư phụ chết rồi! Sư phụ chết rồi!

Lâm Bình Chi nổi lên tràng cười hô hố như người điên và lớn tiếng reo:

- Ta đã trả được mối đại thù rồi! Ta đã trả được mối đại thù rồi.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nghe gã cười cũng phát sợ lùi thêm mấy bước. Nghi Hòa vực Lệnh Hồ Xung đưa lên cỗ xe lớn. Nghi Thanh và Trịnh Ngạc cỡi băng buộc thuốc lại vết thương cho chàng.

Nhạc Linh San từ từ cất bước đến bên Lâm Bình Chi nói:

- Bình đệ! Cung hỉ Bình đệ đã trả xong mối huyết cừu.

Lâm Bình Chi vẫn cười rộ không ngớt và tiếp tục la:

- Ta đã trả xong mối đại thù! Ta đã trả xong mối đại thù.

Nhạc Linh San thấy hai mắt gã nhắm chặt liền hỏi:

- Mắt Bình đệ có sao không? Cần phải rửa chất độc ngay đi mới được.

Lâm Bình Chi bỗng ngẩn mặt ra, người gã lão đảo muốn té. Nhạc Linh San đưa tay ra đỡ rồi hai người dìu nhau từng bước vào trong quán cỏ. Nàng lấy chậu nước trong dội lên đầu Lâm Bình Chi. Gã lại rú lên một tiếng rất thê thảm, hiển nhiên gã đau đớn đến cùng cực.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành đứng đằng xa nghe gã rú cũng run sợ.

Lệnh Hồ Xung bảo Nhạc Linh San:

- Tiểu sư muội! Sư muội lấy thuốc dấu rịt cho Lâm sư đệ rồi đỡ y lên cỗ xe lớn của bọn ta để y nằm nghỉ.

Nhạc Linh San ấp úng đáp:

- Đa tạ... đại sư ca!

Lâm Bình Chi bỗng la lên:

- Không cần đâu! Không cần đâu! Việc gì phải cầu cạnh đến ai? Lâm mỗ sống hay chết chẳng liên can gì đến y.

Lệnh Hồ Xung nghe gã nói vậy không khỏi sửng sốt tự hỏi:

- Ta có điều gì đắc tội với gã đâu mà sao gã lại oán hận ta?

Nhạc Linh San cất giọng ôn hòa nói:

- Phái Hằng Sơn có thứ linh dược trị thương rất công hiệu lừng danh thiên hạ. Nếu được....

Lâm Bình Chi hăm hăm quát lên:

- Nếu được cái con khỉ.

Nhạc Linh San buông tiếng thở dài rồi lại lấy thùng nước trong dội lên đầu cho Lâm Bình Chi. Lần này gã không rú lên mà chỉ khẽ rên một tiếng. Nhưng gã nghiêng răng quát hỏi:

- Cái gì người cũng khen y hay. Y đã quan tâm đến người thì sao không đi theo y? Còn hỏi đến ta làm chi?

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nhìn nhau nhón nhác.

Ai cũng biết Lệnh Hồ Xung vì tình đồng môn ngày trước quên cả thân mình đang bị thương mà ra tay cứu viện cho sư đệ cùng sư muội trong cơn hoạn nạn. Mọi người lại nhìn rõ Lâm Bình

Chi mà thoát chết là nhờ sự cứu viện của Lệnh Hồ Xung. Ai cũng lấy làm kỳ là sao Lâm Bình Chi lại vô lý đến thế! Gã chẳng nghĩ đến ơn cứu mạng thì chớ lại còn buông lời oán trách làm mất cả thể diện Lệnh Hồ Xung.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn nghe Lâm Bình Chi chỉ thốt ra những lời bất nhã đều lấy làm tức giận.

Nghi Hòa không nhịn được lớn tiếng quát tháo:

- Người ta đã xả thân cứu người mà sao người chẳng được lời cảm ơn thì chớ lại còn thốt ra những lời vô liêm sỉ như vậy?

Nghi Thanh vội kéo tay Nghi Hòa can ngăn:

- Sư tỷ! Gã bị thương nặng như vậy nên biến đổi tâm tính đầy lòng phẫn uất giận cá chém thớt. Sư tỷ chấp với gã làm chi?

Nghi Hòa tức giận đáp:

- Hừ chúng ta cũng bực mình không nhịn được.

Lúc này Nhạc Linh San lấy khăn tay khế đặt vào vết thương trên mặt Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đột nhiên đưa tay phải ra đẩy nàng một cái thật mạnh.

Phát đẩy này đã vận dụng toàn lực mà Nhạc Linh San lại bất ngờ nên không kịp đề phòng. Người nàng bị hất ra ngoài quán cỏ đập vào bức tường đánh huych một tiếng.

Lệnh Hồ Xung cả giận quát:

- Người...

Nhưng rồi chàng tự nhủ:

- Hai chúng đã thành vợ chồng. Vợ chồng chúng cãi lộn hay đánh nhau thì mình là người ngoài không nên dúng vào. Hơn nữa giọng lưỡi Lâm Bình Chi hiển nhiên có ý hằn học với ta. Việc ta đem lòng luyến ái tiểu sư muội dĩ nhiên gã cũng biết rồi. Lúc này cả hai người đều đã bị thương ta không thể chen vào cho thêm to chuyện. Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy nên chàng vừa quát một tiếng "người" ra khỏi miệng liền lập tức dừng lại. Song lửa giận bốc lên làm cho chàng phát run. Lâm Bình Chi tuy hai mắt không nhìn thấy sự vật song ai nói gì gã đều nghe rõ. Bỗng gã cười lạt hỏi:

- Ta nói điều vô liêm sỉ ư? Nhưng thử hỏi ai là kẻ vô liêm sỉ?

Gã trở tay ra ngoài quán nói tiếp:

- Lão lùn họ Dư cùng lão gù họ Mộc kia vì thèm khát kiếm phổ của nhà họ Lâm ta toan bài cướp đoạt và làm hại sinh mạng song thân ta. Tuy chúng là những kẻ hung tàn độc ác cũng chưa đến nỗi mất hết hành vi lỗi lạc quang minh trên chốn giang hồ. Đâu có giống như... giống như...

Gã quay lại trở vào Nhạc Linh San nói tiếp:

- Giống như phụ thân con tiện nhân này là Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần đã dùng những thủ đoạn xảo quyết dè hèn âm mưu lấy kiếm phổ của ta.

Nhạc Linh San đang chống tay vào tường đứng dậy, nghe Lâm Bình Chi nói vậy, người nàng run bần bật lại phải ngồi phệt xuống, ngập ngừng nói:

- Làm gì... có chuyện đó?

Lâm Bình Chi cười khẩy đáp:

- Con tiện nhân! Người còn chối cãi ư? Cha con người đồng mưu nhử ta mắc câu là một chuyện rõ ràng. Ta hỏi người: Một vị đại tiểu thư con gái chưởng môn phái Hoa Sơn mà đem gã cho một tiểu tử đã lâm vào bước đường cùng không nơi nương tựa như ta đây là vì lẽ gì? Há chẳng phải vì pho Tịch tà kiếm phổ của nhà ta? Kiếm phổ các người đã lấy vào tay rồi thì còn cần gì đến Lâm mỗ nữa?

Nhạc Linh San rú lên một tiếng:

- Chao ôi!

Rồi tru lên khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Người... đặt điều đổ oan cho người ngay như vậy là không hay đâu. Ta xin thề rằng... nếu có ý ấy sẽ bị thiên tru địa lục.

Lâm Bình Chi hần học nói:

- Bọn người ngấm ngầm bày ra gian kế dụ dỗ ta song khi đó ta chẳng khác kẻ bị bùng mắt không hiểu gì hết. Bây giờ cặp mắt ta đã đui mù mà trái lại đột nhiên coi thấy rõ ràng. Nếu cha con người không có chuyện mưu đồ thì tại sao... tại sao... Hỡi ơi... Sau khi đã thành hôn rồi người còn đối đãi với ta như vậy? Chẳng lẽ... Hừ... Thôi ta chẳng nói nữa người tự vấn tâm sẽ rõ.

Nhạc Linh San đỏ mặt lên đáp:

- Người không... người không thể trách ta điều đó được. Người... người...

Nàng đứng dậy từ từ tiến lại gần bên cạnh gã nói tiếp:

- Người đừng nghĩ quanh nghĩ quẩn nữa. Ta đối với người bây giờ cũng chẳng có gì khác trước.

Lâm Bình Chi hặng dửng một tiếng chứ không nói gì.

Nhạc Linh San lại nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy trở về núi Hoa Sơn để dưỡng thương. Người không khỏi mất được cũng vậy mà không khỏi cũng thế thôi. Nếu Nhạc Linh San này không thủy chung như nhất thì thế rằng sẽ bị chết thảm bại hơn Dư Thương Hải.

Lâm Bình Chi cười lạt nói:

- Người đưa ra những lời ngon ngọt xảo trá thì chắc người còn có âm mưu quỷ kế gì đây ta cũng chưa biết.

Nhạc Linh San không tranh luận gì với Lâm Bình Chi nữa, quay lại hỏi Doanh Doanh:

- Tỷ tỷ... Làm phiền tỷ tỷ cho tiểu muội mượn cỗ xe lớn được chăng?

Doanh Doanh đáp:

- Dĩ nhiên là được! Phu nhân có cần lấy thêm mấy vị tỷ tỷ phái Hằng Sơn đi hộ tống không?

Nhạc Linh San ghen ngào đáp:

- Tiểu muội không cần! Xin đa tạ tỷ tỷ.

Doanh Doanh lập tức đứng lên dắt một cỗ xe lừa lại rồi cầm dây cương đưa vào tay Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San nhẹ nhàng đỡ cánh tay Lâm Bình Chi nói:

- Chúng ta lên xe thôi!

Hiển nhiên Lâm Bình Chi không muốn Nhạc Linh San dìu dắt mà cũng không muốn đi với nàng. Nhưng cặp mắt gã đã chẳng nhìn thấy gì đi nữa bước cũng khó lòng. Gã ngần ngừ một chút rồi nhảy lên xe.

Nhạc Linh San nghiêng răng bước lên chỗ của người đánh xe. Nàng nhìn Doanh Doanh gật đầu mấy cái rồi vung roi cho lừa

chạy về ngã tây bắc. Nàng không để mắt nhìn Lệnh Hồ Xung một lần nào nữa.

Lệnh Hồ Xung bâng khuâng nhìn theo cỗ xe lừa lao đi mỗi lúc một xa. Chàng đứng ngây người như tượng gỗ. Lòng chàng se lại nước mắt chỉ muốn trào ra. Chàng lẩm bẩm:

- Lâm sư đệ đui mắt mất rồi! Tiểu sư muội cũng bị thương nếu dọc đường gặp bọn Thanh Thành báo thù thì chống thế nào được!

Hồi 192

Giả nhà nông theo dõi bọn lâm, nhạc

Lệnh Hồ Xung đang băn khoăn về chuyện vợ chồng Lâm Bình Chi trở về Hoa Sơn chẳng hiểu có được bình yên hay không thì thấy bọn đệ tử phái Thanh Thành gói gém thì thể Dư Thương Hải rồi khiêng lên đi về mé tây nam, tức là nẻo đường trái ngược với Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San. Nhưng chàng lại nghĩ rằng:

- Biết đâu bọn chúng đi mười mấy dặm rồi không rẽ về phía bắc để rượt theo bọn Lâm, Nhạc?

Chàng suy tư về câu chuyện cãi lộn giữa Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San vừa rồi biết là trong vụ này có nhiều điều bí ẩn. Kể ra việc ân oán giữa vợ chồng người ngoài không nên để ý nghe nhưng có điều chắc chắn là hai người sau khi thành hôn vợ chồng không được hòa thuận.

Chàng lại nghĩ tới cô tiểu sư muội đầu xanh tuổi trẻ được song thân nâng nêo như hòn ngọc trên tay bọn sư huynh, sư đệ đồng môn cũng đều kính trọng mà bị Lâm Bình Chi hết lời nhục mạ chàng không khỏi động mối thương tâm, tuôn hai hàng lệ.

Hôm ấy mọi người đi chùng ngoài mười dặm thì đến một tòa miếu liên vào trọ đêm. Lệnh Hồ Xung đang mơ màng giấc điệp bỗng nghe có thanh âm lọt vào tai khê gọi:

- Xung lang! Xung lang!

Lệnh Hồ Xung ủa một tiếng rồi tỉnh giấc. Chàng nghe đúng là thanh âm Doanh Doanh. Nàng lại nói tiếp:

- Xung lang hãy ra ngoài tiểu muội có chuyện muốn nói.

Nàng dùng thuật truyền âm tuy tiếng nghe gần mà người nàng ở ngoài cửa. Lệnh Hồ Xung liền ngồi dậy chậm chạp bước ra thì thấy Doanh Doanh ngồi trên bậc đá, bán ẩn bán hiện dưới bóng trăng. Hai tay chống lấy cằm đưa mắt nhìn mây bay trên trời.

Lệnh Hồ Xung đi tới bên nàng rồi sóng vai cùng ngồi.

Lúc này đã quá nửa đêm, bốn bề lặng như tờ không một tiếng động.

Hồi lâu Doanh Doanh mới cất tiếng hỏi:

- Có phải Xung lang đang nghĩ tới cô tiểu sư muội?

Lệnh Hồ Xung thành thực đáp:

- Đúng thế! Vụ này có nhiều tình tiết khiến tiểu huynh không thể nào hiểu được.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung lang còn sợ bọn đệ tử phái Thanh Thành sinh sự với họ nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bọn đệ tử phái Thanh Thành xót tình sư đệ lại thấy vợ chồng y bị thương thì chúng có đuổi theo để gia hại cũng là lẽ thường.

Doanh Doanh hỏi:

- Vậy sao Xung lang không tìm cách đến cứu họ?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Nghe giọng lưỡi Lâm sư đệ thì gã có vẻ hiểm nghị cả sư huynh. Mình vì lòng tốt mà ra tay viện trợ lại e thương tổn đến hòa khí giữa vợ chồng gã.

Doanh Doanh nói:

- Đó mới là một điểm. Phải chăng Xung ca còn e tiểu muội không được vui lòng?

Lệnh Hồ Xung thò đầu tay ra nắm lấy tay nàng thì thấy bàn tay giá lạnh. Chàng nói bằng một giọng rất ôn nhu:

- Doanh Doanh trên cõi đời này trong lòng tiểu huynh chỉ có một mình Doanh muội. Nếu giữa đôi ta mà xảy chuyện hiềm khích thì đời người chẳng còn gì thú vị nữa.

Doanh Doanh từ từ tựa đầu vào vai Lệnh Hồ Xung. Nàng hỏi:

- Xung lang đã nghĩ vậy thì giữa đôi ta khi nào còn xảy chuyện hiềm khích? Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải

rượt theo họ ngay. Xung ca dừng vì chuyện hiểm nghi nhỏ nhặt mà để phải ôm hận suốt đời.

Lệnh Hồ Xung nghe nói đến mấy chữ "Ôm hận suốt đời" thì giật mình kinh hãi. Chàng tưởng chừng như mắt mình đang nhìn thấy mấy chục tên đệ tử phái Thanh Thành đã đến bên cỗ xe của Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San, chúng đang vung trường kiếm sáng loáng mà đâm vào trong xe. Bất giác người chàng run lên.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội đi đánh thức mấy vị tỷ tỷ Nghi Hòa, Nghi Thanh dặn dò họ đưa nhau về Hằng Sơn trước. Còn chúng ta ngấm ngấm hộ vệ cho tiểu sư muội của Xung ca một quãng đường rồi sẽ trở về

Bạch Vân am sau.

Nghi Hòa và Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung chưa khỏi thương thế trong lòng rất băn khoăn nhưng thấy ý chàng đã quyết, vả việc cứu người là gấp nên không tiện khuyên can. Các cô liền đưa một gói thuốc lớn và tin chân hai người lên xe.

Lúc Lệnh Hồ Xung dặn dò Nghi Hòa, Nghi Thanh, Doanh Doanh cũng đứng bên nhưng nàng quay đầu ra phía khác không dám nhìn lại vì nàng nghĩ đến mình và Lệnh Hồ Xung là một nam một nữ mà ngồi cùng xe đi đêm sợ mấy cô cười.

Xe lừa đi được mấy dặm nàng mới thở phào một cái gương mặt đỏ hồng cũng dần dần trở lại bình thường.

Doanh Doanh nhận kỹ đường đất nhằm phía tây bắc mà tiến. Từ đây lên núi Hoa Sơn chỉ có một đường quan đạo chắc cũng không đến nỗi nhầm đường lạc lối. Còn lừa kéo xe này cước trình rất mau lẹ.

Giữa canh khuya tĩnh mịch bên tai chỉ nghe tiếng bánh xe lọc cọc lốp cốp. Còn ngoài ra không nghe thấy một thanh âm nào khác.

Lệnh Hồ Xung trong lòng cảm kích Doanh Doanh không biết đến thế nào mà nói.

Chàng nhủ thầm:

- Nàng vì ta mà chịu làm hết cả mọi điều theo ý ta. Thậm chí nàng biết rõ ta quyến luyến tiểu sư muội cũng cùng đi với ta để bảo vệ cho y. Ta được một người bạn hồng nhan tri kỷ như vậy thật không hiểu ta khéo tu trong bao nhiêu kiếp trước.

Xe lừa chạy chừng mấy dặm rồi Doanh Doanh cho đi chậm lại, nàng nói:

- Chúng ta ngấm ngấm bảo vệ cho lệnh sư muội cùng sư đệ. Nếu bọn họ gặp nguy nan chúng ta mới bắt buộc phải ra tay. Hay hơn hết là đừng để họ biết mình. Tiểu muội tưởng chúng ta nên thay hình đổi dạng là hơn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Doanh muội cải trang làm một đại hán râu xồm quách.

Doanh Doanh lắc đầu nói:

- Không được! Khi ở cạnh phong thiên đài tiểu muội đã nâng đỡ Xung ca, lệnh tiểu sư muội sẽ nhận ra được ngay.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vậy hóa trang thế nào cho được?

Doanh Doanh cầm roi ngựa trở vào một nông gia ở phía trước mặt đáp:

- Tiểu muội tới đó ăn cắp mấy bộ quần áo về để chúng ta hóa trang làm một... một... hai người huynh muội ở nông thôn.

Nàng đã toan nói cắp nhưng lời nói vừa ra tới cửa miệng nàng cảm thấy có điều không ổn liền đổi làm hai người.

Lệnh Hồ Xung biết nàng hay thẹn không dám nói giỡn mà chỉ tủm tủm cười. Doanh Doanh quay lại thấy chàng cười thì đỏ mặt lên hỏi:

- Có gì đang cười đâu?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Không có gì cả. Tiểu huynh chột nghĩ trong nhà nông kia lẽ ra không có thiếu nữ nhỏ tuổi mà chỉ một bà già ở với cháu trai nhỏ thì tiểu huynh lại phải kêu Doanh muội bằng bà bà.

Doanh Doanh khúc khích cười. Nàng nhớ lại gặp Lệnh Hồ Xung lần đầu chàng vẫn kêu nàng bằng bà bà thì lòng nàng lại thấy vui vui.

Doanh Doanh nhảy xuống xe chạy như bay về phía nhà nông.

Lệnh Hồ Xung trông theo nàng nhẹ nhàng tung mình nhảy qua tường mà vào, tiếp theo tiếng chó sủa nhưng chỉ sủa một tiếng rồi lặng yên ngay. Chàng chắc Doanh Doanh phóng chân đá chó xui đi rồi. Chẳng bao lâu đã thấy Doanh Doanh trở ra ôm một bọc áo chạy đến bên xe lừa. Nét mặt nàng tựa như tươi cười mà không phải cười.

Doanh Doanh vừa ngó thấy Lệnh Hồ Xung liền liệng bọc áo vào trong xe rồi cúi xuống thành xe mà nổi lên tràng cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung nhắc lấy bọc áo giở ra coi dưới bóng trăng thì rõ ràng y phục của lão nông phu.

Nhất là tấm áo của nông phu rộng thùng thình nền trắng hoa xanh đúng là áo của bà già cổ lỗ chứ không phải của các cô gái hay con dâu nhà nông thường mặc.

Bọc áo Doanh Doanh ăn cắp được có mũ đàn ông và khăn bịt đầu của đàn bà, lại có cả một cái tẩu hút thuốc Lào nữa.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca mới một nửa thành thân tiên đoán trúng trong nhà họ có bà già nhưng đáng tiếc là lại không có cậu cháu.

Nói tới đây nàng đỏ mặt lên rồi dừng lại.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nói:

- Té ra họ là hai người huynh muội. Hai người này thật tốt quá. Người đàn ông không lấy vợ, người đàn bà không lấy chồng sống bên nhau đến bảy tám chục tuổi.

Doanh Doanh cười khúc khích đáp:

- Xung ca biết rõ là không phải rồi...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Không phải là anh em ư? Thế thì kỳ thiệt.

Doanh Doanh không nhin được lại phá lên cười.

Nàng vào phía sau cỗ xe lừa lấy bộ quần áo của bà già mặc vào mình, nàng còn bịt cả khăn lên đầu. Đoạn hai tay nàng bốc nắm đất mà xoa lên mặt. Doanh Doanh cải trang xong liền lấy áo của lão nông mặc cho Lệnh Hồ Xung. Mặt nàng đưa gần vào Lệnh Hồ Xung chỉ còn cách chừng mấy tấc.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thấy hơi thở của nàng thơm như hoa lan thì không khỏi ngây ngất tâm thần muốn đưa tay ra ôm choàng lấy nàng nhưng chàng thấy nàng là người cực kỳ đoan chính lại không dám lần khăn.

Chàng nhớ tới bao nhiêu hào sĩ giang hồ vì bắt gặp nàng ở với mình một chỗ mà phải đi xung quân trên đảo hoang ngoài đại dương vĩnh viễn không được trở về trung nguyên. Nếu chàng mạo phạm toan bề tiết mạn tất nàng nổi nóng thì hậu quả không biết đến đâu mà lường.

Lệnh Hồ Xung phải ráng trấn áp tâm thần không dám cử động. Mất chàng đột nhiên lộ ra những tia khác lạ nhưng chàng phải kiềm chế lại ngay.

Doanh Doanh nhìn rõ hết liền mỉm cười nói:

- Nào cậu cháu ngoan để bà cưng một cái.

Nàng thò tay đầy đất cát xoa lên mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại thấy bàn tay mềm mại đưa đi đưa lại xoa xít trên mặt mình thì trong lòng nẩy ra mỗi cảm giác d chịu. Chàng chỉ mong tình trạng này tồn tại mãi mãi không bao giờ chấm dứt.

Sau một lúc Doanh Doanh lại lên tiếng:

- Tốt rồi! Trong đêm tối chỉ bấy nhiêu là đủ khiến cho cô tiểu sư muội của Xung ca không nhận ra được nữa. Có điều Xung ca phải cẩn thận chớ lên tiếng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cần phải xoa đất cát lên đầu lên cổ tiểu huynh nữa mới được.

Doanh Doanh cười hỏi:

- Ai trông đến đầu cổ Xung ca làm chi?

Rồi nàng hiểu ngay Lệnh Hồ Xung muốn cho mình đưa tay lên sờ vào đầu vào cổ chàng nàng liền co ngón tay giữa lại khẽ gõ vào trán chàng một cái rồi trở về chỗ ngồi của người đánh xe.

Doanh Doanh vung roi lách cách cho lừa kéo xe đi. Đột nhiên nàng không nhịn được lại bật lên tiếng cười. Tiếng cười mỗi lúc một vang dội. Nàng ôm bụng mà cười ngặt nghẽo đến nỗi không ngồi ngay lên được.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười hỏi:

- Chắc Doanh muội vào nhà nông đó đã thấy được chuyện gì phải không?

Doanh Doanh cười đáp:

- Không phải tiểu muội nhìn thấy chuyện gì buồn cười đâu. Ông già với bà già đó là đôi vợ chồng...

Lệnh Hồ Xung bật cười ngắt lời:

- Té ra là đôi vợ chồng chứ không phải hai anh em.

Doanh Doanh nói:

- Nếu Xung ca còn làm nhện thì tiểu muội không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung vội chữa:

- Thế thì họ không phải là vợ chồng mà là anh em vậy.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca đừng xen vào có được không? Tiểu muội vượt qua tường rồi, con chó bông sủa lên một tiếng, tiểu muội phóng chưởng đánh nó té xỉu nhưng tiếng nó sủa đã là cho hai ông bà tỉnh dậy.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bà già liền cất tiếng gọi: "Này ông già! Có phải chú chích đến trộm gà chẳng?". Ông già đáp: "Con đại hắc không sủa nữa rồi! Không phải có trộm đâu!". Bà già đột nhiên bật cười nói: "Chỉ sợ chú chích lại học lão bất tử ngày trước nửa đêm lặn vào nhà người ta đem theo cả miếng thịt bò, thịt cừu đến cho nó ăn..."

Lệnh Hồ Xung mỉm cười ngắt lời:

- Bà già tệ quá! Bà nói quanh co để móc Doanh muội là tên đạo chích.

Chàng biết Doanh Doanh có tính cả thẹn, nàng nói tới hai vợ chồng lão nông tư tình với nhau trước nếu mình chỉ lẳng lặng hoặc giả vờ như không chú ý thì hoặc giả nàng còn nói bằng mình đưa ra câu gì có ý chót nhả là lập tức nàng im miệng ngay.

Doanh Doanh cười nói:

- Đây là bà già nói về chuyện khi họ chưa thành hôn....

Nàng nói tới đây bỗng ngồi ngay người lên giật cương cho lừa chạy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trước khi hai ông bà chưa thành hôn chắc họ giữ quy củ lắm. Nửa đêm có ngồi trong cỗ xe lớn với nhau nhất định không dám ôm nhau hay kê cận nhau.

Doanh Doanh hừ một tiếng rồi không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung lại dỗ dành:

- Hảo muội tử! Thân muội tử! Họ nói gì với nhau, Doanh muội kể lại cho tiểu huynh nghe.

Doanh Doanh không nói nửa lời. Trong đêm tối chỉ nghe tiếng vó lừa lộp cộp xuống đường quan đạo rất rõ ràng lộp tai.

Lệnh Hồ Xung nhìn ra ngoài thấy ánh trăng như nước chiếu xuống mặt đường quan đạo vừa rộng rãi vừa thẳng tắp. Một lớp sương mù bao phủ lên những ngọn cây bên đường.

Cỗ xe lừa từ từ tiến vào trong làn sương mù nhìn ra xa không rõ sự vật gì hết. Chàng thấy sau lưng Doanh Doanh cũng bao phủ một lớp sương mỏng. Lúc này đang buổi đầu xuân những khóm hoa đã tỏa mùi hương nồng lạt. Ngọn gió hiu hiu nhẹ nhàng thổi vào mặt khiến lòng chàng khoan khoái khôn tả.

Lệnh Hồ Xung lâu ngày chưa uống rượu hiện giờ hương tình cũng làm cho chàng ngây ngất. Doanh Doanh tuy không nói gì nhưng nét mặt nàng vẫn mỉm cười. Nàng đang ôn lại chuyện của hai vợ chồng già nhà nông kia.

Ông già nói:

- Đêm hôm ấy trong nhà mình không còn một chút thịt nào đành phải sang nhà bên cạnh ăn trộm một con gà giết thịt để đem cho chó nhà mụ ăn. Con chó đó tên là gì nhỉ?

Mụ già đáp:

- Nó tên là Đại Hoa.

Ông già nói:

- À phải! Đúng là con Đại Hoa. Nó ăn nửa con gà xong ngoan ngoãn lắm không sủa nửa tiếng. Có thể ông bà già nhà mụ mới không biết câu chuyện ong bướm của chúng ta.

Mụ già nói:

- Lão bắt tử chỉ cốt cho mình thỏa chí còn ai chết mặc ai, về sau bụng ta lớn ra gia gia đánh cho một trận chết đi sống lại.

Lão già nói:

- Cũng may mà bụng mẹ lớn ra không thì chẳng đời nào ông bà già nhà mẹ chịu đem mẹ gả cho tên cùng kiết là ta. Khi đó ta chỉ mong cho bụng mẹ chóng lớn.

Bà già đột nhiên nổi giận mắng nhiếc:

- Lão quỷ chết đâm kia! Té ra là lão cố ý mà cứ lừa gạt ta hoài... ta quyết không tha lão.

Ông già gạt đi:

- Đừng làm nhộn nữa. Có chuyện đó mới sinh con chứ. Mẹ còn la lối gì?

Doanh Doanh nghe tới đây sợ Lệnh Hồ Xung trông đợi không dám nghe thêm nữa, lấy cắp được quần áo rồi bỏ lại một đỉnh bạc lớn đoạn vượt tường trở ra ngay.

Nàng đã nhẹ chân nhẹ tay mà đôi vợ chồng già phần thì chậm chạp phần câu chuyện đang hứng thú nên chẳng biết gì hết.

Doanh Doanh nhớ tới câu chuyện giữa hai ông bà già bất giác mặt nàng đỏ ra đến mang tai. May mà trong lúc đêm tối không ai trông thấy, nếu Lệnh Hồ Xung nhìn rõ mặt nàng lúc này thì nàng muối chui xuống đất.

Doanh Doanh không giục lừa để nó đi chậm chậm một đoạn đường rồi chuyển một khúc quanh thì đến bờ một cái hồ lớn. Bên cạnh hồ liu buông rủ ánh trăng chiếu xuống nước. Mặt hồ sóng gợn rung rinh, ánh ngân quang lóng lánh.

Bỗng Doanh Doanh cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Xung ca! Xung ca ngủ rồi chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh ngủ rồi và đang nằm mơ.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca mơ thấy gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh mơ thấy mình lên Hắc Mộc Nhai đem theo miếng thịt bò để nuôi chó nhà Doanh muội.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca không đứng đần thành ra nằm mơ thấy chuyện cũng không đứng đần.

Hai người sóng vai ngồi trong xe nhìn ra hồ nước. Lệnh Hồ Xung đặt tay phải lên lưng bàn tay trái Doanh Doanh. Bàn tay Doanh Doanh khẽ run lên một cái nhưng không rụt về.

Lệnh Hồ Xung nhủ thầm trong bụng:

- Ước gì vĩnh viễn ta được ở trong hoàn cảnh này khỏi phải trở lại dấn thân vào làn gió tanh mưa máu trong võ lâm. Dù ta có được làm thần tiên cũng không sướng bằng.

Doanh Doanh thấy vẻ mặt chàng trầm ngâm liền hỏi:

- Xung lang đang nghĩ gì vậy?

Lệnh Hồ Xung liền đem những tâm nguyện nói cho nàng nghe.

Doanh Doanh xoay bàn tay trái lại nắm lấy tay mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Xung lang! Tiệp thiệp rất lấy làm sung sướng!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy.

Doanh Doanh nói:

- Bữa trước Xung lang thống lĩnh quân hùng đến đánh chùa Thiếu Lâm tuy tiệp thiệp rất lấy làm cảm kích nhưng không được hoan hỉ bằng lúc này. Vì giả sử tiệp thiệp là người bạn trai tốt của Xung lang mà bị giam hãm tại chùa Thiếu Lâm thì Xung lang cũng nổi lòng nghĩa khí giang hồ mà xả thân đến cứu viện còn hiện giờ Xung lang chỉ nghĩ đến tiệp thiệp mà không nghĩ gì đến lệnh tiểu sư muội...

Nàng vừa nhắc tới mấy tiếng tiểu sư muội Lệnh Hồ Xung đã toàn thân chấn động. Chàng la thầm:

- Hồng bát! Chúng ta phải đi mau mới được!

Doanh Doanh dịu dàng nói:

- Cho đến ngày nay tiếp thiếp mới tin rằng trong thâm tâm Xung lang nghĩ đến tiện thiếp nhiều hơn là nghĩ tới lệnh tiểu sư muội.

Đoạn nàng khẽ kéo dây cương cho lừa quay đầu lại, cỗ xe lừa từ bờ hồ trở ra đường lớn. Doanh Doanh lại giơ roi lên con lừa lập tức vung gót mà chạy.

Cỗ xe lừa chạy một mạch chừng hơn hai chục dặm thì vó lừa dường như đã mỏi mệt thả bước chậm lại.

Cỗ xe chuyển quan hai khúc quanh thì phía trước lại hiện ra một vùng bình nguyên bát ngát. Đồng ruộng bên đường toàn trồng kê. Ánh trăng chiếu xuống trông tựa hồ một bức thảm xanh rờn rộng mênh mông không biết đâu là bờ.

Bỗng nhìn thấy phía trước trên đường quan đạo có một cỗ xe lớn đứng dừng lại.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cỗ xe lớn kia dường như là xe của bọn Lâm sư đệ.

Doanh Doanh đáp:

- Chúng ta thử đi thẳng tới coi.

Nàng liền để cỗ xe lừa từ từ tiến về phía trước, xe này cách xe kia mỗi lúc một gần. Xe đi một lúc nữa thì trông rõ bên cỗ xe lừa phía trước có người đi bộ chính là Lâm Bình Chi.

Cỗ xe lừa kia cũng từ từ chuyển bánh tiến về phía trước mấy bước. Người dong xe cũng đã trông rõ bóng sau lưng và đúng là Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung rất đổi ngạc nhiên đưa tay ra thả dây cương cho lừa dừng lại. Chàng khẽ hỏi:

- Chúng làm gì thế kia?

Doanh Doanh đáp:

- Xung lang chờ ở đây để tiện thiếp lại xem sao.

Nếu cỗ xe tiếp tục tiến về phía trước thì lập tức bị đối phương phát hiện, Doanh Doanh liền thi triển khinh công ngấm ngầm đi theo dõi.

Lệnh Hồ Xung cũng muốn đi theo nhưng chàng chưa khỏi thương thế, không đề tụ khinh công được, đành gật đầu đáp:

- Được rồi!

Doanh Doanh nhảy xuống xe chuồn vào ruộng kê. Lúc đầu nàng đi về phía tây chừng được hơn dặm mới rẽ qua phía bắc. Kê mọc rất dày lá lại rậm um người chuồn vào trong thì ngay giữa ban ngày cũng không ai nhìn thấy có điều lúc này kê chưa lên cao nếu đi ngay người không khỏi thò đầu ra ngoài.

Doanh Doanh phải khom lưng mà đi. Khi gần tới đường quan đạo nàng bước chậm lại và đã nghe rõ tiếng vó lừa cùng tiếng xe ở chỗ nào rồi.

Nàng đi dưới ruộng kê song song với cỗ xe của Nhạc Linh San.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói:

- Kiểm phổ của ta đã giao hết cho gia gia người rồi trong mình ta chẳng còn dấu một chiêu nửa thức nào vậy người còn bám sát lấy ta làm chi?

Nhạc Linh San nói:

- Lâm sư đệ nghi ngờ cho gia gia mưu đồ lấy kiểm phổ của người như vậy là không căn cứ. Sao người không nói theo lương tâm? Lúc người mới nhập môn phái Hoa Sơn thì đã có kiểm phổ gì đâu nhưng ta đối đãi với người rất tử tế. Chẳng lẽ ta cũng vì có chuyện mưu đồ hay sao?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tịch tà kiểm pháp của nhà họ Lâm ta khắp thiên hạ đều biết tiếng, nhiều người đã sục tìm trong mình gia gia ta mà chẳng thấy gì dĩ nhiên họ tìm tới ta. Ta biết đâu người chẳng nghe lời dỗ dành của gia gia cùng má má người cố ý mua chuộc lòng ta?

Nhạc Linh San ghen ngào nói:

- Người nghĩ thế thì ta cũng chẳng biết làm thế nào được.

Lâm Bình Chi hần học nói:

- Chẳng phải ta trách lầm người đâu! Cuốn Tịch tà kiểm phổ đó rồi sau gia gia người chẳng lấy được ở trong tay ta là gì? Lấy được kiểm phổ trước là hay mà lấy được sau cũng tốt, kết quả đều như nhau. Ai cũng biết rằng muốn lấy Tịch tà kiểm phổ phải nhăm vào con người gã tiểu tử họ Lâm này mới xong. Dù Dư Thương Hải, Mộc Cao Phong hay Nhạc Bất Quần thì cũng vậy cả

chứ có khác gì? Có điều Nhạc Bất Quần thành thì làm vua còn Dư Thương Hải, Mộc Cao Phong bại thì làm giặc mà thôi.

Nhạc Linh San tức giận nói:

- Người thốt ra những lời tổn hại đến thanh danh gia gia ta thì coi ta là hạng người nào? Nếu không phải... nếu không phải... hừ...

Hồi 193

Lâm Bình Chi dừng chân đứng lại lớn tiếng hỏi:

- Người còn tính toán gì nữa? Nếu ta không bị thương và đui mắt thì người vung kiếm đâm chết ta rồi phải không? Chẳng phải đến bây giờ ta mới đui mắt...

Nhạc Linh San ngắt lời:

- Người nói thế thì ra ngay từ ban đầu còn tử tế với nhau người cũng chẳng khác kẻ đui mù hay sao?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng thế! Ta có mắt mà chẳng khác kẻ đui mù mới không nghĩ ra là người đến thành Phúc Châu mở một quán rượu nhỏ là có mưu đồ một chuyện ghê gớm. Phải chăng lòng người lúc nào cũng nhớ tới pho Tịch tà kiếm phổ? Đêm hôm ấy gã tiểu tử họ Dư khinh nhờn người, người có bản lĩnh cao cường hơn gã nhiều mà vẫn giả vờ là một cô gái quê mùa không hiểu võ công. Ta thấy sự bất bình mà phải ra tay. Hừ Lâm Bình Chi hỏi Lâm Bình Chi! Người thật là một đứa đui mù ngu ngốc, dám đem chút công phu kém cỏi mà ra tay nghĩa hiệp, nổi lòng tiếc ngọc thương hương thì ra người lớn mật quá.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhạc Linh San! Người là gan ruột của gia nương người nếu các vị không vì chuyện mưu đồ lớn lao thì khi nào chịu để người phơi mặt làm việc hạ cấp nấu bếp bán rượu hèn hạ tại chốn xa xăm.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia chỉ đặc biệt sai phái nhị sư ca ta đến Phúc Châu mà thôi nhưng ta muốn đi du ngoạn một phen nên nhất định theo y.

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia người cai quản đệ tử dưới trướng rất nghiêm khắc. Nếu lão nhận thấy có điều không ổn thì dù người quý xuống năn nỉ ba ngày ba đêm lão cũng chẳng nghe nào. Sở dĩ lão cho người đi

kèm nhị sư ca là vì lão không tin được y, lão sợ y lấy được kiếm phổ rồi trầm hà mất.

Nhạc Linh San lảng lạng suy nghĩ thấy lời phỏng đoán của Lâm Bình Chi không phải hoàn toàn vô lý. Sau một lúc nàng mới lại lên tiếng:

- Người tin lời ta cũng vậy mà không tin cũng thế thôi. Tình thực mà nói thì khi ta đến Phúc Châu chưa từng nghe ai đề cập đến bốn chữ Tịch tà kiếm phổ. Gia gia chỉ bảo bọn Thanh Thành kéo rất đông người đi về hướng đông có thể xảy ra điều bất lợi cho bốn phái vì thế lão gia phái nhị sư ca cùng ta ngấm ngấm đi theo dõi để xem tình hình.

Lâm Bình Chi buông tiếng thở dài dường như gã đã xiêu lòng. Gã nói:

- Thôi được! ta lại tin người lần nữa nhưng hiện giờ thân ta đã đến thế này mà người còn theo sát ta là vì lẽ gì?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giữa ta và người chỉ là cặp vợ chồng hữu danh vô thực... thân người còn trong trắng. Vậy người... quay lại với... Lệnh Hồ Xung quách.

Doanh Doanh ở dưới ruộng kê nghe đến câu "Giữa ta và người là cặp vợ chồng hữu danh vô thực... thân người còn trong trắng..." thì nàng không khỏi giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Sao lại thế được?

Bỗng nàng then đỏ mặt lên cả cổ cũng nóng bừng. Nàng tự trách:

- Làm thân con gái mà đi nghe lỏm chuyện riêng tây của vợ chồng người ta là một điều tối kỵ.

Tuy nàng muốn biết rõ vì duyên cớ gì cặp vợ chồng này lại hữu danh vô thực song cũng nén lòng trở gót bước đi.

Nhưng nàng đi được mấy bước rồi không dần nổi tính hiếu kỳ dừng bước lắng tai nghe. Có điều bây giờ nàng băn khoăn trong dạ không dám trở lại chỗ cũ. Tuy cách xa vợ chồng Lâm Bình Chi hơn trước nhưng hai người nói gì nàng vẫn nghe rõ.

Bỗng nghe Nhạc Linh San cất giọng buồn rầu:

- Sau khi thành hôn ba ngày ta phát giác ra trong lòng người có mối hờn giận mà không hiểu vì lẽ gì. Người cùng ta ở một phòng mà không chung chăn gối với ta, người thống hận ta như vậy... thì sao còn... lấy ta làm vợ?

Lâm Bình Chi thở dài đáp:

- Ta không thống hận người đâu.

Nhạc Linh San hỏi:

- Người đã không thù hận ta thì sao ban ngày giả vờ rất thân thiết với ta mà tối đến vào phòng lại không nói với ta một câu nào?

Nàng hần học nói tiếp:

- Gia gia cùng má má ta đã nhiều lần vặn hỏi về chuyện người đối đãi với ta thế nào, thì ta vẫn trả lời... người... người đối xử với ta rất tử tế...! Chao ôi...!

Nàng nói tới đây rồi tựa hồ không cầm lòng được nữa phải khóc òa lên.

Lâm Bình Chi nhảy vọt lên xe. Hai tay gã nắm chặt lấy vai nàng gã giật giọng hỏi:

- Gia gia cùng má má người đã tra hỏi ta đối đãi với người thế nào ư? Có đúng thế không?

Nhạc Linh San đáp:

- Dĩ nhiên là thật! Câu này ta nói dối người làm chi?

Lâm Bình Chi hỏi vặn:

- Hiển nhiên ta đối với người chẳng tử tế gì. Ta lại chưa từng ngủ cùng giường với người. Thế mà sao người lại nói dối là ta đối xử với người rất tử tế?

Nhạc Linh San vừa khóc vừa đáp:

- Ta đã lấy người làm chồng thì tức là người nhà họ Lâm rồi. Ta chỉ mong người sớm có ngày hồi tâm nghĩ lại, lúc nào ta cũng giữ một tấm lòng chung thành với người thì có lý đâu ta lại ph bày những điều không tử tế làm phiền lòng cho song thân ta?

Lâm Bình Chi lẳng lặng không nói gì nữa. Gã nghiêng rằng nghiêng lợi ra chiều tức tối. Hồi lâu mới chậm chạp lên tiếng:

- Ta vẫn tưởng gia gia người vì nghĩ tới người mà chưa hạ thủ ngờ đâu cái đó lại hoàn toàn nhờ người che dấu. Giả tử người nói thật thì không chừng ta đã sớm bỏ mạng trên núi Hoa Sơn rồi.

Nhạc Linh San lắc đầu đáp:

- Làm gì có chuyện đó? Vợ chồng bất hòa trong buổi tân hôn cũng là sự thường. Có lý đâu người làm nhạc phụ lại vì chuyện nhỏ nhặt ra tay hạ sát chàng rể được?

Lâm Bình Chi nghe Nhạc Linh San giải thích như vậy gã không chịu được hần học đáp:

- Lão muốn giết ta có phải vì chuyện ta cư xử với người không tử tế đâu mà chỉ vì ta đã học được môn Tịch tà kiếm pháp.

Nhạc Linh San hỏi:

- Ta còn có điều chưa hiểu rõ mấy bữa trước ta thấy người cũng như gia gia đã sử một thứ kiếm pháp rất kỳ quái mà uy lực lại mãnh liệt phi thường. Chẳng lẽ gia gia ta đoạt chức chương môn Ngũ nhạc phái và người hạ sát Dư Thương Hải cùng Mộc Cao Phong đều là nhờ ở môn Tịch tà kiếm pháp hay sao?

Lâm Bình Chi đáp ngay:

- Chính thế! Quả thực lão và ta đã thành công đều trông vào môn Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ở Phúc Châu. Ngày trước tăng tổ ta là Vin Hồ Công đã trấn áp quần tà mở mang cơ nghiệp Phước Oai tiêu cực bằng bảy mươi hai đường kiếm pháp này. Mấy đời nhà họ Lâm được anh hùng thiên hạ kính nể cũng là nhờ ở môn Tịch tà kiếm pháp này.

Lâm Bình Chi nhắc đến thành công vĩ tích của tiền nhân trong lòng phấn khởi, thanh âm vang dội ra chiều rất đắc ý.

Nhạc Linh San cãi:

- Thế thì... thế thì sao người vẫn nói là chưa học môn kiếm pháp đó?

Lâm Bình Chi đáp:

- Cái đó có chi khó hiểu, ta không dám nói thật là để che mắt mọi người. Người có nhớ Lệnh Hồ Xung đoạt được tám cà sa ở Phúc Châu rồi nhưng lưới trời khó tránh, hắn vẫn không trốn thoát. Tám áo cà sa chép kiếm phổ lại lọt vào tay gia gia người...

Nhạc Linh San thét lên ngắt lời:

- Không phải! Không phải! Theo lời gia gia thì đại sư ca lấy kiếm phổ rồi đem đi, gia gia bắt y trả lại người nhưng nói thế mà y cũng không chịu.

Lâm Bình Chi hắng dạng một tiếng rồi cười lạt.

Nhạc Linh San lại nói:

- Đại sư ca kiếm pháp thông thần đến gia gia còn không địch nổi y. Thứ kiếm pháp mà y sử dụng chẳng lẽ không phải là Tịch tà kiếm pháp mà y đã học được trong pho Tịch tà kiếm phổ của nhà người?

Lâm Bình Chi cười khẩy đáp:

- Lệnh Hồ Xung tuy đã là tay giáo hoạt nhưng so với gia gia người thì hẳn chưa vào đâu. Hơn nữa kiếm pháp của hắn rối loạn vô cùng so với Tịch tà kiếm pháp của nhà ta thế nào được? Lúc ở bên Phong thiên đài tỷ võ đến người còn đả thương được y. Chà chà! thế mà người dám đem kiếm pháp của hắn bì với Tịch tà kiếm pháp của nhà ta ư?

Nhạc Linh San khẽ đáp:

- Chẳng phải y không địch nổi ta đâu! Đó là y cố ý nhân nhượng để chiều lòng ta.

Lâm Bình Chi nghiêng răng cười khẩy nói:

- Hừ hắn đối với người tình thâm nghĩa trọng lắm nhỉ.

Giả tử Doanh Doanh nghe gã nói câu này trước đây một hôm thì nàng phải tức đến uất người nhưng đêm nay trăng thanh gió mát nên hai người ngắm cảnh bờ hồ nói chuyện tâm tình hai bên ý hợp nên bây giờ Doanh Doanh nghe gã nói vậy lại khoan khoái trong lòng, miệng lẩm bẩm:

- Chàng đối với người rất tử tế nhưng hiện giờ đối với ta còn thân thiết hơn. Người không thể trách chàng được, chẳng phải là chàng thay lòng đổi dạ mà là người khinh khi chàng thái quá.

Nhạc Linh San hỏi:

- Té ra đại sư ca không sử Tịch tà kiếm pháp. Thế mà tại sao gia gia lại trách y lấy cắp Tịch tà kiếm phổ đem đi. Ngày gia gia đuổi y ra khỏi phái Hoa Sơn đã tuyên bố đây là một đại tội. Vậy ra ta... đã trách lầm y.

Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Làm gì mà trách lầm với chẳng trách lầm? Nào phải Lệnh Hồ Xung không muốn cướp đoạt kiếm phổ của ta. Chính hắn đã đoạt rồi đó. Có điều cường đạo lại gặp tổ sư cường đạo. Hắn bị trọng thương ngắt đi rồi gia gia người lục soát trong người hắn rồi thừa cơ đồ cho hắn ăn cắp để che mắt mọi người. Thật là quân ăn cắp lại tróc nã ăn cắp...

Nhạc Linh San tức giận ngắt lời:

- Cái gì mà ăn cắp với chẳng ăn cắp? Người nói khó nghe lắm.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Gia gia người làm thế có d nghe không? Sao người còn cấm ta nói?

Nhạc Linh San thở dài đáp:

- Hôm đó lấy áo cà sa trong ngõ Hường Dương liền bị những quân đề mặt phái Tung Sơn cướp đem đi. Đại sư ca giết được hai tên đoạt áo cà sa về chưa chắc y đã muốn giữ làm của mình. Đại sư ca khí độ hơn người. Từ nhỏ y không thèm lấy vật gì của ai. Gia gia bảo y lấy mất kiếm phổ của người ta vẫn nghi ngờ nhưng sau thấy kiếm pháp của y tăng tiến rất nhiều tinh diệu khôn lường nên không tin không được.

Doanh Doanh nghĩ thầm:

- Cô nói câu này thì Xung lang có hồi ân ái với cô cũng không uống. Tịch tà kiếm pháp là môn kiếm pháp hiểm độc thì dù có đem cho Xung lang chàng cũng chẳng thèm lấy.

Lâm Bình Chi thấy Nhạc Linh San khen Lệnh Hồ Xung khí độ hơn người gã càng tức mình hơn lớn tiếng hỏi:

- Cái gì người cũng khen hắn hay hắn giỏi thế thì tại sao không đi theo hắn?

Nhạc Linh San dịu giọng đáp:

- Bình đệ! Cho đến bây giờ mà Bình đệ hãy còn chưa hiểu rõ tấm lòng ta ư? Đại sư ca ở với ta từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn lòng ta coi y chẳng khác một vị ca ca. Sở dĩ ta đem lòng thân ái cùng kính trọng y chẳng qua là vì y coi ta như một đứa em gái. Nói tóm lại ta đối đãi với đại sư ca như thể thân huynh chứ không phải tình lang.

Nhạc Linh San không thấy Lâm Bình Chi nói gì nàng liền chậm rãi nói tiếp:

- Từ khi người lên núi Hoa Sơn giữa đôi ta hợp ý tâm đầu không bút nào tả xiết. ta chỉ vắng người trong vòng khoảnh khắc là lòng ta lại bồn khoăn tưởng nhớ muốn quên cũng không tài nào quên được. Ta đối với người vẫn một lòng một dạ trước sao sau vậy vĩnh viễn quyết chẳng bao giờ biến cải.

Lâm Bình Chi nói:

- Té ra tâm tính người và gia gia người có chỗ bất đồng. Người giống má má người nhiều hơn. Giọng nói gã có phần êm dịu, hiển nhiên tấm lòng chân thành của Nhạc Linh San đã khiến cho gã phải cảm động.

Hai người yên lặng dường như đang theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Hồi lâu Nhạc Linh San lại lên tiếng:

- Bình đệ! đối với gia gia người đã có thành kiến sâu xa rồi vậy từ nay hai người ở với nhau một chỗ khó có thể đi đến chỗ hòa hảo được. Bây giờ ván đã đóng thuyền ta lấy người rồi... ta... thế nào cũng phải theo người. Chúng ta cần cao chạy xa bay tìm một nơi vắng vẻ để cùng nhau qua những ngày khoái hoạt.

Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Người nói có vẻ ngon lành lắm. Có biết đâu rằng ta đã giết Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong là một chuyện động trời thiên hạ còn ai không hiểu? Dĩ nhiên gia gia người cũng biết ta đã học thành về môn Tịch tà kiếm pháp rồi khi nào lão còn chịu để ta sống ở nhân gian.

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Bình đệ! về việc gia gia ta mưu đồ kiếm phổ của người thì sự thực đâu còn đó ta chẳng hiểu thế nào mà biện bạch cho lão nhân gia. Còn điều người cứ khẳng khẳng một mực nói là gia gia ta giết người chỉ vì người đã học Tịch tà kiếm pháp thì ta nghĩ rằng chẳng có lý nào thế được. Pho Tịch tà kiếm phổ là vật gia truyền của nhà người thì người học kiếm pháp đó là chuyện đương nhiên mà cũng là việc hợp đạo trời nữa, gia gia ta dù có phải là hạng người không hiểu tình lý thì cũng quyết chẳng thể nào vì chuyện đó mà hạ sát người.

Lâm Bình Chi đáp:

- Người nói vậy thì ra người chẳng hiểu gia gia người là con người thế nào, đồng thời chẳng biết

Tịch tà kiếm phổ là cóc gì rồi.

Nhạc Linh San nói:

- Tuy ta một lòng sống chết với người mà thật ra ta chẳng hiểu gì ráo.

Lâm Bình Chi nói:

- Phải rồi! Người chẳng hiểu gì! Người chẳng hiểu gì! Mà người chẳng cần hiểu làm chi.

Gã nói tới đây âm thành ra chiều gay gắt trở lại.

Nhạc Linh San không cãi lẽ với gã nữa. Nàng giục:

- Chúng ta đi quách.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Đi đâu?

Nhạc Linh San đáp:

- Người muốn đi đâu ta cũng tới đó. Dù trên trời góc biển ta cũng theo người.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Người nói thật chẳng? Sau này bất luận gặp trường hợp nào cũng không hối hận chứ?

Nhạc Linh San đáp:

- Ta đã quyết tâm một lòng một dạ với người và đã có chủ ý như vậy từ trước rồi khi nào lại còn hối hận? Cặp mắt người bị thương chưa chắc không chữa được. Dù người không khỏi mắt thì ta cũng vĩnh viễn phục thị người cho đến lúc cả đôi bên cùng chết.

Nàng nói mấy câu này với cả tấm lòng thành nhiệt. Doanh Doanh ngồi dưới ruộng kê nghe rõ cũng nẩy mỗi hảo cảm với Nhạc Linh San và hiểu nàng là một vị cô nương rất tốt. Chỉ vì lúc gặp điều bất hạnh nên hành vi của nàng không khỏi có chỗ lỗi lầm.

Lâm Bình Chi hắng dạng một tiếng dường như vẫn chưa tin.

Nhạc Linh San lại nói:

- Bình đệ trong lòng người vẫn còn nghi ngờ ta. Vậy đêm nay ta... cái gì ta... cũng giao cho người thì người.... đến phải tin ta. Đêm nay chúng ta... động phòng hoa chúc ngay ở đây. Chúng ta làm vợ chồng. Thật sự làm đôi vợ chồng... với dạ chân thành...

Tiếng nàng càng về sau càng nhỏ mãi đi rồi không nghe rõ nữa.

Lúc này Doanh Doanh rất bối rối nàng tự nhủ:

- Bây giờ mà ta nghe lỏm thì liệu còn làm người được nữa chăng?

Nàng liền từ từ cất bước đi xa ra, miệng mắng thầm:

- Vị cô nương họ Nhạc này thật là mặt dày, ai lại giữa đường cái quan mà tính chuyện.. tính chuyện xấu xa.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi la lối om sòm. Thanh âm rất cục xúc. Gã quát:

- Cút ra! Đừng có sán vào đây!

Doanh Doanh giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Chuyện gì vậy? Gã họ Lâm sao lại hung hăng thế?

Tiếp theo nàng nghe tiếng Nhạc Linh San khóc thút thít. Lâm Bình Chi lại quát:

- Đi đi! Đi cho xa! Chẳng thà ta để phụ thân người giết ta chứ không muốn gần người.

Nhạc Linh San vừa khóc vừa nói:

- Người đem lòng khinh rẻ ta... đến cùng cực... nhưng ta đã có điều gì làm lỗi?

Lâm Bình Chi lấp bắp:

- Ta... Ta...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Người... người...

Rồi gã ngừng lại không nói nữa.

Nhạc Linh San hỏi:

- Người còn điều chi cứ nói huych toẹt ra. Nếu ta quả có chỗ sai lầm hoặc người oán hận gia gia ta không chịu lượng thứ thì

cũng nói toạc ra. Người bất tất phải động thủ lập tức ta vùng kiếm tự vẫn.

Nàng rút kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một cái.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta... ta...

Sau một lúc gã thở dài nói tiếp:

- Không phải lỗi tại người thực tình vì ta cũng chẳng ra gì.

Nhạc Linh San vẫn nức nở khóc. Nàng vừa then vừa nóng nảy vừa bực tức.

Lâm Bình Chi nói:

- Được rồi để ta nói cho người rõ.

Nhạc Linh San vừa khóc vừa nói:

- Người đánh hay người giết ta cũng được nhưng để cho ta hoài nghi không hiểu rõ.

Lâm Bình Chi nói:

- Người đã lấy tình chân thật đối đãi ta vậy ta chẳng dấu giếm người làm chi nói rõ sự thật cho người hay để từ nay người khỏi bận tâm.

Nhạc Linh San hỏi dồn:

- Vì lẽ gì vậy? Vì lẽ gì vậy?

Lâm Bình Chi đáp:

- Người đừng nóng nảy! Hãy lắng tai mà nghe! Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ta là một môn kiếm pháp lừng danh võ lâm. Đó là một điều ai cũng biết rồi. Dư Thương Hải và gia gia người đều là chủ môn một phái, nguyên họ đã sở trường về kiếm pháp rồi mà còn nghĩ trăm phương ngàn kế mưu đồ kiếm phổ của nhà ta. Gia gia ta võ công tầm thường để bọn họ khinh khi muốn làm gì thì làm vì không đủ lực kháng cự người có biết tại sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Hoặc giả bản tính công công không thích luyện võ có khi vì thể chất lão bạc nhược ngay từ thuở nhỏ không đủ tư cách luyện Tịch tà kiếm pháp. Đâu có phải h là con em của những nhà thế gia trong võ lâm hết thấy đều võ công cao cường.

Lâm Bình Chi nói:

- Không phải thế đâu. Gia gia ta kiếm pháp tâm thường chỉ vì không học được đến nơi chứ không phải vì nội công kém cỏi. Lão gia có dạy Tịch tà kiếm pháp cho ta cũng sai trật từ đầu đến cuối.

Nhạc Linh San nói:

- Thế thì...! kỳ thiệt

Lâm Bình Chi hỏi:

- Một khi đã nói toạc ra thì chẳng có chi kỳ lạ nữa. Người có biết tăng tổ ta Vin Đồ Công nguyên là người thế nào không?

Nhạc Linh San đáp:

- Ta không biết.

Lâm Bình Chi nói:

- Lão nhân gia nguyên là một nhà sư.

Nhạc Linh San nói:

- Té ra lão nhân gia là một nhà tu. Nhiều tay anh hùng trong võ lâm đã gây nên sự nghiệp oanh liệt một thời đến lúc tuổi già hiểu rõ thế tình xuất gia làm hòa thượng cũng là sự thường chứ có gì lạ?

Lâm Bình Chi nói:

- Tăng tổ ta không phải bán thế xuất gia. Trái lại lão nhân gia trước làm sư sau lại trở về hoàn tục.

Nhạc Linh San nói:

- Thiếu gì anh hùng hào kiệt thời thiếu niên đã làm hòa thượng. Ngay như đức Hoàng đế khai sáng ra cơ nghiệp nhà Minh là Minh thái tổ Chu Nguyên Chương thuở nhỏ đã làm hòa thượng ở chùa Hoàng Giác.

Doanh Doanh bụng bảo dạ:

- Nhạc cô nương biết đức ông chồng bụng dạ hẹp hòi nên cô không dám nói một câu nào chống đối gã. Nhưng sao cô không im miệng để mặc gã nói gì thì nói chẳng hay hơn ư?

Bỗng nghe Nhạc Linh San lại nói:

- Phải chăng công công đã nói cho người hay rằng tổ sư chúng ta là Vin Đồ Công đã xuất gia từ thuở nhỏ?

Lâm Bình Chi đáp:

- Gia gia không nói tới bao giờ. Có khi người cũng không biết rõ đầu đuôi. Người có biết trong ngôi nhà cũ trong ngõ Hương Dương mà đêm hôm ấy ta và người đã tới nguyên là một tòa Phật đường không?

Nhạc Linh San đáp:

- Ta biết rồi!

Lâm Bình Chi nói:

- Tại sao Tịch tà kiếm phổ lại chép vào tấm áo cà sa? Vì lão nhân gia nguyên là một vị hòa thượng ở chùa? Sau khi lão nhân gia bắt được Tịch tà kiếm phổ liền chép vào áo cà sa để lấy trộm đem về hoàn tục rồi lão nhân gia không dám quên việc kính lễ đức Bồ Tát nên mới dựng ra Phật đường đó.

Hồi 194

Lâm Bình Chi thổ lộ ân tình

Doanh Doanh nghe Lâm Bình Chi nói tới đây lăm nhăm gật đầu nghĩ bụng:

- Theo lời gia gia thì pho Tịch tà kiếm phổ này cùng pho Quỷ hoa bảo điển của bản giáo xuất phát từ một nguồn gốc. Vì lẽ đó mà nguyên ý căn bản của hai pho chỉ là một. Trách nào kiếm pháp của Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi giống hệt kiếm pháp của Đông Phương Bất Bại.

Rồi nàng bụng bảo dạ:

- Gia gia còn nói luyện tập công phu trong Quỷ hoa bảo điển chỉ có hại chứ không được lợi gì.

Lão gia còn biết rõ là con nhà võ thì khi thấy nội dung của một võ công tinh diệu dù biết tập nó là có hại cũng dần thân vào rồi không rút ra được vì thế lão nhân gia không thêm dèm ngoáy đến Quỷ hoa bảo điển ngay từ lúc ban đầu. Như vậy đủ tỏ lão nhân gia đầu óc sáng suốt hơn người, bỏ nó là thượng sách.

Nàng chợt nghĩ đến một vấn đề rồi tự hỏi:

- Nguyên nhân nào đã thúc đẩy gia gia ta trao Quỷ hoa bảo điển lại cho Đông Phương Bất Bại?

Về điểm này chỉ có một lý do rất dể hiểu, nàng tự nhủ:

- Có lẽ gia gia ta ngày trước đã nhìn thấy chỗ mưu đồ bất chính của Đông Phương Bất Bại hoặc vì một lý do đề phòng hấn có dã tâm tranh đoạt ngôi giáo chủ nên lão gia trao bảo điển cho hấn là để hãm hại hấn. Thế mà Hương thúc thúc lại lấy việc này làm bất mãn, thúc thúc bảo gia gia bị Đông Phương Bất Bại che mắt, một lòng tin cậy hấn trao cả bảo điển nên thúc thúc rất lo ngại. Thực ra gia gia ta chẳng những là một nhân vật rất tinh minh mà tâm cơ lại vô cùng lợi hại chứ đâu phải người hồ đồ?

Có điều người tính không bằng trời định giả tử Đông Phương Bất Bại nghĩ tới câu "Tiên hạ thủ vi cường" hạ sát ngay gia gia thì đâu đến nỗi? Nhưng hấn lại đem gia gia cầm tù ở dưới đáy Tây

Hồ. Thế thì tâm địa hắn chưa phải là tàn ác đến cùng cực. Nếu hắn nhân lúc bắt được gia gia vung đao chém một nhát thì bọn mình làm gì có cơ hội trả oán? Thực ra bọn mình giết được Đông Phương Bất Bại cũng là may mắn vô cùng. Nếu không có Xung lang ra tay trợ lực thì ba người là gia gia, Hương thúc thúc và ta tất bị Đông Phương Bất Bại giết chết. Đồng thời nếu không có gian nhân Dương Liên Đình ở bên làm hắn rối loạn tâm thần thì Đông Phương Bất Bại cũng không thất bại.

Doanh Doanh nghĩ tới đây bất giác nàng nảy lòng thương cho Đông Phương Bất Bại. Nàng lẩm bẩm:

- Đông Phương Bất Bại sau khi cầm tù gia gia hắn vẫn đối đãi với ta rất tử tế. Ta ở trong Triều Dương thần giáo chẳng kém gì một bà công chúa. Hiện gia gia ta trở lại làm giáo chủ dĩ nhiên là một điều rất vinh hạnh. Hỡi ôi! ta đã có Xung lang ở trong lòng thì còn nghĩ đến chuyện vinh hạnh làm gì nữa?

Từ thuở nhỏ Doanh Doanh được Nhậm Ngã Hành và Đông Phương Bất Bại chiều chuộng quen nết nên hành động của nàng không khỏi có điều quá chớn. Đối với quần hào nàng tha hồ sai phái và làm oai làm phách. Nàng cho đó là một chuyện dĩ nhiên nhưng từ ngày nàng buộc chặt mối tình vào Lệnh Hồ Xung thì tính hạnh nàng đột nhiên biến đổi hẳn nàng trở nên người văn nhã dịu dàng gồm đủ đức tính hiền hòa nhu thuận.

Doanh Doanh hồi tưởng lại những việc đã qua. Nàng nghĩ tới mưu sâu xa của phụ thân tuy có lợi cho lão nhưng trong lòng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, miêng lẩm bẩm:

- Xung lang đã thu hút vào thân thể bao nhiêu luồng chân khí khác lạ của người ngoài. Nếu không phát tán ngay những chân khí đó để uẩn kết trong mình lâu ngày thì mầm họa lại càng nguy hiểm. Thế mà đến nay gia gia vẫn chưa chịu truyền thuật tán công cho chàng mới thật là phiền. Gia gia tuy khuyên bảo chàng h chịu gia nhập Triều Dương thần giáo thì chẳng những lão nhân gia truyền thuật tán công ngay tức khắc mà còn cáo thị cho giáo chúng lấy chàng làm người thừa kế sau này lên kế vị giáo chủ.

Nhưng Xung lang lại nhất định không chịu cúi đầu phục tùng. Việc này thật khó quá! Không biết tính thế nào cho ổn.

Doanh Doanh ngồi trong ruộng kê có lúc khắp khởi mừng thầm có lúc lại lo âu hồi hộp. Tuy nói là làm sòng tư tưởng rất phức tạp rào rạt trong đầu óc nàng nhưng thực ra nàng nghĩ lui nghĩ tới cũng chỉ nhằm vào con người Lệnh Hồ Xung.

Lúc này Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San đều yên lặng không ai nói câu gì.

Sau một lúc lâu Lâm Bình Chi bỗng lên tiếng:

- Viễn Đồ công ngẫu nhiên tìm thấy Tịch tà kiếm phổ ở trong chùa. Lão nhân gia vừa lấy được liền đem về luyện tập ngay.

Nhạc Linh San ngắt lời:

- Tịch tà kiếm pháp tuy họa hoạn khôn lường nhưng quyết chẳng thể nào phát tác ngay tức khắc. ít ra là năm, bảy năm sau mới xảy hậu quả hiểm nghèo. Vậy Vin Đồ Công lấy vợ sinh con nếu không ở vào thời kỳ trước khi luyện Tịch tà kiếm pháp thì cũng ngay sau khi luyện thành tức là trong thời gian họa hoạn về luyện kiếm chưa kịp phát tác.

Lâm Bình Chi ngập ngừng:

- Không... phải... thế...

Gã kéo ba chữ này nhưng giọng nói tuyệt không có ý gượng gạo.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ban đầu ta cũng nghĩ như ngươi nhưng chỉ sau mấy bữa liền biết ngay là không đúng. Viễn Đồ Công lấy vợ sinh con trước khi có kiếm phổ thế nào được?

Nhạc Linh San chỉ ậm ừ chứ không nói gì.

Lâm Bình Chi lại nói:

- Viễn Đồ Công chưa lấy được Tịch tà kiếm phổ đang tu hành ở chùa, dĩ nhiên nhà sư không thể lấy vợ sinh con được. Gia gia ta nếu đúng là con ruột của lão nhân gia thì cũng chỉ là con tư sinh.

Nhạc Linh San ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó kể ra cũng không quan hệ.

Lâm Bình Chi nói:

- Viễn Đồ Công sợ dĩ muốn rời bỏ chùa để hoàn tục biết đâu chẳng vì vụ này? Có thể chuyện tư tình sắp bị bại lộ nên lão nhân gia không bỏ đi không được.

Nhạc Linh San nói:

- Viễn Đồ Công là một vị đại anh hùng, đại hào kiệt, oai danh lừng lẫy võ lâm... e rằng... không có chuyện đó.

Lâm Bình Chi nghe Nhạc Linh San bác cũng hơi có lý liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhạc Linh San đáp:

- Cái đó rất d hiểu. Những bậc anh hùng hào kiệt nhẫn nại được nhiều điều mà người tầm thường không thể nhẫn nại. Hoặc giả Vin Đồ Công lấy được Tịch tà kiếm phổ rồi, lão nhân gia ráng nhẫn nại chưa luyện ngay chờ sau khi lấy vợ sinh con mới đem kiếm pháp đó ra học tập cũng chưa biết chừng.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta không nhẫn nại được thế đâu.

Nhạc Linh San mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên người... cũng là người khá chứ không phải tầm thường.

Lâm Bình Chi nói:

- Ngày trước ta giả làm người gù đến nhà Lưu Chính Phong ở núi Hành Sơn đã phải dập đầu lạy

Mộc Cao Phong và hô hấn bằng gia gia cho thoát nạn. Khi đó trong mình ta mang nặng mối huyết cừu nên ta phải hết sức nhẫn nhục. Nhưng từ nay ta quyết không chịu thế nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Những bậc anh hùng hảo hán cần phải như vậy. Ngày trước vua nước Việt là Câu Tin bị bắt đem về Ngô dùng khổ nhục kế hạ mình nếm phân cho Ngô Vương Phù Sai để đoán bệnh mà sau đánh bại Ngô rửa hận cùng khôi phục giang sơn. Bậc đại trượng phu có nhìn được cái nhục trước mắt sau mới làm nên sự nghiệp lớn lao. Vin Đồ Công tuy đã vào hạng không phải tầm thường nhưng chưa chắc đã nhẫn nại bằng người được.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta lấy được kiếm phổ vào ngày làm lễ đính hôn. Đã mấy lần ta tính đợi sau khi cùng người thành

thân làm trưởng phu chân chính một thời gian rồi sẽ bắt đầu luyện kiếm pháp. Nhưng Tịch tà kiếm phổ ghi chép những kiếm thức khiến cho người luyện võ bất cứ là ai cũng không thể dẫn lòng được. Ta đành tự thiên để luyện kiếm.

Nhạc Linh San thét lên:

- Trời ơi!... Người tự thiên để luyện kiếm ư?

Lâm Bình Chi đáp bằng một giọng trầm trầm:

- Đúng thế! Yếu quyết đầu tiên của Tịch tà kiếm phổ là "Võ lâm xưng hùng, cung kiếm tự thiên"!

Nhạc Linh San ngập ngừng hỏi:

- Sao... phải làm thế?

Tiếng nàng hỏi rất nhỏ như người hết hơi.

Lâm Bình Chi đáp:

- Nếu không tự thiên thì khi luyện nội công về Tịch tà kiếm pháp lửa dục thiêu đốt ruột gan thành tẩu hỏa nhập ma lập tức khiến người cứng đờ ra mà chết.

Nhạc Linh San nói:

- Té ra là thế!

Lúc này thanh âm nàng càng nhỏ hơn tựa hồ tiếng muỗi vo ve khó mà nghe rõ được.

Doanh Doanh cũng lẩm bẩm:

- Thảo nào mà vợ chồng gã này không có mối tình khăng khít.

Bây giờ nàng mới hiểu tại sao Đông Phương Bất Bại nổi tiếng kiêu hùng, thống lĩnh quần hào lại mặc áo phu nhân, cầm kim khâu thêu. Đồng thời hẳn còn trọng đãi con người xấu xa không ai chịu được là Dương Liên Đình vì gã tướng mạo cục cằn thân thể cao lớn râu ria xồm soàm. Té ra vì hắn luyện Tịch tà kiếm pháp mà thành người ái nam ái nữ.

Bỗng nghe Nhạc Linh San vừa khóc thút thít vừa nói:

- Thế thì... gia gia ta... chắc cũng như người.

Lâm Bình Chi đáp:

- Bất cứ ai luyện Tịch tà kiếm pháp cũng không ra ngoài thể lệ đó được. Gia gia ngươi thân làm chủ môn một phái mà để việc tự thiên đồn đại ra ngoài giang hồ há chẳng làm một trò cười cho thiên hạ? Vì thế nên lão mà biết ta học môn kiếm pháp này nhất định phải giết đi để bịt miệng. Sở dĩ mấy lần lão tra ta đối đãi với người thế nào là có dụng ý muốn dò cho biết ta đã tự thiên chưa? Giả tử ngươi đem lời trách oán ta thì lão biết ngay và tính mạng ta khó nổi bảo toàn.

Nhạc Linh San nói:

- Không chừng ngày nay gia gia ta biết rồi cũng nên.

Lâm Bình Chi nói:

- Việc ta hạ sát Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong chỉ trong vòng mấy bữa là tiếng tăm đồn đại khắp võ lâm, dấu thế nào được lão?

Gã nói mấy câu này ra chiều đắc ý chứ không có vẻ sợ hãi.

Nhạc Linh San nói:

- Theo lời người thì e rằng gia gia ta không dung tha người thật. Vậy đôi ta nên tìm nơi ẩn tránh trước đi là hơn.

Lâm Bình Chi thét lên:

- Sao lại đôi ta? Người đã biết ta thế này còn muốn theo ta làm chi? Ta tưởng người đi đường người ta đi đường ta là phải.

Nhạc Linh San kiên quyết đáp:

- Ngày trước Tư Mã Thiên phải chịu cung hình rồi sau uất hận viết những pho sử ký để tiếng muôn đời. Như vậy có chi đáng ngại? Người vì tình thế bắt buộc thì tự thiên là việc dĩ nhiên. Bình đệ! Ta đối với người trước sao sau vậy... Tình trạng người thật đáng thương.

Nàng chưa dứt lời bỗng ối lên một tiếng rồi nhảy xuống xe tựa hồ bị Lâm Bình Chi đẩy ra. Lại nghe tiếng Lâm Bình Chi ra chiều tức giận nói:

- Ta không muốn người thương ta. Ai cần gì người thương? Người vừa kể những nhân vật cổ thời Ngô Vương, Việt Vương, Tư

Mã Thiên gì gì đó... họ có liên quan gì đến Lâm mỗ? Nay Lâm Bình

Chi này luyện môn Tịch tà kiếm pháp đã thành tựu thì còn sợ gì ai nữa? Nhạc Bất Quần tuy có muốn truy sát ta cũng còn phải hạ được thanh trường kiếm ở trong tay ta trước.

Nhạc Linh San lẳng lẳng không nói gì nữa. Lâm Bình Chi lại tiếp:

- Ta chỉ còn chờ khi chữa khỏi mắt là có thể xưng hùng thiên hạ. Nào Nhạc Bất Quần, nào Lệnh Hồ Xung nào Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng hay bất luận là ai chưa d gì địch nổi ta. Doanh Doanh nghe gã ăn nói ngông cuồng bất giác mắng thầm:

- Chờ mắt người khỏi ư? Chà liệu mắt người còn khỏi được không?

Trước nàng thấy Lâm Bình Chi gặp nhiều điều bất hạnh đã có ý thương tình nhưng bây giờ nàng thấy gã ra dạ phũ phàng với vợ con lại miệng nói toàn giọng điên rồ tự phụ nên không khỏi lấy làm tức giận.

Bỗng nghe Nhạc Linh San thở dài nói:

- Chúng ta phải tìm nơi lánh một thời gian nữa rồi sẽ tính.

Lâm Bình Chi đáp:

- Ta tự có cách đối phó với gia gia người.

Nhạc Linh San nói:

- Chuyện này nói ra khó nghe lắm! Người đừng nhắc tới thì gia gia cũng chẳng để tâm đến người đâu.

Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Hừ! Gia gia người là người thế nào, ta còn hiểu rõ hơn người nhiều. Ngày mai h gặp ai lập tức đem vụ này nói với người đó.

Nhạc Linh San can ngăn:

- Hà tất phải thế! Người làm vậy há chẳng....

Lâm Bình Chi ngắt lời:

- Còn phải hà tất gì nữa? Đó là biện pháp để bảo toàn tính mạng cho ta. Ta gặp ai cũng nói thì chẳng mấy bữa sẽ đến tai gia gia người. Lão đã biết ta nói huych toẹt ra rồi thì không giết ta để

bịt miệng nữa. Trái lại lão còn tìm trăm phương ngàn kế bảo vệ cho ta được an toàn.

Nhạc Linh San nói:

- Biện pháp của người nghĩ ra thật là kỳ.

Lâm Bình Chi ngắt lời:

- Có chi là kỳ? Gia gia người có tự thiên hay không trông bề ngoài khó mà biết được. Lão có rưng râu thì lấy sơn bôi vào. Người ngoài bất quá nửa tin nửa ngờ mà thôi, chứ không ai dám quyết đoán.

Còn nếu ta mà chết một cách không rõ ràng thì ai ai cũng bảo là bị lão giết, giấu voi độn rạ thế nào được?

Nhạc Linh San buông tiếng thở dài. Nàng biết những điều tiên liệu của Lâm Bình Chi là không lầm nhưng làm như vậy thì thanh danh phụ thân nàng không khỏi bị tổn thương rất nhiều.

Mặt khác nếu nàng tìm cách ngăn trở gã chưa chắc gã đã chịu nghe. Vì đây là một kế hoạch rất hiệu nghiệm để bảo vệ sinh mạng cho gã. Nếu vì ngăn trở vụ này mà khiến gã phải uổng mạng thì làm thế nào?

Lâm Bình Chi lại nói:

- Tuy cặp mắt ta đui mù nhưng lòng ta sáng suốt. Dù cho từ nay ta hổng mắt không nhìn thấy vật gì nữa thì mối đại thù của song thân đã trả xong trong đời ta chẳng có điều chi đáng hối hận. Ngày nọ, Lệnh Hồ Xung thuật lại lời di chúc của gia gia đã nói: di vật của tổ tiên để ở trong ngôi nhà cũ tại ngõ Hướng Dương. Gia gia còn dặn lại đừng mở ra coi. Đó là lời di huấn của tằng tổ ta để lại, nay ta mở coi rồi tuy không tuân theo lời tổ huấn nhưng đổi lại trả được mối huyết cừu cho song thân. Hơn nữa nếu không làm thế thì người ngoài từ đây đều bảo môn Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ta chỉ có hư danh và bọn người trong Phước Oai tiêu cực toàn hạng giả danh bip đời.

Nhạc Linh San nói:

- Ngày đó gia gia ta và người đều đem lòng ngờ vực cho đại sư ca lấy Tịch tà kiếm phổ của nhà người còn đổ cho y đã bip đặt ra lời di ngôn của công công...

Lâm Bình Chi hỏi:

- Dù ta có trách lầm hấn thì đã sao? Ngày ấy cả người cũng chẳng đem lòng hoài nghi hấn là gì?

Nhạc Linh San lại nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Giữa người và đại sư ca quen biết nhau chưa lâu thì hoài nghi như vậy là thường, nhưng gia gia và ta không nên ngờ cho y mới phải. Trên đời chỉ có một người tin được lòng y là má má ta mà thôi.

Doanh Doanh lẩm bẩm:

- Ai bảo chỉ có một mình má má cô là tin được y?

Bồng nghe Lâm Bình Chi cười lạt hỏi:

- Có thật mẫu thân người ưa thích thằng lỏi Lệnh Hồ Xung không? Vì hấn mà song thân người đấu khẩu không biết bao nhiêu lần.

Nhạc Linh San ngạc nhiên hỏi lại:

- Gia gia cùng má má ta vì đại sư ca mà có chuyện gây lộn ư? Trước nay gia má ta chưa từng tranh chấp nhau bao giờ. Sao người lại biết thế?

Lâm Bình Chi cười khẩy đáp:

- Trước nay chưa từng tranh chấp với nhau ư? Đó chẳng qua là lão đóng kịch cho người ngoài coi mà thôi. Nhạc Bất Quần đảo dễ thật! Cả chuyện này lão cũng đeo bộ mặt ngụy quân tử. Chính tai ta nghe thấy rõ ràng chẳng lẽ còn giả được sao?

Nhạc Linh San nói:

- Ta có bảo người nói không thật đâu mà chỉ lấy làm kỳ là sao ta không nghe thấy bao giờ?

Lâm Bình Chi nói:

- Bây giờ ta có nói rõ cho người biết cũng chẳng hề chi. Hôm ấy ở thành Phúc Châu hai người phái Tung Sơn cướp được tấm áo cà sa đem đi sau chúng lại bị Lệnh Hồ Xung giết chết. Như vậy thì tấm áo cà sa dĩ nhiên là của Lệnh Hồ Xung lấy được đem đi rồi. Nhưng người hấn bị trọng thương lúc còn hôn mê bất tỉnh ta đã lục tìm trong mình hấn mà áo cà sa không thấy đâu nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Thế ra hôm ở thành Phúc Châu ngươi đã lục tìm trong người đại sư ca rồi?

Lâm Bình Chi hỏi:

- Đúng thế! Vậy thì sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Không sao cả.

Doanh Doanh bụng bảo dạ:

- Nhạc cô nương từ nay mà còn theo thằng lỏi gian hoạt hiểm ác này thì còn biết được nhiều chuyện.

Bồng nàng lại nghĩ:

- Ta ngồi đây lâu quá rồi chắc Xung lang đang mỏi mắt trông chờ.

Nàng lắng tai nghe không thấy động tĩnh gì thì chắc chàng cũng bình yên vô sự.

Bồng nghe Lâm Bình Chi nói:

- Tấm áo cà sa đã không ở trong người Lệnh Hồ Xung thì nhất định gia gia ngươi lấy đi chứ còn ai vào đây? Từ Phúc Châu tới Hoa Sơn ta ngấm ngấm để ý dò xét nhưng lão che dấu thật tài không lộ ra manh mối chi hết. Lão lấy được rồi dĩ nhiên chưa một ai hay là Tịch tà kiếm phổ biến vào áo cà sa, lập tức lão tự thiến để luyện kiếm. Lúc còn ở trong lữ quán dọc đường có nhiều người nên ta không dám ngó những động tĩnh của song thân ngươi. Nhưng từ khi về núi Hoa Sơn tối nào ta cũng ẩn ở sườn núi bên phòng ngủ của gia nương ngươi. Vì nghe rõ hai người nói chuyện mới điều tra ra được chỗ để kiếm phổ.

Nhạc Linh San hỏi:

- Thế ra tối nào ngươi cũng ẩn ở trên sườn núi cạnh vực thẳm ư?

Hồi

195

Phái Thanh Thành quyết chí rửa hờn

Lâm Bình Chi nghe Nhạc Linh San hỏi liền đáp:

- Đúng thế!

Nhạc Linh San hỏi lại:

- Đêm nào cũng thế ư?

Doanh Doanh ngồi dưới mé ruộng kê không nghe thấy Lâm Bình Chi trả lời nàng cho là gã đáp bằng một cái gật đầu.

Bỗng nghe Nhạc Linh San thở dài nói:

- Người quả là có nghị lực hơn người.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta đã quyết chí báo thù, không làm thế không được.

Nguyên vợ chồng Nhạc Bất Quần ở trên ngọn cao nhất núi Hoa Sơn, làm phòng ngủ bên cạnh ngọn Thiên Thanh trên bờ vực thẳm sâu muôn trượng, là một nơi cực kỳ hiểm trở. Người ngoài không biết cho là vợ chồng lão có tính ưa thanh tịnh, ở trên này cho tiện việc luyện võ, thực ra trong lòng lão còn tính chuyện khác.

Từ khi phái Hoa Sơn chia làm hai phe Kiếm tông và Khí tông, gây cuộc quyết đấu, phe Khí tông tàn sát gần hết phe Kiếm tông. Sư phụ Nhạc Bất Quần lên làm chủ môn rồi trao chức lại cho lão. Nhạc Bất Quần vẫn lo âu dư đảng phe Kiếm tông đến đánh lén để báo thù nên lão mới lên ở nơi cực kỳ hiểm trở này.

Từ sườn núi lên ngọn Thiên Thanh chỉ có một con đường ruột dê nhỏ bé, người ngoài không ai lên được, chỉ có Lâm Bình Chi là rể của chủ môn nhân ai nấy thấy gã lên ngọn Thiên Thanh cũng không ngờ vực.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói tiếp:

- Ta nghe ngóng mười mấy đêm vẫn không thấy chuyện gì khác lạ. Rồi một đêm hai người mới nói tới vụ này. Câu chuyện giữa hai người như sau:

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca ít lâu nay tiểu muội thấy khí sắc sư ca có vẻ khác thường, phải chăng sư ca luyện Tử hà thần công đến chỗ phức tạp khó khăn? Tiểu muội tưởng sư ca chẳng nên gắng sức nhiều quá cho hao tổn tinh thần.

Nhạc Bất Quần cười đáp:

- Không phải đâu. Ta luyện công vẫn rất thuận lợi và tiến triển đều.

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca đừng lừa dối tiểu muội. Tại sao thanh âm của sư ca lại biến đổi dần? Hiện nay giọng nói của sư ca vừa lên cao vừa lạnh lạnh nghe chẳng khác khẩu âm đàn bà.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Sư muội đừng nói càn. Thanh âm ta bao giờ chẳng thế?

Lâm Bình Chi kể tới đây, gã ngừng lại một chút rồi nói:

- Chính ta nghe giọng lão cũng thấy khác lạ đúng là thanh âm của đàn bà con gái.

Rồi gã kể tiếp.

Nhạc phu nhân lại hỏi:

- Sư ca bảo không có gì thay đổi ư? Trước nay sư ca có nói với tiểu muội như vậy bao giờ đâu? Sư ca ơi! Tiểu muội còn biết trong lòng sư ca có tâm sự gì nan giải. Sao sư ca không nói rõ cho tiểu muội hãy còn dấu giếm làm chi?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Ta có điều nan giải gì đâu? Hừ cuộc đại hội trên núi Tung Sơn chẳng còn bao lâu nữa là tới ngày, việc mưu đồ thôn tính cả bốn phái của Tả Lãnh Thiên đã phơi bày rõ rệt chẳng còn ai không biết. Ta chỉ lo âu về chuyện đó mà thôi...

Nhạc phu nhân ngắt lời:

- Tiểu muội xem ra không phải chỉ có vậy...

Nhạc Bất Quần tức quá xẵng giọng:

- Sư muội khéo đa nghi! Ngoài chuyện đó còn gì nữa đâu?

Nhạc phu nhân nói:

- Tiểu muội nói ra sư ca đừng nổi nóng! Tiểu muội nhận thấy sư ca nghi oan cho Xung nhi.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Lệnh Hồ Xung ư? Gã kết giao với người Ma giáo lại tư tình với Nhậm cô nương, những chuyện này thiên hạ đều biết hết, còn oan uổng nổi gì?

Doanh Doanh nghe Lâm Bình Chi thuật lại lời nói của Nhạc Bất Quần nhắc tới chuyện mình thì mà nàng nóng lên, nhưng lòng nàng lại nảy ra mối tình êm dịu.

Lâm Bình Chi lại kể tiếp.

Nhạc phu nhân nói:

- Gã kết giao với người ma giáo là chuyện có thật rồi. Tiểu muội muốn nói về vụ sư ca ngờ Xung nhi lấy cắp Tịch tà kiếm phổ của Bình nhi.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Chẳng lẽ kiếm phổ đó lại không phải gã lấy cắp ư? Kiếm thuật gã tiến triển một cách đột ngột.

Bây giờ bản lãnh gã cao minh hơn cả sư muội rồi, sư muội có biết không?

Nhạc phu nhân đáp:

- Đó là gã gặp được kỳ tích nào khác. Tiểu muội dám nói chắc là gã không lấy Tịch tà kiếm phổ đâu. Bản tính Xung nhi quật cường có khi không nghe lời giáo huấn của chúng ta thật, nhưng gã là người quang minh lỗi lạc quyết chẳng làm những chuyện đê hèn như ăn cắp, ăn trộm. Từ ngày San nhi kết bạn với Bình nhi bỏ rơi gã, gã là người cao ngạo dù Bình nhi có hai tay dâng kiếm phổ đưa lên gã cũng không thèm lấy.

Doanh Doanh nghe tới đây khoan khoái vô cùng. Nàng muốn ôm lấy Nhạc phu nhân để ngỏ lời cảm tạ. Nàng còn tự nhủ:

- Nhạc phu nhân nuôi Xung lang từ nhỏ đến lớn quả có khác. Cả phái Hoa Sơn chỉ mình bà hiểu rõ Xung lang là người thế nào. Khi gặp cơ duyên ta phải tìm cách báo ơn tri ngộ.

Lâm Bình Chi lại kể tiếp.

Nhạc Bất Quần đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Sư muội nói vậy thì việc chúng ta đuổi tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung ra khỏi môn phái, sư muội ân hận lắm hay sao?

Nhạc phu nhân đáp:

- Gã phạm môn quy, sư ca tuân theo lời tổ huấn thanh lọc môn hộ thì còn ai dị nghị được? Nhưng sư ca chỉ bó một tội giao kết với bàng môn tả đạo là đủ sao còn đổ oan cho gã lấy cắp Tịch tà kiếm phổ của Bình nhi mà lại tuyên dương tội trạng này chắc là có thâm ý...

Nhạc Linh San hỏi xen vào:

- Má má ta nói vậy thì gia gia ta bảo sao?

- Gia gia người tức quá la lên: "Ta biết thế nào được? Ta biết thế nào được?"

Lâm Bình Chi mô phỏng thanh âm của Nhạc Bất Quần đang cơn tức giận vừa lên cao vừa the thé. Giữa lúc đêm thanh từng chùng tiếng cú vọ kêu gào khiến người nghe phải lạnh gáy.

Sau một lúc gã kể tiếp.

Nhạc phu nhân thủng thẳng nói:

- Tiểu muội biết rõ sư ca đã lấy Tịch tà kiếm phổ rồi!

Nhạc Bất Quần tức giận gầm lên:

- Sư muội... bảo sao?

Nhạc phu nhân cất giọng bình tĩnh đáp:

- Hôm ấy Xung nhi bị thương mê man, tiểu muội chi huyết và trị thương cho gã đã thấy tấm áo cà sa viết đầy chữ hoàn toàn thuộc về kiếm pháp ở trong mình gã. Lần sau lại buộc thuốc thì không thấy áo cà sa đâu nữa. Lúc này Xung nhi vẫn hôn mê chưa tỉnh. Khi đó ở trong phòng ngoài sư ca cùng tiểu muội không còn một người nào. Tiểu muội không lấy áo cà sa, chẳng phải sư ca thì còn ai vào đây?

Nhạc Bất Quần tuy mấy lần nói xen vào nhưng chỉ một vài tiếng hàm hồ đại ý ngăn Nhạc phu nhân đừng nói nữa.

Nhạc phu nhân dịu dàng khuyên nhủ:

- Sư ca! Kiếm thuật của phái Hoa Sơn ta cũng có chỗ độc đáo, nhất là môn Tử Hà thần công lại không phải tầm thường. Sư ca dùng những thứ này để tranh hùng với thiên hạ cũng đủ nổi danh trên chốn giang hồ hà tất phải học kiếm thuật của phái khác? Có điều gần đây Tả Lãnh Thiên nổi dã tâm ghê gớm, mưu đồ thôn tính bốn phái. Phái Hoa Sơn ở trong tay sư ca dù sao cũng không thể để mất về tay hắn được, vậy chúng ta hiệp lực với ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn để chống lại với hắn thì tiểu muội cảm chắc mình được sáu phần thắng. Dù có thất bại chúng ta cũng quyết đấu một phen oanh liệt rồi mới chịu mất mạng về phái Tung Sơn thì chết xuống suối vàng cũng không hổ thẹn với tổ tông phái Hoa Sơn.

Doanh Doanh nghe nói tới đây bất giác khen thầm:

- Nhạc phu nhân quả là một vị nữ trung hào kiệt. So với đức ông chồng bà còn có tư cách hơn nhiều.

Bỗng nghe Nhạc Linh San nói:

- Má má ta nói mấy câu đó thật là hợp lý.

Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Nhưng gia gia người đã lấy được Tịch tà kiếm phổ của nhà ta và đang bắt đầu luyện tập thì khi nào chịu nghe lời sư nương khuyên nhủ.

Lâm Bình Chi đột nhiên kêu Nhạc phu nhân bằng "sư nương" đủ tỏ lòng gã chưa thất kính với bà.

Gã nói tiếp:

- Khi ấy gia gia người nói ngay: "Lời nghị luận của sư muội chỉ là kiến thức của đàn bà. Đem cái dững của kẻ thất phu để uống mạng một cách vô ích chẳng được việc gì. Như vậy chết xuống chưa chắc đã khỏi mất mặt với liệt tổ phái Hoa Sơn". Má má người lẳng lẳng một hồi lâu rồi thở dài nói: "Sư ca sốt sắng lo âu việc bảo toàn bản phái dĩ nhiên tiểu muội không thể trách được. Nhưng môn Tịch tà kiếm phổ chỉ có hại chứ chẳng ích gì. Nếu không thể thì sao con cháu nhà họ Lâm chẳng một ai dám luyện tập. Thậm chí họ còn đành để người ta bức bách lâm vào tuyệt lộ. Tiểu muội khuyên sư ca nên bỏ đừng học kiếm pháp đó nữa".

Lâm Bình Chi kể tiếp.

Nhạc Bất Quần liền lên tiếng hỏi:

- Sao sư muội biết ta đang học Tịch tà kiếm pháp? Phải chăng sư muội đã coi lén?

Nhạc phu nhân đáp:

- Cần gì tiểu muội phải coi lén mới biết?

Nhạc Bất Quần lớn tiếng giục:

- Sư muội nói đi! Nói đi!

Thanh âm lão tuy gắt gỏng nhưng tỏ ra đỗi lý.

Nhạc phu nhân nói:

- Giọng nói sư ca đã hoàn toàn biến đổi ai cũng nhận ra, chẳng lẽ chính sư ca lại không biết?

Nhạc Bất Quần cãi cố:

- Thanh âm ta trước nay vẫn thế.

Nhạc phu nhân nói:

- Mỗi buổi sáng chòm râu sư ca lại rụng đi một ít ở trong chần.

Nhạc Bất Quần quát bằng một giọng rất khùng khiếp:

- Sư muội có trông thấy không?

Nhạc phu nhân đáp:

- Tiểu muội trông thấy rồi nhưng không nói ra. Sư ca dán râu giả bịp người thì được còn đối với đồng môn là sư muội của sư ca hơn mười năm lại thành phu thê hai chục năm gối tựa vai kề thì giấu làm sao được?

Nhạc Bất Quần thấy câu chuyện đã bị bại lộ không còn chối cãi được nữa lão lẳng lặng hồi lâu rồi hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Bên ngoài có ai biết không?

Nhạc phu nhân đáp:

- Không ai biết cả!

Nhạc Bất Quần lại hỏi:

- San nhi cùng Lâm Bình Chi thì sao?

Nhạc phu nhân đáp:

- Chúng cũng không hay.

Nhạc Bất Quần nói:

- Được rồi! Vậy ta nghe lời khuyên nhủ của sư muội. Sáng mai ta sẽ tìm cách đưa áo cà sa trả lại cho Lâm Bình Chi. Mặt khác chúng ta sẽ từ từ nghĩ cách rửa sạch tiếng oan cho Lệnh Hồ Xung. Từ nay ta không luyện kiếm pháp đó nữa.

Nhạc phu nhân cất giọng hoan hỉ nói:

- Nếu sư ca làm như vậy thì còn gì hay bằng? Có điều tiểu muội thiết tưởng kiếm phổ này đã làm hại người thì ta chẳng nên để cho Bình nhi trông thấy! Chi bằng đem hủy nó đi là hơn.

Nhạc Linh San nói:

- Chắc gia gia ta nói vậy thì nói chứ không chịu theo lời. Nếu lão nhân gia mà chịu hủy bỏ kiếm phổ thì đâu... có thành như vậy?

Lâm Bình Chi đáp:

- Người đoán sai rồi! Khi đó gia gia người đáp: "Phải lắm! Ta nghe lời sư muội đem hủy kiếm phổ ngay tức khắc".

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta nghe gia gia người nói vậy không khỏi giật mình kinh hãi toan lên tiếng ngăn trở vì pho kiếm phổ này là di vật của nhà họ Lâm thì dù nó có lợi hay có hại ta mong rằng đừng ai hủy nó.

Lâm Bình Chi kể tiếp:

- Ta còn đang bối rối thì giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng "kẹt". Cánh cửa sổ mở ra. Ta giật mình kinh hãi vội thụt đầu lại thì đột nhiên thấy trước mắt có ánh hồng phấp phới, một vật đang lơ lửng bay xuống. Tiếp theo cánh cửa sổ đóng ngay lại. Người có biết ánh hồng đó là gì không?

Nhạc Linh San đáp:

- Chắc gia gia ta liệng áo cà sa đi. Có đúng thế không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Phải rồi! Ta thấy áo cà sa rớt xuống liền thò tay ra chụp, nhưng còn cách xa hơn một thước không với tới nơi. Lúc này ta chỉ biết mỗi huyết cừu của song thân có trả được hay không là hoàn toàn trông vào tấm áo cà sa này. Ta chẳng nghĩ gì đến chuyện sống chết liền đưa tay phải bám vào vách núi, liều mạng choai chân trái ra mà kêu. Ta cảm thấy áo cà sa đụng vào ngón chân liền đá lộn trở về lập tức. May phúc làm sao ta lấy lại được áo cà sa. Nếu để nó rớt xuống khe Thiên Thanh sâu muôn trượng là mất hút.

Doanh Doanh nghe gã nói vậy bất giác miệng lẩm bầm:

- Phải chi nhà người có phước lớn thì người đã không lấy được áo cà sa. Người khêu trúng nó tức là lâm vào hoàn cảnh tuyệt đường nổi dãi.

Bỗng nghe Nhạc Linh San lên tiếng:

- Má má ta tưởng gia gia liệng áo cà sa xuống khe núi thế là yên chuyện, người có biết đâu gia gia đã luyện thành kiếm pháp hay ít ra cũng thuộc lòng rồi. Tấm áo cà sa kia đối với lão nhân gia

đã thành vô dụng. Có chăng nó chỉ giúp người luyện thành kiếm pháp, phải vậy không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng lắm!

Nhạc Linh San nói bằng một giọng min cường:

- Âu cũng là ý trời sắp đặt! Trong cõi mêng mang thượng đế đã an bài như vậy để người trả được mỗi huyết cừu cho song thân. Thế là... hay lắm!

Nhạc Linh San nói câu này rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Hồi lâu Lâm Bình Chi lại lên tiếng:

- Còn một việc làm cho ta phải suy nghĩ mấy bữa nay đến bể đầu mà không sao hiểu được...

Gã không thấy Nhạc Linh San nói gì liên tiếp:

- Vì sao Tả Lãnh Thiên cũng biết sử dụng Tịch tà kiếm pháp?

Nhạc Linh San chỉ ồ một tiếng chứ không trả lời. Thanh âm nàng ra chiều lạnh nhạt hiển nhiên nàng chẳng bận tâm gì về câu chuyện Tả Lãnh Thiên có biết sử dụng Tịch tà kiếm pháp hay không?

Lâm Bình Chi lại nói:

- Người không học Tịch tà kiếm pháp nên chẳng thể nào hiểu được chỗ huyền diệu bên trong của nó. Hôm trước Tả Lãnh Thiên cùng gia gia người mở cuộc đại chiến trên Phong thiên đài, đến lúc hăng cả hai người đều thi triển Tịch tà kiếm pháp. Có điều Tả Lãnh Thiên chỉ sử rất đúng 36 chiêu đầu còn về sau đường kiếm sai bét. Chiêu nào cũng tựa hồ chịu thua gia gia người. Kể ra kiếm thuật của hắn đã đến trình độ rất cao thâm. Gặp lúc nguy hiểm hắn biến chiêu một cách rất tài tình và cực kỳ thần tốc song thủy chung vẫn không ra ngoài phạm vi Tịch tà kiếm pháp. Sau cùng hắn bị gia gia người đâm mù hai mắt...

Giả sử hắn sử kiếm pháp phái Tung Sơn mà bị gia gia người đả bại thì dĩ nhiên chẳng có chi kỳ lạ vì Tịch tà kiếm pháp là một kiếm thuật vô địch thiên hạ, kiếm pháp phái Tung Sơn chống lại thế nào được? Tả Lãnh Thiên đã học Tịch tà kiếm pháp mà giữa lúc chạm trán đại địch, Tung Sơn kiếm pháp không chống đỡ nổi

nên bắt buộc hẳn phải thi triển Tịch tà kiếm pháp cái đó cũng chẳng có chi là lạ.

Điều mà ta nghĩ không ra là Tả Lãnh Thiên học Tịch tà kiếm pháp ở đâu? Kiếm pháp hẳn học được tuy giống Tịch tà kiếm pháp mà không đúng hẳn mới thật là kỳ.

Gã nói câu sau cùng bằng giọng ngân ngữ không chủ định đủ tỏ lòng gã đang suy nghĩ rất nhiều.

Doanh Doanh lẩm bẩm:

- Chắc Tả Lãnh Thiên đã học lỏm Tịch tà kiếm pháp của bản giáo.

Cũng là Tịch tà kiếm pháp nhưng Đông Phương Bất Bại còn cao thâm hơn cả Nhạc Bất Quần rất nhiều. Nếu người trông thấy thì dù có ba cái đầu nghĩ cho bể hết cũng không hiểu được. Xem chừng câu chuyện của hai người này đến đây không còn đáng nghe nữa. Ta trở về quách kéo Xung lang mong đợi.

Doanh Doanh nghĩ vậy đứng lên toan cất bước rút lui bỗng nghe có tiếng vó ngựa từ đằng xa vọng lại. Nàng thấy toán kỵ mã này có đến hơn hai chục người đang đi trên đường quan đạo rồi tới một cách cấp bách. Nàng e Lệnh Hồ Xung gặp chuyện bất trắc liền thi triển khinh công đến tột độ chạy về cỗ xe lớn cất tiếng gọi:

- Xung lang ơi! Có người tới đó!

Không hiểu Lệnh Hồ Xung đã nghe tiếng vó ngựa vọng lại chưa chàng thấy Doanh Doanh gọi thản nhiên cười hỏi:

- Phải chăng Doanh muội lại nghe lén câu chuyện người ta giết gà nhử chó? Không thì làm gì mà lâu thế?

Doanh Doanh chỉ hứ một tiếng chứ không nói gì. Nhưng nàng nghĩ tới chuyện vừa rồi Nhạc Linh San ngỏ lời muốn làm vợ chồng thật với Lâm Bình Chi ở trên xe thì mặt lại nóng bừng. Nàng ngập ngừng đáp:

- Bọn chúng... nói chuyện... Tịch tà kiếm phổ.

Lệnh Hồ Xung vẫn cười khì khì nói:

- Doanh muội nói ấp úng không thông như vậy nhất định còn có chuyện ly kỳ. Lên xe lẹ đi! Kể cho tiểu huynh nghe!

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu muội không lên nữa. Xung lang chẳng nghiêm trang chút nào.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Tiểu huynh làm gì mà không nghiêm trang?

Doanh Doanh hờn mát buông tiếng thở dài nói:

- Không biết!

Lúc này tiếng vó ngựa đã gần hơn. Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn này số người khá đông. Đúng là đám đệ tử phái Thanh Thành còn sống sót bây giờ quay trở lại để rửa hận.

Lệnh Hồ Xung ngồi dậy nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta lại dần đi là vừa rồi đó!

Doanh Doanh nói:

- Ủ thì đi!

Nàng biết Lệnh Hồ Xung rất quan tâm đến Nhạc Linh San. Chàng đã biết địch nhân đến tập kích mà không được chính mắt mình trông thấy cô thoát hiểm thì dù trong khoảnh khắc chàng cũng không chịu nổi. Hiện giờ tuy chàng bị trọng thương rất nặng mà không đi không được bất luận khuyên ngăn thế nào cũng bằng vô dụng. Huống chi để mình chàng ngồi lại trong xe nàng cũng không yên tâm.

Doanh Doanh liền đỡ Lệnh Hồ Xung xuống xe.

Chân trái chàng vừa đặt xuống đất vết thương lại đau nhói lên. Người chàng xiêu đi đụng vào thành xe. Con lừa kéo xe từ nãy giờ vẫn đứng yên không nhúc nhích. Nó vừa thấy xe chuyển động liền cho là người ta giục nó chạy đi nó ngẩng đầu toan hí lên một tiếng.

Doanh Doanh vung kiếm nghe đánh xẹt một tiếng. Đầu lừa bị kiếm chặt đứt rớt ngay xuống một cách êm thấm.

Lệnh Hồ Xung khẽ bật tiếng khen:

- Tuyệt diệu!

Không phải chàng khen nàng kiếm pháp mau lẹ. Võ công nàng đã cao minh đến thế thì vung khoái kiếm chặt đầu lừa rớt xuống chẳng có chi là lạ. Cái khó là ở chỗ nàng cấp trí để ứng biến mau lẹ khiến con lừa không kịp hí lên tiếng nửa tiếng. Còn việc rồi

đây sẽ lấy gì kéo xe, đi đường bằng cách nào là chuyện khác rồi sẽ tính sau.

Lệnh Hồ Xung chạy chậm lê chân đi mấy bước đã nghe tiếng vó ngựa lại gần thêm ít nữa. Chàng liền tăng gia cước bộ ráng đi cho lẹ hơn.

Doanh Doanh bụng bảo dạ:

- Chàng muốn đi nhanh hơn để đến trước địch như vậy không khỏi đụng chạm vết thương làm cho đau đớn. Nếu ta bỗng chàng hay công lên thì thẹn đến chết người biết làm thế nào bây giờ?

Bồng nàng cười mát nói:

- Xung lang! Tiểu muội đành đắc tội với Xung lang vậy!

Nàng không chờ Lệnh Hồ Xung trả lời, tay phải nàng nắm lấy giây lưng, tay trái nắm lấy cổ áo chàng nhắc bổng người chàng lên rồi thi triển khinh công rẽ xuống ruộng kê đi thật mau tiến về phía trước.

Lệnh Hồ Xung vừa cảm kích lại vừa buồn cười chàng nghĩ bụng:

- Ta đường đường là một vị chương môn phái Hằng Sơn mà để nàng xách tay chẳng khác đứa trẻ nít. Nếu có người trông thấy thì còn ra thể thống gì nữa? Nhưng ngoài cách này tưởng không còn biện pháp nào khác. Bằng để bọn Thanh Thành đến trước thì thật là nguy hiểm cho tiểu sư muội. Cử động này của Doanh Doanh thật là thâm hiểm ý ta.

Doanh Doanh chạy được mấy chục bước thì tiếng người ngựa đã gần lại khá nhiều. Nàng ngừng đầu lên khỏi ngọn kê mà nhìn thì chỉ thấy trong bóng tối có một hàng đóm đuốc giờ lên rất cao đang theo đường lớn đi tới rất mau liền nói:

- Bọn người này thật là lớn mật! Chúng đốt đuốc để đi đuổi bắt người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đây là chúng liền chết một trận nên không nghĩ gì nữa. Trời ơi! Hồng bát!

Doanh Doanh hiểu ngay liền nói:

- Bọn chúng muốn phóng hỏa đốt xe.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta phải lên đường ngăn lại không để chúng đến gần.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang bất tất phải nóng nảy. Việc gì chứ cứu hai người thì có thể làm được.

Lệnh Hồ Xung biết Doanh Doanh võ công cao cường còn phải Thanh Thành thì Dư Thương Hải chết rồi, ngoài ra chẳng có ai đáng kể nên chàng cũng yên lòng.

Doanh Doanh lại xách Lệnh Hồ Xung tiến gần lại hơn, còn cách cỗ xe lớn của Nhạc Linh San chừng mười trượng thì ngừng lại. Nàng khê bảo Lệnh Hồ Xung:

- Xung lang hãy ngồi yên đây, đừng có cử động!

Bỗng nghe tiếng Nhạc Linh San ở trong xe cất lên:

- Địch nhân sắp tới nơi rồi đó! Quả nhiên là bọn chuột nhắt phải Thanh Thành.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Sao ngươi lại biết rõ như vậy?

Nhạc Linh San đáp:

- Bọn chúng khinh vợ chồng ta bị thương tên nào cũng cầm đuốc rượt theo. Chà chúng không còn úy kỵ gì nữa.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Bọn chúng đều cầm đuốc cả ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Đúng thế!

Lâm Bình Chi đã từng trải nhiều hoạn nạn gã langh trí hơn Nhạc Linh San vội nói:

- Xuống xe cho lệ! Bọn chuột nhắt nhất định phóng hỏa đốt xe đó!

Nhạc Linh San thấy gã nói đúng liền đáp:

- Phải rồi! Nếu không thì đốt đuốc làm gì nhiều thế?

Nàng liền nhảy xuống xe nắm tay Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi nhảy xuống theo. Hai người đi xa mấy trượng ẩn vào trong bụi kê cách chỗ Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh chừng vài trượng.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh nắm chặt tay nhau không nói gì nữa. Tiếng vó ngựa vang tai. Bọn người phái Thanh Thành đã đuổi tới gần cỗ xe lớn. Bảy tám tên đi trước vượt lên trên chắn đường. Kỳ dư bao vây chung quanh xe. Một người lớn tiếng gọi:

- Lâm Bình Chi! Ngươi là tên cầu tặc hay là con rùa đen? Sao lại chui rúc xó xỉnh không dám lộ mặt ra?

Mọi người thấy trong xe vẫn yên lặng, một tên nói:

- Không chừng chúng xuống xe chạy trốn rồi.

Bỗng thấy một bó đuốc vượt qua bóng tối bay thẳng tới cỗ xe.

Bất thành linh một bàn tay từ trong xe thò ra đón lấy bó đuốc liệng tới.

Bọn người phái Thanh Thành kêu rầm lên như sấm vang:

- Quân cầu tặc hãy còn ở trong xe! Quân cầu tặc hãy còn ở trong xe.